

BAHAI NEWS

Vol. II.

MAY 1922.

No. I.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid ! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

EDITORIAL.

The Bahai News has now entered upon its second year. The first "All-India Bahai Convention" proposed the starting of such of an Organ in India, the land of diverse faiths, with a view to establish greater fellowship among the followers of various religions, by means of the "Bahai Message." But Bombay the place of its publication devoted more of its pages to Persian, the language in which the message was given by the sweet utterances of Abdul Baha, and hence its circulation was more or less limited to Persian knowing readers. The Second All-India Bahai Convention, has re-affirmed its determination to continue the original purpose, and has even suggested that articles in Indian languages may be inserted. The Bahai Movement stands briefly for one great truth: Religion is one, its reality is one, and the differences among religionists are man made, and when eliminated, will bring about the unity of religions. Bahais, being lovers of all mankind, and working for universal good, trying with all their heart to establish international, inter-racial amity and concord, abstain from political discussions and activities, for these are transient and limited. Abdul Baha in his parting will tell us "O ye beloved of the Lord! In this sacred Dispensation, conflict and contention are in no wise permitted. It is incumbent upon everyone to show the utmost love, rectitude of

conduct, straightforwardness and sincere kindness unto all the peoples and kindreds of the world, be they friends or strangers. So intense must be the spirit of love and loving kindness, that the stranger may find himself a friend, the enemy a true brother, no difference whatsoever existing between them: For universality is of God and all limitations earthly. Thus man must strive that his reality may manifest virtues and perfections, the light whereof may shine upon every one. The light of the sun shineth upon all the world and the merciful showers of Divine Providence fall upon all peoples. The vivifying breeze reviveth every living creature and all beings endued with life obtain their share and portion at His heavenly board. In like manner, the affections and loving kindness of the servants of the One True God must be bountifully and universally extended to all mankind. Regarding this, restrictions and limitations are in no wise permitted.

Wherefore, O my loving friends! Consort with all the peoples, kindreds and religions of the world with the utmost truthfulness, uprightness, faithfulness, kindness, good-will and friendliness; that all the world of being may be filled with the holy ecstasy of the grace of Baha, that ignorance, enmity, hate and rancour may vanish from the world and the darkness of estrangement amidst the peoples and kindreds of the world may give way to the Light of Unity. Should other peoples and nations be unfaithful to you, show your fidelity unto them, should they be unjust towards you, should they keep aloof from you attract them to yourselves, should they show their enmity be friendly towards them, should they poison your lives, sweeten their souls, should they inflict a wound upon you, be a salve to their sores. Such are the attributes of the sincere! Such are the attributes of the truthful!"

Hence we request our gentle readers of whatever faith, to look upon the, "Bahai News," as one which stands for the basic truths of their religion. We shall with pleasure receive such contributions on their Faith as may bring out the universal truths for which the Bahai Movement stands. By publishing them we shall be helping the Cause of Universal unity. Theosophists, Freemasons, Brahmos,

Esperantists, Educationists etc., will find the Bahai News expounding fellowship and fraternity to to their highest expectations.

"O Lord, my God! Assist Thy loved ones to be firm in Thy Faith, to walk in Thy ways, to be steadfast in Thy Cause. Give them Thy grace to withstand the onslaught of self and passion, to follow the light of Divine Guidance. Thou art the Powerful, the Gracious, the self-subsisting, the Bestower, the Compassionate, the All-Mighty, the All-Bountiful."

SIND AND THE BAHAI MOVEMENT.

It is no exaggeration to say that every educated man in Sind, be he Moslim or Hindu, is a Bahai. At the most he does not know it. He has been thinking and even practising as a Bahai. He only needs to read the Bahai Message and exclaim: "I have been Bahai by birth" Perhaps no province in India, and no country in the world, has received the Message so late as Sind, and yet Sind might not merely lead the whole of India in its enthusiasm for the Bahai principles, we make bold to say, Sindhis may sooner or later carry the message all over the world. Already the "Seven Valleys," have been beautifully translated in Sindhi by Mirza Kalichbeg, and its first edition has almost been exhausted. "The Traveller's Narrative" is ready in manuscript awaiting printing, and Mr. Abbasi, a Sindi Bahai is working hard to translate other works and get them corrected by Mirza Kalichbeg. Gujarat another province of India, with a literature vaster than Sindhi, should do likewise.

ACTION.

"O ye friends of God! Make your feet firm, make a firm compact, and in union and accord, endeavour to diffuse the fragrance of the Love of God and to spread the Divine Teachings, in order that ye may impart life to the dead body of this world, and bestow a real healing on every one diseased (in soul).

"O ye friends of God: The world is like the body of man—it has become sick, feeble and infirm. Its eye is devoid of sight, its ear

has become destitute of hearing and its faculties of sense are entirely dissolved. The friends of God must become wise physicians and care for and heal this sick person, in accord with the Divine Teachings, in order that—God willing—it may perchance gain health, find eternal healing, and that its lost powers may be restored; and that the person of the world may find such health, freshness and purity that it may appear in the utmost beauty and charm. The first remedy is to guide the people, so that they may turn unto God, hearken unto the Divine Commandments and go forth with a hearing ear and seeing eyes. After this swift and certain remedy has been applied, then according to the Divine Teachings, they ought to be trained in conduct, morals and deeds of the Supreme Concourse and encouraged and inspired with the Gifts of the Kingdom of Abha.

“The hearts should be purified and cleansed from every trace of hatred and rancor and enabled to engage in truthfulness, conciliation, uprightness and love towards the world of humanity; so that the East and the West may embrace each other like unto two lovers, enmity and animosity may vanish from the human world, and the Universal Peace be established!

“O ye friends of God: Be kind to all peoples and nations, have love for all of them; exert yourselves to purify the hearts as much as you can, and bestow abundant effort in rejoicing the souls. Be ye a sprinkling of rain to every meadow and a water of life to every tree. Be ye a fragrant musk to every nostril and a soul-refreshing breeze to every invalid. Be ye salutary water to every thirsty one, a wise guide to every one led astray, an affectionate father or mother to every orphan, and in the utmost joy and fragrance, a son or daughter to every one bent with age. Be ye a rich treasure to every indigent one; consider love and union as a delectable paradise, and count annoyance and hostility as the torment of hell-fire. Exert with your soul; seek no rest in body; supplicate and beseech with your heart and search for Divine Assistance and Favour, in order that ye may make this world the Paradise of Abha and this terrestrial globe the Arena of the Supreme Kingdom. If ye make an effort, it is certain that these lights shall shine, this cloud of mercy

shall rain, this soul-nourishing breeze shall waft, and the scent of this most fragrant musk be diffused!

“O ye friends of God! Be ye not concerned with the events transpiring at this Blessed spot, and give no thought thereto. Whatever may happen is good, for calamities are Bestowal itself, hardship is the reality of mercy, discomposure is but composure of mind, and sacrifice of life is a manifest gift. Whatever may happen is a Bounty from God, the Most High!

“Be ye not engaged in your own affairs; be employed in guiding the people; train the souls in the qualities and nature of **Abdul Baha**, and convey the glad-tidings of the Kingdom of Abha to the people. Do not seek rest during night and day and sit not tranquil for a minute. Bring these glad-tidings to the hearing of mankind with the utmost exertion, and accept every calamity and affliction in your love for God and reliance on **Abdul Baha**. Endure the censure of enemies and bear the reproaches of the people of oppression with patience. Follow the example of **Abdul Baha** and at every moment wish for offering yourselves in the Path of the Beauty of Abha. Shine ye like unto the sun and roar and move like unto the sea; impart life to mountain and desert like unto clouds; and similar to the vernal breeze, bestow freshness, grace and elegance on the tree of human temples!”

ABDUL BAHÁ.

TWELVE BASIC BAHAI PRINCIPLES.

BY ABDUL BAHÁ.

1. *The Oneness of the world of Humanity.*

“Baha’O’llah addresses himself to the world of men saying ‘Ye are all leaves of one tree and the fruits of one arbor.’ That is, the World of existence is no other than one tree, and the nations or peoples are like unto the different branches or limbs thereof, and human individuals are similar to the fruits and blossoms thereof...while in all past religious books and epistles, the world of humanity has been divided into two parts: one called the ‘People of the Book’ or the

'pure tree,' and the other, the 'evil tree.' One-half of the people of the world were looked upon as belonging to the faithful and the other as belonging to the irreligious and the infidel; one half of the people were consigned to the mercy of the Creator and the other half were considered as objects of the wrath of their Maker. But Baha'O'llah proclaimed the Oneness of the world of humanity—he submerged all mankind in the Sea of Divine Generosity."

2. *Independent investigation of Truth.*

"No man should follow blindly his ancestors and fore-fathers. Nay, each must see with his own eyes, hear with his own ears, and investigate truth in order that he may find the Truth; whereas the religion of forefathers and ancestors is based upon blind imitation. Man should investigate the truth."

3. *The foundation of all Religions is One.*

"The foundation underlying all the divine precepts is one reality. It must needs be reality, and reality is one, not multiple. Therefore the foundation of the divine religion is one. But we can see that certain forms have come in, certain imitations of forms and ceremonials have crept in. They are heretical, they are accidental, because they differ: hence they cause differences among religions. But if we set aside these imitations and seek the reality of the foundation we shall all agree, because religion is one and not multiple."

4. *Religion Must be the cause of Unity among Mankind.*

"Every religion is the greatest divine effulgence, the cause of life amongst men, the cause of the honour of humanity, and is productive of the life everlasting amongst humankind. Religion is not for tyranny or injustice. If religion be the cause of enmity and rancor, if it should prove the cause of alienating men, assuredly non-religion would be better. For religion and teachings which appertain to it are as a course of treatment. What is the object of any course of treatment? It is cure and healing. But if the outcome of a course of treatment should be productive of mere diagnosis and dis-

cussion of symptoms, the abolition of it is evidently preferable. In this sense, abandoning religion would be a step towards unity."

5. *Religion must be in accord with Science and Reason.*

"Religion must be reasonable; it must agree perfectly with science, so that science shall sanction religion and religion shall sanction science. The two must be brought together, indissolubly in reality. Down to the present day it has been customary for man to accept a thing because it was called religion, even though it were not in accord with human reason."

6. *Equality between Men and Women.*

"This is peculiar to the teachings of Baha'O'llah, for all former religious systems placed men above women. Daughters and sons must follow the same form of study and the same education. Having one course of education promotes unity among mankind."

7. *The Abandonment of all Prejudices.*

"It is established that all the prophets of God have come to unite the children of men and not to disperse them, and to put in action the law of love and not enmity. Consequently we must throw aside all these prejudices, the racial prejudices. We must become the cause of unity of the human race."

8. *Universal Peace.*

"All men and nations shall make peace. There shall be universal peace amongst governments, universal peace amongst religions, universal peace amongst races, universal peace amongst the denizens of all religions. To-day in the world of humanity the most important matter is the question of universal peace. The realization of this principle is the crying need of the time."

9. *Universal Education.*

"All mankind should partake of both knowledge and of education and this partaking of knowledge and education is one of the

necessities of religion. The education of each child is obligatory. If there are no parents the community must look after the child. Each person should have his part of the sciences."

10. *The Solution of the Economic Question.*

"No religious books of the past prophets speak of the economic question, while this problem has been thoroughly solved in the teachings of Baha'O'llah...Certain regulations are revealed which insure the welfare and well-being of all humanity. Just as the rich man enjoys his pleasures surrounded by luxuries, the poor man must likewise have a home, be provided with sustenance, and not be in want...Until this is effected happiness is impossible. All are equal in the estimation of God, their rights are one and there is no distinction for any soul: all are protected beneath the justice of God."

11. *A Universal Language.*

"A universal language shall be adopted which shall be taught by all the schools and academies of the world. A committee appointed by national bodies shall select a suitable language to be used as a means of international communication and that language shall be taught in all the schools of the world in order that every one shall need but two languages, his national tongue and the international language."

12. *An International Tribunal.*

"A universal tribunal under the power of God, under the protection of all men, shall be established. Each one must obey the decision of this tribunal, in order to arrange the difficulties of every nation.

About fifty years ago Baha'O'llah commanded the people to establish Universal Peace and summoned all the nations to the divine banquet of international arbitration so that the question of boundaries, of national honour and property and of vital interest between nations might be decided by an arbitral court of justice."

The Logic of the Bahai.

BY M. R. SHIRAZI.

(Reprint from the *Sind College Miscellany*).

Years back on account of the severe persecutions that prevailed in their country, Persians met in secret and enjoyed the feasts of reason and flows of soul in their gatherings. But it was not possible for every one to be permitted in their circles. Their meetings were more guarded than even those of Freemasons, and their fraternity was not a matter of name. I had heard a good deal about them and that, too, mostly from their opponents. While a student at Bombay, after having come across an article in the *East and West* on their teachings, I one night implored of a friend, who had travelled far and wide and associated with various religionists, to tell me what he knew of the Bahais. He, at first, hesitated but then consented to introduce me to the group of Bombay Bahais, that I might investigate their beliefs for myself. Next morning, like a child eagerly awaiting a new toy, I woke up, dressed and got ready for the arrival of my friend. On that beautiful November morning of the year 1908, we set out for the Bahai Hall, in Forbes Street, Fort Bombay. We came to a four storeyed-building from the verandah of the top floor of which there peeped at us a venerable looking Persian gentleman of middle age, dressed in white raiments and a tall white fez with a small turban around it. After climbing seventy and two steps we came to an open spacious hall, decently furnished and decorated with Persian inscriptions and tablets. We were met and greeted by several gentlemen whose faces were not quite unfamiliar. The venerable old Aga Mirza Mahram, bade us be seated. Tea was next served in small Persian tumblers, un milked after the fashion in Persia. The presence of tea reminded me of what ignorant Persians, who being unable to understand the rapid progress of the Bahai movement, assert. They believe that Bahais drug their guests and thus win them over. I, however, dismissed the thought from my mind.

Aga Mirza Mahram proceeded, "You have come to investigate the truth of our movement?" I nodded. "If you wish to investi-

gate the truth of a new thing," said Mirza, "what should be your attitude and how will you proceed?" "I shall proceed from *the known to the unknown* and shall have no preconceived notions. I shall enter into the enquiry with a mind free from bias and prejudice," replied I. "Bravo," said he, "now tell me if you believe in any one as a prophet." "Yes. I believe that His Holiness Mahomed, Christ, Moses and many others have been messengers of God to humanity, and we designate them 'prophets'," said I.

"Tell me. How have you recognized them as prophets of God, as for example, by what reasoning have you admitted the prophethood of His Holiness Mahomed?" "He performed miracles, the Koran is a book of such a style that no one has yet been able to imitate a verse of, and the Koran bears evidence of his prophethood."

"You promised" said Mirza, "not to be carried away by preconceived notions. What you assert are mere hearsays. You have not logically believed in them. A proof must be universally applicable and good for all men and all times. This state of mind won't do for our enquiry. You assert that the prophet performed miracles, whereas non-muslims refuse to believe in that statement. You say no one can write a verse to match with the composition of the Koran in point of eloquence and style, whereas Christian scholars of Arabic literature and eloquence point out rhetorical and grammatical mistakes in the Koran. That, is a proof, which leaves no doubt in the mind of the seeker."

I remarked that since Mirza Saheb himself believed in the prophethood of His Holiness Mohammed, I would rather wish him to prove to me the truth of the Prophet. He proceeded: "If a man claims to be a carpenter, what will you expect him to do? What is the function of a carpenter?"

"He must make me chairs, tables, teapoys and I shall call him a carpenter. In other words he must do what carpenters have done."

"And if he claims to be a doctor?" "Well, he must cure sick men or produce his university diploma."

"And supposing he claims to be a watchmaker?"

"He must repair my watch or make me a watch."

"Well, then, if a man claims to be a prophet what would you expect him to do? What would be his function?" Asked Mirza Mahram.

"He must do what other prophets have done," said I. "If he does what any other prophet has done I will call him a prophet."

"Then," said the venerable gentleman, "let us see what prophet Mahomed has done. Like his predecessors Christ, and Moses, he brought a set of teachings, which he said were not his but God's; and he claimed to have been sent by God to guide mankind; whosoever heard him opposed him; he single handed and alone, without any local or physical aid established his truth and executed the divine law which was for the good of humanity. Therefore he was God's messenger and was aided by God, for if he were not of God how would a weak, solitary, uneducated orphan, succeed against God and all mankind?" I admitted that that was the best proof of the Prophet's truth.

"If another person does what His Holiness Mohammed has done, won't you call him a prophet of God?" said the Bahai.

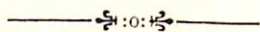
"But" said I, "there can be no prophet after His Holiness Mohammed, the seal of prophets." "Tell me where has our enquiry led us. If another person does what His Holiness Mohammed has done, what will you designate him?"

Half-confounded and amazed, and quite unwillingly I gently said, "We must perforce call him a prophet."

(To be continued.)

که کلاب عقور بر ولی امرت مهاجم و جسور گرد ندهد. بلی تو ما را برای یک چنین روزی پرورش دادی و حفظ فرمودی و ما نیز بقوت و نیروی تائیدات تو حاضر و مهیا و آماده تا زنده هستیم روح اقدس را درود فرستیم و جانشینت ولی امرالله غصن ممتاز را جان نثار خواهیم بود. اعضا و افراد مقدس خانواده مبارکت را بکل قوا تجلیل و تعظیم نمائیم و بذل جان و مال را در سبیلشان دریغ نکنیم و هر دمی با قلب مجروح مرهم یافته و روح مضطرب! طمینان پیدا کرده و غم بسرور آمیخته با آهنگ حزین ولی امید بخش میسرانیم و میگوئیم.

بیک چشم گریم و یک چشم خندیم که دریا فرو رفت و گوهر برآمد

“I am with you always”

Words of ABDUL-BAHA.

I say unto you that anyone who will rise up in the Cause of God at this time shall be filled with the Spirit of God, and that He will send His hosts from heaven to help you and that nothing shall be impossible to you if you have faith. And now I give you a commandment which shall be for a covenant between you and me—that ye have faith; that your faith be steadfast as a rock that no storms can move, that nothing can disturb, and that it endure through all things even to the end; even should ye hear that your Lord has been crucified, be not shaken in your faith; for I am with you always, whether living or dead, I am with you to the end. As ye have faith so shall your powers and blessings be. This is the standard—this is the standard—this is the standard.

بلی اجازه فرما که در آن گوشه بی توشه در فراق ابدی تو و محرومی از زیارت جمال فرح افزای توشب و روز با حرقت و سوز دمساز شوم و با روح مقدس تو راز و نیاز کنم تا جان بهجان رسد. اینست آرزوی من و اینست یگانه تسلیت قلب من! ای عبدالبها!

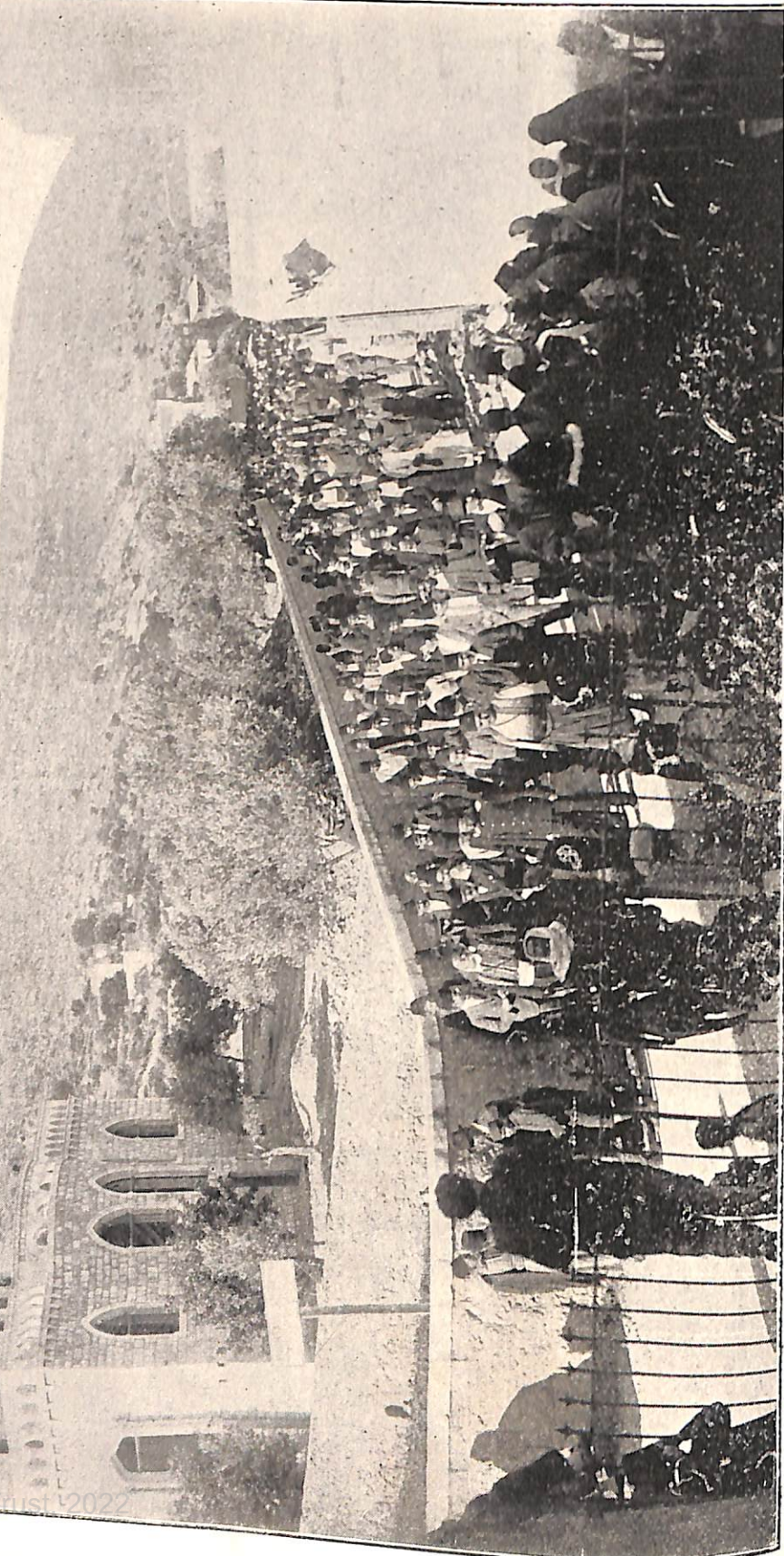
یوم چهل و یکم

ای تسلیت بخش قلوب مضطرب! ای عبدالبها! امروز در حضور جمعی از احبای الواح و صایای تو تلاوت گردید جبهه های عبوس گشاده شد و نور امید از چشمها درخشش کرد. قلبهای مضطرب اطمینان یافت و رویهای زرد گلگون همچون ورد شد. رگها از نویر از خون گشت و خونها بجزریان افتاده نبضهای ساقط به حرکت آمد و اجسام پژمرده و مرده از ورطه این مصیبت اعظم دوباره بر سر پا ایستاده مظهر فتیبارک الله احسن الخالقین گردیده زیرا عبدالبها جوان شد و دوباره عیان گردید. غصن اعظم باسم غصن ممتاز در انجمن جلوه گر آمد و قلم عبدالبها کتاب عهد و وصیت خود را باسم شوقی آفندی رقم زد. هردم بلباسی دگر آن یار برآمد. معشوق جهان شد. منظور عبدالبها مخصوص گردید و ولایت امر بغصن ممتاز مخصوص آمد پروبال ناقضین معتدین که منتظر غروب شمس افق میثاق بودند منقوض گردید تسلیت دهنده معین شد و تعزیت بخشنده عیان آمد. هذا من فضلک العظیم و لطفک العظیم. پس همچنانیکه پس از صعود طلعت محبوب اسم اعظم بملکوت ابهای خود جایی را که در این عالم خالی گذاشت تو پرفرمودی امید است، بلکه جای تردید نیست که بقوت و نیروی تأقیدات غیبی تو، جایی را که تو نیز در عالم خالی گذاشته ای امرالله پر خواهد نمود و در این رزیه کبرا و خسارت مد هشت اشکهای چشم ما را او پاک خواهد فرمود و شخص شخیص او امید بخش و تسلیت دهنده ما خواهد شد.

ای غایب حاضر! ای عبدالبها! در خوابگاه ابدیت خود بدون تشویش استراحت فرما و در جنت ابهی در نهایت اطمینان اقنوم مثلث حق را کامل نما زیرا اشخاصی را که از ثدی عنایت شیر داده پنجاه سال در دبستان معرفت پرورش و تربیت فرموده امروزه اگر چه پیروند ولی مانند شیر قوی و دلیر و هرگز نخواهند گذاشت

THIS PHOTO IS TAKEN WHEN THE PEOPLE OF ALL CLASSES GATHERED AND ATTENDED THE FUNERAL CEREMONY OF HIS HOLINESS "ABDUL BAHÁ" AT HAIFA.

مقدمه جمعی نفوس است که در تشییع حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه و بر بجل کرمل میروند ۳۰ نوامبر ۱۹۲۱ مطابق ۱۳۴۰

عبرات و زفرات الحبيب

ای مستور از انظار و مشهود در قلوب! ای عبدالبها! اگر از مقام اعلی و جنت ابهی فضایی لاهوت و مرکز ملکوت از ما و رای استار بر هیبت و اسرار لحظه بموطن قدیم خود عالم ناسوت نظر فرمائی ملاحظه خواهی فرمود که هجرت ابدی و غیر منتظر تو نه فقط در میان اهل بها بلکه در میان عموم نوع بشر باختلاف مذاهب و عناصر و اجناس حشر و نشوری برپا نموده و زلزله و ولولہ افکنده که در تاریخ عالم انسانی شبهش غیر مسطور و مذکور. چشمی نیست که خون نبارد و دلی نیست که در آتش غم و الم نتابد. بهائی اسلام یهود نصارا زردشتی بودی هندو هندی شرقی و غربی که همگی در عقاید و آراء و اخلاق و عادات با یک دیگر مبادینت و اختلاف کلی دارند و هرگز در هیچ قضیه و مسئله با هم دیگر اتحاد و ائتلاف ننمایند در یوم مصیبت تو در روز فراق ابدی تو در یوم صعود و ارتفاع تو به ملکوت قدس ابهی همگی متحداً فراداً و مجتمعاً سرا و علناً در نوح و بیقراری و گریه و زاری بر تو ائتلاف و اتحاد کردند بنوعیکه هم را سیل سرشک زده جاری بود زفرات مرتفع و حسرات متتابع قلوب مضطرب و ارواح غیر مرتا- ارکان متزلزل و اعضا مرتعش هم در بیم و دهشت و هم در حیرت و وهشت- چشمها اشکبار و دلهای شرر بار هم میگریستند و هم خاک حسرت بر سر می بیخاستند- مردان سالخورده همچون طفلان خورده سال در ناله و حنین و فریاد و انین و هم مانند گوسفندانیکه از وحشت و بیم با عجل و شتاب به گرد باسپان گرد آیند و بر همدیگر فشار داده یک دیگر را پس و پیش کنند که بر حارس و حافظ خود نزدیک شوند. این جمع غفیر نیز که چندین هزار بودند پیر و جوان قوی و ناتوان غنی و فقیر مکلا و معمم و ضعیف و شریف بر همدیگر فشار آورده یکدیگر را پس و پیش مینمودند که خود را بزیر تابوت مقدس تو رسانند و در کهف امان در آیند.

بلی ای سحر کرده! ای عبدالبها! همگی حق دارند- زیرا تو عالم انشا را شمس تابان بودی و عموم بشر را پدر رؤف و مهربان و بدیهی است چون آفتاب جهانتاب در پس پرده غیب نهان گردد عالم آفرینش را ظلمت احاطه کند و چون پدر مهربان پنهان شود هم اولادش یتیم گردند ولی در آن روز پر سوز ای روح عالم افروز هر چند اضطراب و پریشانی جمیع قلوب را تسکان عظیم داد و این بلیه اعظم عموم اهل عالم را منصعق نمود و در این رزیه هائله نوع بشر عموماً و اهل بها خصوصاً در ضحیح

و شیون بودند ولی ضحیح و ناله طلعات فردوس و حوریات قدس اعضای بلا فصل حضرتت الوریة العلیا و الوریات المبارکات و الاحرم المحترم کانت تذیب القلوب و تفتت الابدان و تخرق الاجساد و توثق فی الارواح و کل من کان یسمع بکائنات و عوایلین و یری اضطرابین و احترقین یصح و یقول این انت یا عبدالبها لتضع المرهم علی جروحین و تلقی آیات الصبر علیهن این انت یا عبدالبها لتعزینهن و تلافهن فیهن لهن من ملکوت قدسک الصبر الجمیل و ارسل روحک الطاهرة حتی یورئ نهن فی وحشتهن و یساجعن فی مصیبتهن انگ انت الرؤف العطوف.

ای محبوب قلب مضطرب و روح خیران و پریشان من! ای عبدالبها! بعد از افراد دایخست و اعضای قضا زده عائله مبارک تو این مصیبت غیر منتظره و این رزیه موثره مد هش مرا تحمل بر حبیب کثیب بیش از هر کسی صعب و تحمل فرسا است. شب و روز در آتش حرقت از فرقت میسوزد و میسازد و با لسان قلب و قالب میسراید که رفت از بر من آنکه مرا مونس جان بود. دیگر به چه امید در این شهر توان بود. پس اجازه فرما که از این شهر هجرت کنم و دریا نورد و بیابان گرد شوم زیرا چون باغبان قضاگل را از باغ چیخند بلبل خسته دل باید ترک باغ را کند و چون تند باد قضا شمع روشن انجم را خاموش نماید البته پروانه نیز فراموشی را اختیار نماید چه که بلبل را عشق گل بباغ کشاند و پروانه را نور شمع طائف و جان نثار کند.

ای دلبر اختیار! در این مدینه و دیار هر کسی را سر و سامانی لانه و اشیانه پدر و مادر و خواهری که در غم و مصائب تعزیتش گویند و در بلا یا و رزایا تسلیتش دهند زخم دلش را مرهم نهند و اشکهای چشمش را پاک کنند ولی مرا هم چیز و هم کس تو بودی و تو رفتی: دیروز اگر مصیبت و غمی بر من وارد میشد دل خوش بودم که تو را دارم درد دل را بتو گویم و زخم جان را از تو مرهم جویم تو دستمال عطا میفرمودی که سرشک چشم را پاک کنم و تو آب عنایت مینمودی که آتش دل را خاموش نمایم لیکن واسفا و حسرتا و کربتا و غربتا! پس از تو دیگر در این عالم نه دلخوشی دارم و نه تسلیت بخشی نه پدری که بر سر بالینم آید و در مانی تهیه کند و نه طبیبی که مریض را تشخیص دهد و دارویم عطا فرماید پس اگر مرا اجازه نمایی فرمائی که بسوی ملکوت جوار رحمت تو سفر کنم مقدر فرما که هجرت از این دیار برایم میسر شود و باز بطهران رفته خواهم شوم و فراموش گردم.

مکتوب اعضاء محفل مقدس روحاني طهران

حضور محترم عموم دوستان الهي دامت توفيقاتهم العالیه

هو الناظر من افق الابهی

تلگراف صعود مبارک یعنی افول شمس میثاق ارواح المخلصین المظلومیة الفداء از افق جهان محضت و بلا و طلوع از اوج ملکوت انهي هیئت جامع احبای الهي را مواجه با شدید ترین مصائب طاقت فرسا نموده بقسمیکر جمیع ارواح و قلوب سوزان و گدازان و حقیقت وجود گرفتار بهت و حیرت و حنین و انین گشته است. آیا در این حزن و مصیبت عظمی ناله و فغان باوج آسمان رسانده سیلها از سرشگ خونین جاری کنیم و یا آنکه یکباره حیات و هستی خود را فدا و فدا نموده و بمحافل حزن ملائع اعلی شتافتیم تا ابد مد هوش و منصعق مانیم؟ هیاهات! چه تصور باطل و چه هدیه نا قابل - مالتفات و رر الارباب - فدای این ذرات نالایق که با احزان حاصل از این فاجعه کبری معادل شود و چشمها و دلها با این فانیان کی تواند بوظیفه خون باری و غمگساری خود در مصیبت محبوب عالم موفق گردد! پس بهتر آن است که از افکار و احساسات خود که نقص و عاجز محض است صرف نظر نموده با کمال تضرع باثار مقدسه که از خزائن قلم اعلی نازل و برای این مصیبت زدگان بیادگار مانده رجوع و استمداد نمائیم تا تکلیف عموم یاران الهي در چنین موقع مهم معلوم و رضای مبارک مکشوف گردد. جمال قدم جل اسمع الاعظم در کتاب مستطاب اقدس میفرماید "لا تاجز عون فی المصائب ولا تفرحو ابتعوا امر بین الامرین و هو التذکر فی تلک الاحوال و التنبه علی ما یرد علیکم فی العاقبة". و حضرت مولی الوری روح الوجود بعبودیة الفداء

در یکی از الواح میفرماید. "ای یاران نظر بشخص عبدالبهاء مدارید. توجه بمقصد اصلی کنید و بفیض الهي خدمت نمائید. این عهد در هر دیار باشم ولو بزنجیر و اغلال گرفتار و یا آنکه در قعر بحار مقرر باشم و یا در تحت اطباق و تراب پنهان شوم ابد افتور در نوایای خیریه میارید و قصور جائز ندانید بلکه درگاه احدیت را بنده غیور باشید و عبد شکور گردید تا فیض موفور یابید." بها بر این محفل روحانی که بر حسب نصوص قاطع الهی مرکز شور و مرجع امور روحانی احبای الهي است خاطر محترم عموم یاران رحمانی را متوجه و متذکر میدارد که صعود مبارک را فقدانی در اساس امرالله نشمرند زیرا در بیانات مبارک مذکور است که هیاکل عنصری مظاهر مقدسه الهي بمنزل سرپوش است برای سراج و نیز بمنابر ابر است در مقابل آفتاب جهانتاب. چون سرپوش مرتفع شود نور سراج تابان تر گردد و چون ابر متفرق شود اشعه خورشید فروزان جهان را روشن نماید. پس شمه نیست که از این بر بعد روح مقدس مرکز میثاق آفاق را

با هتزاز آرد و هیکل مبارک عنصری سبب سرعت ترقی و قوت امرالله شده بقسمی که عنقریب عالم انسانی عاجز و درمان خود را احساس نموده فوج فوج در ظل کلمة الله وارد و بشارت مقدسه الهیه در نورانیت عالم انسانی و تاسیس صلح و اخوت عمومی بتحقیق خواهد رسید. لهذا محفل روحانی از عموم یاران رحمانی مثنی است که در این مصیبت عظمی و رزیر کبری مطلقا دلباختگی و افسردگی و جزع و فزع که حاکی از نقص بشری و عدم رشد و بلوغ روحانی است بکلی بخود راه نداده ثبات قدم و استقامت و ازدیاد خدمت را مستلزم روح قوی و وجدان ملکوتی شمرده رشادت و شهادت خود را در مقام تبلیغ امرالله و قوت و اطمینان قلب خویش را در مقابل اهل عالم بنحو اکمل ظاهر فرمایند و چون سزاوار نیست که حق را در هیله امری با خلق مشابره و مماثل نمود لهذا محفل روحانی مستدعی است که پوشیدن لباس سیاه و آراستن محافل عزاداری و صرف قهوه و سایر مراسم سوگواری را معمول نفرمایند زیرا حق مقدس تر از این است که اهل عالم مشغول تعزیت و تسلیت آن گردند بلکه بالعکس سزاوار است که جمیع احبا بکمال صبر و سکون و مقنات و استقامت بنشر نفحات الله و اعلاء کلمة الله و تبلیغ امرالله از روی اصول حکمت و بیان مشغول گردند. بدیهی است که این رویه مرضی ساحت اقدس حق بوده و تنهها و سیله ایست که جالب تائید و توفیق بی پایان گردد. در خاتمه قسمتی از بیانات مبارک چهارده سفر قبل که از قلم مبارک حضرت مولی الوری روح العشاق المظلومیة الفداء نازل شده برای تذکر دوستان الهي درج میشود لیکن ختامه مسک. هو الله

ادعوك یا الهي بقلبي و لسانی و روحي و جنانی فی بهرة ظلام سابل الاذیال فی جوف اللیالی و ترانی منحدردموع من الاجفان و متسعر الاحشاء بزفرات الغیوان من شدة الاحرمان و حرقة الهجران. رب قد ادرت کثوس العطای علی العشاق و رنحتم بصهباء الفداء شوقا الی مشاهد الکبریا و حرمتی من تلک الاحمیا و ترکتی هامد الاجنحان خادم الروح و الوجدان فی صقع الامکان الی متی یا ربی الرحمن تستمر هذه الاحسرة والاسی و یمتد هذا التضاوی و الاجوی و تترکتی فی الحیوة الدنیا و تترکتی عن جوار الرحمة الکبری.

ای یاران با وفا اگر حوادث مولم و قتی در بقعه مبارک واقع گردد البتہ صد البتہ مضطرب و پریشان نگرددید و مشوش و محزون مشوید زیرا آنچه واقع شود سبب علو کلمة الله است و انتشار نفحات الله. قدم ثابت نمائید و بنهایت استقامت بخد مت امرالله مشغول گردید. الی آخر بیانیه الاحلی و الروح و البهائ علی من ثبت علی المیثاق.

هَلِكَا إِلَّا الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنُونَ هَلِكَا إِلَّا الَّذِينَ يَخْلُقُونَ هَلِكَا إِلَّا الْمُخْلَصُونَ

وَالْمُخْلَصُونَ فِي خُطَرٍ عَظِيمَةٍ. بَارِي الْحَمْدُ لِلَّهِ أَنْ يَارَافَ وَفَا جَوْنَ اطْوَادِ رَاسِخٍ وَ اطْوَارِ شَامِخٍ

در نهایت ثبوت و استقامت. لهذا عبدالبهاء متضرع باستان مقدس تا این نفوس موفق بخد مت امرالله گردد و سبب نشر نفحات و اعلا کلماته شوند. تلغرافی از کاشان رسید که معارف مدرسه مبارکه وحدت بشر را هست. سبحان الله! مدنیت بر لسان میرانند و ریش مدنیت را بر اندازند! مدرسه باید باز کرد نه مدارس هست. در جمیع ممالک متمدنه هر حزبی و هر ملتی و هر مذهبی مدارس دارند و دولت و ملت آن مملکت نهایت معاونت را محوری میدارند مگر ممالک متوحشه نظیر زنجیان که از کثرت درندگی کشته هارا میخورند. لهذا بتمام قوت مانع از نشر معارفند. بستن مدارس ریش انسانیت را قطع کند علای الاخصوص مدرسه وحدت بشر که اساس الفت و محبت و وحدت بین جمیع ادیانست. چون دانایان یورپ و امریک و استرالیا و افریک مطلع بر اساس این مدرسه شدند شایک سرور بلند نمودند. ولی ایرانیان بدست خود بغیان خویش را دیران نمایند. یخربون بیوتهم باید بهم و ایدی المؤمنین.

اگر مدرسه بهائیان در ایران بسته شد ولی مدارس متعدده در ممالک متمدنه در یورپ و امریک حتی در جاپان تاسیس شد. البتہ روزنامه که در جاپان طبع میشود و ارسال شده بود خوانده اید و فتوغراف مدرسه بهائی که در جاپان تاسیس شده ارسال میگردد. حضرات ایرانیان دیر خبر شدند. وقتیکه سلطان محمد عثمانی فاتح قسطنطنیه اسلا مبول را محاصره نموده بود و هدف مرمیات مدافع نموده بود یکی از وزراء نزد پاتریق یعنی رئیس عموم کشیشهای مسکونه رفت. دید که بنگاشتن پرداخته. وزیر گفت. "سرکار رئیس عمومی روحانی چه می نگاری؟ رئیس جواب داد که کتابی رد بر محمد ابن عبدالله میخویسم. وزیر گفت. "ای بی عقل نادان وقتیکه پرچمش در حجاز بلند شد آنوقت باید رد بنویسید. حال که محمد ابن عبدالله علیه السلام قسطنطنیه را بتوب بسته و علمش در اروپا موج میزند بر نوشتن مشغول شدی؟ ای بی عقل! ای بی فکر!" پس سهای سپهر سخنی بر قفای رئیس زد و گفت "پاشو برو گم شو." حالا هم ایرانیان متعصب میکوشند که مدرسه بهائیان را که اول خادم عالم انسانیت و اساس وحدت بشر است ببندند و حالا که در امریک و افریک و جاپان مدارس بهائی تاسیس میشود. از اینکه در ایران ببندند چه خواهد شد. ملاحظه کنید در ایران در اطفای سراج الهی مدتی پیش ملت و دولت بر نهایت قوت قیام نمودند علم ظلم و عدوان بر افراختند و هزاران بغیان بهائی را بنیاد بر انداختند و هزاران نفوس مبارکه

را هدف سپاه و سخنان نمودند. اقلا بیست هزار نفر را شرح شرح کردند و تالان و تاراج نمودند. پدرانرا بهائم پسران نشاندند. پسرانرا بی پدر نمودند. اطفال و زنان را بیسرو سامان کردند حتی طفلان شیرخوار را بخندجر ظلم و ستم خندجر بریدند! چه بسیاری را شکنجه نمودند و عقوبت کردند و داغ بر روی سینہ نهادند و عاقبت سر بریدند. جمیع این ظلم و اعتساف از ظالمان بی انصاف ردع و قلع و قمع ننمود بلکه روز بروز آهنگ الهی بلند تر شد و نار محبت الله شعلہ بیشتر زد تا بد رجی رسید که جهانگیر شد و یورپ و امریک و ترک و تاجیک و آسیا و افریک مانند د و دلبر دست در آغوش یکدیگر نموده و شلیک وحدت انسانی بلند شده نهایتش این است که ایرانیان تبر و تیش بر ریش خود میزنند زیرا بهائیان چنان ایران را در انظار جلوه داده اند که امروز جمع غفیری از اقالم سیم پرستش ایران می نمایند زیرا شمس حقیقت از آن افق طلوع نموده و وطن مقدس حضرت بهاء الله است. ملاحظه کنید که چه موهبتی حضرت یزدان در حق ایران و ایرانیان فرموده لیکن چه فائده زیرا اگر لئالی و جواهر بدست اطفال افتد. زینت تاج و افسر نشود و شاید از سنگ جفا خورده و پرا گنده گردد چنانکه ملای رومی گفته. گوهری طفلی بقرصی نان دهد. باری ای احبای الهی! نظر باعتساف و بی انصافی نادانان نه نمائید. ظلم را بعدل مقاومت کنید و اعتساف را بانصاف مقابله نمائید و خونخواران را بهمر بانی معامله نمائید. در ترقی ایران و ایرانیان خیرخواه باشید و در مدنیت عمومیر بکوشید. اگر مدرسه بهائی بستند مدازسی بی نام و نشان باز کنید و بر عموم ملل در بکشائید تا جان دارید جانفشانی نمائید و تا توانائی دارید ترویج معارف و صنعت و فلاحت و تجارت نمائید و این آیه مبارکه را تلاوت نمائید. و قل لا اسئلكم علیه اجرا ان اجري الا علی الله رب العالمین و آیه ثانی. ان تسئلهم خرجا فخرج ربح خیر.

میفرماید چون بخد مت حق پردازید و سبب هدایت گردید اجر و مزدی نطلبید زیرا اجر و مزد شما بر خداست. باری محزون مباشید. از دست تطاول ظالمان و اهل عدوان دلگیر نگردید. این است شان غافلان و این است روش و سلوک بیخردان. و آن چند ناله الغالبون متیقن و محتوم است بریدون ان یطفئوا نور الله بفواهم و یابی الله الا ان یتنم نوره ولو کره الکافرون. و علیکم البهاء الاهی.

BAHAI NEWS

Vol. II.

JUNE 1922.

No. II.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

THE PASSING OF THE MASTER.

By Lady Blomfield and Shoghi Effendi.

We have now come to realize that the Master knew the day and hour when, his mission on earth being finished, he would return to the shelter of heaven. He was, however, careful that his family should not have any premonition of the coming Sorrow. It seemed as though their eyes were veiled by him, with his ever loving consideration for his dear ones, that they should not see the significance of certain dreams and other signs of the culminating event. This they now realize was his thought for them, in order that their strength might be preserved to face the great Ordeal when it should arrive, that they should not be devitalized by anguish of mind in its anticipation.

Out of the many signs of the approach of the hour when he could say of his work on earth: "It is finished," the following two dreams seem remarkable,—less than eight weeks before his passing the Master related this to his family:—

"I seemed to be standing within a great Mosque, in the inmost shrine, facing the Qibla (that point of Adoration whereunto the worshippers turn, as in a Christian church to the East), in the place

این مجله ماهی یکبار طبع و توزیع می شود عنوان مراسلات المنشئین استریت کراچی خرج پست بر قیمت سالیانه افزوده نمی شود	البشارات ای اهل عالم همه باریکه دارید و بزرگ یکشا خسار	قیمت اشتراک سالیانه در ایران ۵۰ و تومان در هندوستان ۵۰ پنیج روبیه در امریکه ۲ و دالر
--	---	---

جلد ۲ رمضان سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق مئی ۱۹۲۲ ع نمبر ۱

مقصد رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد - میرزا محمود زرقانی

اثر کتب پیمان

طهران بواسطه آقا غلامعلی اعضای محترم محفل روحانی علیهم بهاء الله الاهی
هو الله

ای یاران رحمانی عبدالبهائا نام شما که بتاريخ سنبله ۱۳۰۰ نمر و ۱۲۳۳ مورخ بود رسید. الحمدلله که مضمون برهان ثبوت و استقامت در امر حضرت بیچون بود. امروز ثبوت و رسوخ بر امر لازم. استقامت واجب. خدا در قرآن میفرماید: ان الذین قالوا ربنا الله ثم استقامتوا تنزل علیهم الملائکه و همچنین میفرماید: فاستقم كما امرت - هر شجره که ریش محکم دارد از طوفان و اریاح و گرد باد استفاده نماید زیرا ریش محکم است و هر شجره که ریش سست از اریاح خفیف متزلزل گردد تا چه رسد باعصار و زوابع و گرد باد ریش کن. زیرا امتحانات شدید است. این است که میفرماید: الناس

of the Imam himself. I became aware that a large number of people were flocking into the Mosque; more and yet more crowded in, taking their places in rows behind me, until there was a vast multitude. As I stood I raised loudly the 'Call to Prayer'. Suddenly the thought came to me to go forth from the Mosque.

"When I found myself outside I said within myself, 'For what reason came I forth, not having led the prayer?' But it matters not; now that I have uttered the Call to Prayer, the vast multitude will of themselves chant the prayer."

When the Master had passed away, his family pondered over this dream and interpreted it thus:—

He had called that same vast multitude—all peoples, all religions, all races, all nations and all kingdoms—to Unity and Peace, to universal Love and Brotherhood; and having called them, he returned to God the Beloved, at whose command he had raised the Majestic Call, had given The Divine Message. This same multitude—the peoples, religions, races, nations and kingdoms would continue the WORK, to which 'Abdu'l-Baha had called them, and would of themselves press forward to its accomplishment.'

A few weeks after the preceding dream the Master came in from the solitary room in the garden, which he had occupied of late, and said:—

"I dreamed a dream and behold the Blessed Beauty, (Baha'o'llah) came and said unto me, "Destroy this room!"

The family, who had been wishing that he would come and sleep in the house, not being happy that he should be alone at night, exclaimed. "Yes Master, we think your dream means that you should leave that room and come into the house." When he heard this from us, he smiled meaningly as though not agreeing with our interpretation. Afterwards we understood that by the "room" was meant the temple of his body.

A month before his last hour, Doctor Sulayman Rafat Bey, a Turkish friend, who was a guest in the house, received a telegram telling him of the sudden death of his brother. Abdul Baha speaking words of comfort to him, whispered: "Grieve not, for he is only transferred from this plane to a higher one; I too shall soon be transferred, for my days are numbered." Then patting him gently on the shoulder, he looked him in the face and said, "And it will be in the days that are shortly to come."

In the same week he revealed a Tablet to America, in which is the following prayer:—

"Ya Baha-ul-Abha! (O Thou the Glory of Glories) I have renounced the world and the people thereof, and am heart-broken and sorely afflicted, because of the unfaithful. In the cage of this world, I flutter even as a frightened bird, and yearn every day to take my flight unto Thy Kingdom."

"Ya Baha-ul-Abha! Make me drink of the cup of sacrifice and set me free. Relieve me from these woes and trials, from these afflictions and troubles. Thou art He that aideth, that succoureth, that protecteth, that stretcheth forth the hand of help."

On the morning of the last Friday of his stay on earth (November 25th) he said to his daughters:—The wedding of Khusraw must take place to-day. If you are too much occupied, I myself will make the necessary preparations, for it must take place this day" (Khusraw is one of the favoured and trusted servants of the Master's household.)

Abdul Baha attended the mid-day prayer at the Mosque. When he came out he found the poor waiting for the alms, which it was his custom to give on every Friday. This day, as usual, he stood, in spite of very great fatigue, whilst he gave a coin to each one with his own hands.

After lunch he dictated some Tablets, his last ones, to Ruhi Effendi. When he had rested he walked in the garden. He seemed to be in a deep reverie.

THE GARDENER'S STORY.

His good and faithful servant, Isma'il Aqa, relates the following:—

"Some time, about twenty days before my Master passed away I was near the garden when I heard him summon an old believer saying:—

"Come with me that we may admire together the beauty of the garden. Behold, what the spirit of devotion is able to achieve! This flourishing place was, a few years ago, but a heap of stones, and now it is verdant with foliage and flowers. My desire is that after I am gone the loved ones may all arise to serve the Divine Cause, and please God, so it shall be. Ere long men will arise who shall bring life to the world."

A few days after this he said:—"I am so fatigued! The hour is come when I must leave everything and take my flight. I am too weary to walk." Then he said:—"It was during the closing days of the Blessed Beauty, when I was engaged in gathering together his papers, which were strewn over the sofa in his writing chamber at Bahji that he turned to me and said, 'It is of no use to gather them, I must leave them and flee away.'"

"I also have finished my work, I can do nothing more, therefore must I leave it and take my departure."

Three days before his ascension whilst seated in the garden, he called me and said, "I am sick with fatigue. Bring two of your oranges for me that I may eat them for your sake." This I did, and he having eaten them turned to me, saying "Have you any of your sweet lemons?" He bade me fetch a few.... Whilst I was plucking them, he came over to the tree saying, "Nay, but I must gather them with my own hands." Having eaten of the fruit he turned to me and said:—"Do you desire anything more?" Then with a pathetic gesture of his hands, he touchingly, emphatically and deliberately said:—

"Now it is finished, it is finished!"

These significant words penetrated my very soul. I felt each time he uttered them as if a knife were struck into my heart. I understood his meaning but never dreamed his end was so nigh.

It was Isma'il-Aqa who had been the Master's gardener for well nigh thirty years who, in the first week after his bereavement, driven by hopeless grief, quietly disposed of all his belongings, made his will, went to the Master's sister and craved her pardon for any misdeeds he had committed. He then delivered the key of the garden to a trusted servant of the Household and, taking with him means whereby to end his life at his beloved Master's Tomb, walked up the Mountain to that sacred place, three times circled round it and would have succeeded in taking his life had it not been for the opportune arrival of a friend, who reached him in time to prevent the accomplishment of his tragic intention.

Later in the evening of Friday he blessed the bride and bridegroom who had just been married. He spoke impressively to them. "Khusraw" he said, "you have spent your childhood and youth in the service of this house: it is my hope that you will grow old under the same roof, ever and always serving God."

During the evening he attended the usual meeting of the friends in his own audience chamber.

In the morning of Saturday he arose early, came to the tea room and had some tea. He asked for the fur-lined coat which had belonged to Baha'o'llah. He often put on this coat when it was cold or he did not feel well, he so loved it. He then withdrew to his room, lay down on his bed and said, "Cover me up. I feel very cold. Last night I did not sleep well, I felt cold. This is serious, it is the beginning."

After more blankets had been put on, he asked for the fur coat he had taken off to be placed over him. That day he was rather feverish. In the evening his temperature rose still higher, but during the night the fever left him. After midnight he asked for some tea.

On Sunday morning he said :—" I am quite well and will get up as usual and have tea with you in the tea-room." After he had dressed he was persuaded to remain on the sofa in his room.

In the afternoon he sent all the friends up to the Tomb of the Bab, where on the occasion of the anniversary of the declaration of the Covenant a feast was being held, offered by a Parsi pilgrim who had lately arrived from India.

At four in the afternoon being on the sofa in his room he said :—" Ask my sister and all the family to come and have tea with me."

After tea the Mufti of Haifa and the head of the Municipality, with another visitor, were received by him. They remained about an hour. He spoke to them about Baha'o'llah, related to them his second dream, showed them extraordinary kindness and even more than his usual courtesy. He then bade them farewell, walking with them to the outer gate in spite of their pleading that he should remain resting on his sofa. He then received a visit from the head of the police, an Englishman, who, too, had his share of the Master's gracious kindness. To him he gave some hand-woven Persian silk handkerchiefs, which he very greatly appreciated.

His four sons-in-law and Ruhi Effendi came to him after returning from the gathering on the mountain. They said to him :—" The giver of the feast was unhappy because you were not there." He said unto them :—

" But I was there, though my body was absent, my spirit *was* there in your midst. I *was* present with the friends at the Tomb. The friends must not attach any importance to the absence of my body. In spirit I am and shall always be with the friends, even though I be far away."

The same evening he asked after the health of every member of the Household, of the pilgrims and of the friends in Haifa. " Very good, very good " he said when told that none were ill. This was his very last utterance concerning his friends.

At eight in the evening he retired to bed after taking a little nourishment, saying :—

" I am quite well." He told all the family to go to bed and rest. Two of his daughters, however, stayed with him. That night the Master had gone to sleep very calm, quite free from fever. He awoke about 1-15 a. m., got up and walked across to a table where he drank some water. He took off an outer night garment, saying :—" I feel too warm." He went back to bed and when his daughter Ruha Khanum, later on, approached, she found him lying peacefully and, as he looked into her face, he asked her to lift up the net curtains, saying :

" I have difficulty in breathing, give me more air." Some rose-water was brought of which he drank, sitting up in bed to do so, without any help. He again lay down, and as some food was offered him, he remarked in a clear and distinct voice :

" You wish me to take some food, and I am going ? " He gave them a beautiful look. His face was so calm, his expression so serene, they thought him asleep.

He had gone from the gaze of his loved ones !

The eyes that had always looked out with loving kindness upon humanity, whether friend or foe, were now closed. The hands that had ever been stretched forth to give alms to the poor and the needy, the halt and the maimed, the blind, the orphan and the widow, had now finished their labour. The feet that, with untiring zeal, had gone upon the ceaseless errands of the Lord of Compassion were now at rest. The lips that had so eloquently championed the cause of the suffering sons of men, were now hushed in silence. The heart that had so powerfully throbbed with wondrous love for the children of God was now stilled. His glorious spirit had passed from the life of earth, from the persecutions of the enemies of righteousness, from the storm and stress of well nigh eighty years of indefatigable toil for the good of others.

His long martyrdom was ended !

Whilst yet the gloom of their bereavement was hanging darkly over the disconsolate ladies of the Household, a grand-daughter of the Master had a wondrous dream of him; he was speaking with his beloved sister, the Greatest Holy Leaf, in the very room where, in the early hours of the day, it was the custom of the ladies to assemble in his presence, chanting the morning prayers, and to take their morning tea. He turned to her and said: "Wherefore are ye all perturbed, why lament and be sorrowful? With you all I am well pleased. For a long time have I desired to join my Father, the Blessed Beauty. I was ever beseeching Him to take me to His Rosegarden above, and now that my prayer is granted, how happy, how joyous, how rested I am! Therefore grieve not." He then counselled them in many ways, exhorting them to follow at all times the commandments of Baha'O'llah.

Early on Monday morning the news of this sudden calamity had spread over the city, causing an unprecedented stir and tumult, and filling all hearts with unutterable grief.

The next morning, Tuesday, the funeral took place... a funeral the like of which Haifa, nay Palestine itself, had surely never seen... so deep was the feeling that brought so many thousands of mourners together, representative of so many religions, races and tongues.

The High Commissioner, Sir Herbert Samuel, the Governor of Jerusalem, the Governor of Phoenicia, the Chief Officials of the Government, the Consuls of the various countries, resident in Haifa, the heads of the various religious communities, the notables of Palestine, Jews, Christians, Moslems, Druses, Egyptians, Greeks, Turks, Kurds, and a host of his American, European and native friends, men, women and children, both of high and low degree.... all, about ten thousand in number, mourning the loss of their Beloved One.

This impressive, triumphal procession was headed by a guard of honour, consisting of the City Constabulary Force, followed by the Boy Scouts of the Moslem and Christian communities holding aloft their banners, a company of Moslem choristers chanting their verses from the Quran, the chiefs of the Moslem community headed by the

Mufti, a number of Christian priests, Latin, Greek and Anglican.... all preceding the sacred coffin, upraised on the shoulders of his loved ones. Immediately behind it came the members of his family, next to them walked the British High Commissioner, the Governor of Jerusalem, and the Governor of Phoenicia. After them came the Consuls and the notables of the land followed by the vast multitude of those who revered and loved him.

On this day there was no cloud in the sky, nor any sound in all the town and surrounding country through which they went, save only the soft, slow, rhythmic chanting of Islam in the Call to Prayer, or the convulsed sobbing moan of those helpless ones, beavailing the loss of their one friend, who had protected them in all their difficulties and sorrows, whose generous bounty had saved them and their little ones from starvation through the terrible years of the "Great Woe."

"O Lord, my God!" the people wailed with one accord, "Our father has left us, our father has left us!"

O the wonder of that great throng! Peoples of every religion and race and colour, united in heart through the Manifestation of Servitude in the life long work of Abdul Baha!

As they wended their way slowly up Mount Carmel, the Vineyard of God, the casket appeared in the distance to be borne aloft by invisible hands, so high above the heads of the people was it carried. After two hours walking, they reached the garden of the Tomb of the Bab. Tenderly was the sacred coffin placed upon a plain table covered with a fair white linen cloth. As the vast concourse pressed round the Tabernacle of his body, waiting to be laid in its resting place, within the vault, next to that of the Bab, representatives of the various denominations, Moslems, Christians and Jews, all hearts being ablaze with fervent love of Abdul Baha, some on the impulse of the moment, others prepared, raised their voices in eulogy and regret, paying their last homage of farewell to their loved one. So united were they in their acclamation of him, as the wise educator and reconciler of the human race in this perplexed and sorrowful age, that there seemed to be nothing left for the Bahais to say. The following are extracts from some of the speeches delivered on that memorable occasion.

The Moslem voicing the sentiments of his co-religionists spoke as follows:—

“O concourse of Arabians and Persians! Whom are ye bewailing? Is it him who but yesterday was great in his life and is to-day in his death greater still? Shed no tears for the one that hath departed to the world of Eternity, but weep over the passing of Virtue and Wisdom, of Knowledge and Generosity. Lament for yourselves, for yours is the loss, whilst he, your lost one, is but a revered Wayfarer, stepping from your mortal world into the everlasting Home. Weep one hour for the sake of him who, for well nigh eighty years, hath wept for you! Look to your right, look to your left, look East and look West and behold, what glory and greatness have vanished! What a pillar of peace hath crumbled! What eloquent lips are hushed! Alas! In this tribulation there is no heart but it aches with anguish, no eye but is filled with tears. Woe unto the poor, for lo! goodness hath departed from them, woe unto the orphans, for their loving father is no more with them! Could the life of Sir Abdul Baha Abbas have been redeemed by the sacrifices of many a precious soul, they of a certainty would gladly have offered up their lives for his life. But Fate hath otherwise ordained. Every destiny is predetermined and none can change the Divine Decree. What am I to set forth the achievements of this leader of mankind? They are too glorious to be praised, too many to recount. Suffice it to say, that he has left in every heart the most profound impression, on every tongue the most wondrous praise. And he that leaveth a memory so lovely, so imperishable, he, indeed, is not dead. Be solaced then, O ye people of Baha! Endure and be patient; for no man, be he of the East or of the West, can ever comfort you, nay he himself is even of greater need of consolation.”

The Christian then came forward and thus spake:—

“I weep for the world, in that my Lord hath died; others there are who, like unto me, weep the death of their Lord.....O bitter is the anguish caused by this heart-rending calamity! It is not only our country's loss but a world affliction!... He hath lived for well-nigh eighty years the life of the Messengers and Apostles of God. He hath educated the souls of men, hath been benevolent unto them,

hath led them to the Way of Truth. Thus he raised his people to the pinnacle of glory, and great shall be his reward from God, the reward of the righteous! Hear me O people! Abbas is not dead, neither hath the light of Baha been extinguished! Nay, nay! this light shall shine with everlasting splendour. The Lamp of Baha, Abbas, hath lived a goodly life, hath manifested in himself the true life of the Spirit. And now he is gathered to glory, a pure angel, richly robed in benevolent deeds, noble in his precious virtues. Fellow Christians! Truly ye are bearing the mortal remains of this ever lamented one to his last resting place, yet know of a certainty that your Abbas will live forever in spirit amongst you, through his deeds, his words, his virtues and all the essence of his life. We say farewell to the material body of our Abbas, and his material body vanisheth from our gaze, but his reality, or spiritual Abbas, will never leave our minds, our thoughts, our hearts, our tongues.

O great revered Sleeper! Thou hast been good to us, thou hast guided us, thou hast taught us, thou hast lived amongst us greatly, with the full meaning of greatness, thou hast made us proud of thy deeds and of thy words. Thou hast raised the Orient to the summit of glory, hast shown loving kindness to the people, trained them in righteousness, and hast striven to the end, till thou hast won the crown of glory. Rest thou happily under the shadow of the mercy of Lord thy God, and He verily, shall well reward thee.”

Yet another Moslem, the Mufti of Haifa, addressed as follows:—

“I do not wish to exaggerate in my eulogy of this great one, for his ready and helping hand in the service of mankind and the beautiful and wondrous story of his life, spent in doing that which is right and good, none can deny, save him whose heart is blinded

“O thou revered voyager! Thou hast lived greatly and hast died greatly! This great funeral procession is but a glorious proof of thy greatness in thy life and in thy death. But O, thou whom we have lost! Thou leader of men, generous and benevolent! To whom shall the poor now look? Who shall care for the hungry! and the desolate, the widow and the orphan?”

"May the Lord inspire all thy household and thy kindred with patience in this grievous calamity, and immerse thee in the ocean of His grace and mercy! He verily, is the prayer-hearing, prayer-answering God."

Nine speakers having delivered their funeral orations, then came the moment when the casket which held the pearl of loving servitude passed slowly and triumphantly into its simple, hallowed resting place.

O the infinite pathos! that the beloved feet should no longer tread this earth! That the presence which inspired such devotion and reverence should be withdrawn!

(To be continued.)

NOTES AND NEWS.

The Bahai News as published from Karachi is entirely dependent on its subscribers and as such it cuts the coat according to the cloth. It has received a very generous attention from the principal Indian Newspapers and we take this opportunity of thanking them.

We have received several excellent contributions, which we hope to publish in the future. H. H. Shoghi Effendi has temporarily left the Holy Land for Paris.

Mirza Fazullah Khan Nuri on his way to Persia stayed for a few days at Karachi and attracted many souls to the Cause, besides he explained to us the plan of Shoghi Effendi, for the establishment of the Bait-ul-Adl.

Professor Pritamsingh paid a flying visit to Lahore and Amritsar and aroused the interest of many a student of the Bahai Philosophy.

The 14th Annual Convention of the Bahais of America was held from April 22nd to April 26th 1922, and great results have been achieved. From all parts we receive the gladdening News that the Bahais are all united in love and are putting forth greater efforts than ever to establish the Cause of Universal Peace and Unity.

و محال است که انسان بتواند در فضایی حقیقت پرواز نماید و با سرار عالم خلقت پی برد. بلی علم و اصطلاح در بدو رشد و بدایت تربیت بی نهایت لزوم و اهمیت دارد و علوم کلید خزائن قلوب است و مفاتیح مخازن افئدة و نفوس بشرطی که عقول و نفوس باز و آزاد باشند نه اسیر آن الفاظ مستعمل و محدود. در آن درجات علمیه وابسته بان اصطلاحات عقلیه باسایش فکر باشند و آزادی عقل و حرکت جوهر سریع نفس را بکار برند و البته این مقام منحصر بمعدودی است مخصوص نه فقط راجع بتمحصیل و حصر در خواندن علوم. زیرا بدگیر را علم و فن آموختن. دادن تیغ است دست رهنم.

(حکایت) وقتی در بمبئی عبور مان بمهمان خانه افتاد. لدی الورد دیده شد شخصی کلیمی طبعی با یک زردشتی متدین طرف صحبت است و انبیاء را در کمال زشتی نام میبرد و آن مطالع مقدس را مشا تعصب و اختلاف خالق میگوید. برترها را خوب گوش دادیم تا شدت و شور خود را در بی احترامی بانبیاء و ادیان الهیه با تمام رسانید. آنگاه در نهایت ادب و ملائمت بان شخص گفت که ما از گفتگوی طرفین بکلی بیخبریم و الان باین محل وارد ولی محسوس میکنیم و مشهود می بینیم که همان در جرّ تعصب یک شخص بی فکر مقلد متدین که اگر در عالم دیانت برخلاف عقیده خود مطلبی بشنود فوراً طرف مقابل را بکفر و زندم و عبارات بسیار قبیح نسبت میدهد بعینر آن نحو تعصب و جدال را ما در بیدینی السام از شما دیدیم بدون فرق و تفاوت. نهایت اینست که عوام متدین باین اسم دین این نحو تعصب و جدال دارند و امثال شما متدین در بیدینی چنان تعصبی دارید. خوب بود اولا آنقدر ملتفت و متذکر میشدید که خود را در هیچ امری بصورت تعصب و قال مقالی که مایه کدورت و ملال است جلوه نمی دادید تا قول و عمل شما موثر واقع شود و مردم را از خرافات مذهبی و عوائدی که بواسطه جهل متدین جزء دیانت شده بتوانید آگاه نمائید. خلاصه بعد از گفتگو ملتفت شد و عذرخواهی نمود. مقصد آن بود که ظهور صالح عمومی را بکلی محال دانستن و غیر ممکن گفتن این متدینین مثل همان عقیده متدینین است که محض تقلید حتی از جانب خدای قادر مختار برخلاف رسومات خود ظهور فیض و حکم بدیعی را محال و ممتنع می شمارند که گویا دستهای خدا و ابواب آسمان قدرتش بستر و خزائن علم و حکمتش تهی و خالی مانده "بل غلت ایدیهیم ولعنوا بما قالو بل یداه مبسوطتان ینفق کیف یشاء".

(بقیه دارد).

عکس از تظاهرات «میخانه دهن شرق الیگار»

نحو بصیرت و کمال در فرد فرد آنها دیده نشود. در این حالت هر نفس با وجدان و ذوقی احساس نماید که علاوه بر آنکه اختلاف طبایع و درجات مختلف علم و عقل آن نفوس مانع الفت و اتحاد شان نیامد بعکس مایه استحکام اساس الفت و اتحاد شد و سبب ظهور جمال و کمال گردید و باین سبب عقلای ملل بر ضد استقلال و استبداد شخصی قیام نمودند و متمسک بحمل مشور و اتحاد شدند و تاسیس پارلمان ملی کردند و انتخاب انصائی دانا و عاقل نمودند که حفاظ حقوق عموم باشند. اگر تفاوت درجات عقول و تمایز طبایع و افکار بالطبع مانع بروز اتحاد و اتفاق بودی هرگز حکومت مشروط مقاومت استبداد نمودی و قانون اساسی بمیان نیامدی و بقوة الفت و اتحاد آن تا درجه دفع اسارت و مذلت ضغای مملکت نگشتی و هم اتحاد هزارها نفوس مختلف الافکار در یک عقیده دینی و سیاسی و صناعی و تجاری مشهود نمودی. پس این اختلافات طبیعی ممد اتفاق است و اس اساس ترقی و فلاح در امور نه مخالف و داد و اتحاد جمهور. این برهانی است محسوس که اگر عناصر مختلف در عالم وجود موجود نمودی کره ارض تشکیل نیافتی و از ترتیب اعضا و عناصر متفاوتتر حسن ترکیب ظهور نیامدی و لفظ خوبی و معنی زیبایی صورت پذیر نگشتی و صنایع و بدایع دلفریب بشهود نیویستی و کوشش در تصنیفات که سبب وصول با علی الجمعان عالم خلقت است بی نتیجه و ثمر بودی و مساعی جمیل جنس بشر در حسن ترکیب و امتزاج عناصر و اجزاء و آلات مختلف هم لغو و مهمل و معطل ماندی. لهذا این اختلاف طبیعی اعظم وسیله ظهور جمال و کمال است نه مانع اتحاد و اتفاق. ایست که از قلم پیمان در اینخصوص این کلمات مقدسه صا در "اختلاف بر دو قسم است. یک اختلاف سبب انعدام است و آن نظیر اختلاف ملل متنازع و شعب متبارزه است که یکدیگر را محو نمایند و خاتمان را بر اندازند و راحت و آسایش سلب کنند و خونخواری و درندگی آغاز نمایند. اختلاف دیگر که عبارت از تنوع است آن عین کمال است و سبب ظهور موهبت حضرت ذوالجلال. ملاحظه نمائید گلهای حقائق هر چند مختلف النوع و متفاوت اللون و مختلف الصور و الاشکالند ولی چون از یک آب نوشند و از یک باد نشو و نما کنند و از حرارت و ضیاء یک شمس پرورش نمایند آن تنوع و اختلاف سبب از دیا و جلوه و رونق یکدیگر گردد و چون جهت جامع که نفوذ کلمه الله است حاصل شود این اختلاف آداب و رسوم و افکار و عادات و آراء و طبایع سبب زیغت عالم انسانی گردد و

همچنین این تنوع و اختلاف چون تفاوت و تنوع فطری خلقی اعضا و اجزای انسان است که سبب ظهور جمال و کمال است و چون این اعضا و اجزای متنوع در تحت نفوذ سلطان روح است و روح در جمیع اعضا و اجزا سریان دارد و در عروق و شریان حکمران است این اختلاف و تنوع مؤید ایقتلاف و محبت است و این کثرت اعظم قوه وحدت. اگر حدیقه ئی را گلها و ریاحین و ازهار و ثمار و اوراق و اعصاب و اشجار از یک نوع و یک لون و یک ترکیب و یک ترتیب باشد بهیچ وجه لطافتی و حلاوتی ندارد و لکن چون از حیثیت الوان و اوراق و ازهار و اثمار گوناگون باشد هر یکی سبب تزیین و جلوه سائر الوان گردد و حدیقه انیقه شود و در نهایت لطافت و طراوت و حلاوت جلوه نماید و همچنین تفاوت و تنوع افکار و اشکال و آراء و طبایع و اخلاق عالم انسانی چون در ظل قوه واحد و نفوذ کلمه وحدانیت باشد در نهایت عظمت و جمال و علویت و کمال ظاهر و آشکار شود.

حال چون بدقت ملاحظه شود بقانون قدرت اختلافات در عالم طبیعت با آنکه مؤید ایقتلاف است و اعظم وسائل ظهور کمال بالعکس آن را مانع اتفاق گفتن و مخالف ظهور صالح و سلام قرار دادن فی الحقیقه دلیل بر بی ذوقی است و شاهد بر بیخبری از اسرار عظیم عالم طبیعت و بی انتباهی در آثار عظیم قدرت و تخریف آیات تکوینیه آفرینش و خلقت است و امروز این عقائد و تخریفات مدعیان تمدن و علم و عقل نسبت بکتاب و ناموس عالم طبیعت بعینها مثل تاویلات علمای دیانت میماند که آیات کتب الهیه را از مقصد و مقصود اصلی منحرف نموده بر وفق میل و مرام خود معنی و تفسیر می نمایند و مروج رای و عقیده شخصی قرار میدهند. بکلی مثل و مانند یکدیگرند بدرجه که اگر این عقلا و فلاسفه خود بجای آن علمای دینیه بودند همین تخریفات در آیات تکوینیه عالم وجود را بصورت تاویلات دینی ظاهر و مشهود می نمودند. کذاک رؤسای ادیان موجوده اگر از بدو نشو و نما در جرگه فلاسفه محشور و موجود میشدند تاویلات دینیه را بصورت تخریفات آیات تکوینیه با خود همراه داشتند. یعنی در اسم و صورت مختلفند با همان معنی و حقیقت در اصطلاحات و عبارات متفاوتند نه مراتب و مقامات هم اسیر اصطلاحات و افهام خویشند و فریفته صور و الوان مصطلحه مستعمله خود "غلام همت" آنم که زیر چرخ کبود زهره رنگ تعلق پذیرد آزاد است. تا افکار اسیر اصطلاحات علمیه و معتقدات نوعیه است متنوع

حال اگر این تجربیات سابقه کافی است در ظل میثاق الله و اشراق ولایت الله و مبین آیات الله شوقی افندی قیام بر اجرای تعلیم مبارک نموده و بصرف هستی بکوشیم تا آن عزت اصلیم و حیات ابدی که وعید الهی است بیابیم و حاصل کنیم. از جمله تعریف هوای کراچی نسبت بهوای بمبئی نمودند و گفتند خوب است مبلغین که در شهر آزاد و هوای آزاد مایل مسافرت تبلیغی هستند بکراچی سفر کنند. فانیان باظهارات ایشان تشکری نمودیم و بعهده گرفتیم که هر مبلغی که آمد بکراچی بامر مبارک تهنیت مسافرت اورا حاضر کنیم. (بقیه دارد)

(محفل روحانی کراچی)

این لوح مبارک اثر قلم عز منیع حضرت شوقی افندی

(هو الله)

مجموعه الواح شوقی افندی
جلد ۱

مضادیان امر نیر آفاق و آشفنگان روی دلاجوی دلبر میثاق را از ملکوت غیب در این ایام حرمان و هجران تاییدات متتابع و نفعات قدسیه و تسلیتی الهیه رجاء و استدعا می نمایم. تا هر یک با قلبی مستبشر و قدمی ثابت و زبانی ناطق و روحی مطمئن و توجهی کامل در میدان تبلیغ جولانی نمایند و بتمام قوی تا نفس اخیر وفای بامر مقدسش نموده در جهان الهی مکتلاً مظفراً باجر و ثوابی جزیل که نعمت فوز بلباقش باشد فائز و مرزوق گردند.

خطر هندوستان چه از حیث اتساع و اقدامیت تاریخ و تمدن چه از حیث اختلاف مشارب و تنوع ادیان و تعداد اجناس و استعداد نفوس میدانی وسیع و حاضر از برای ترویج کلمة الله و ارتفاع علم مبین دین الله لا زال علی الخصوص در سنوات اخیر مورد عنایات مخصوصه مرکز میثاق بوده. و بوعدهای گوناگون شاد و امیدوار گشته. حال که تاییدات خفیه اش بیش از پیش و انهد از پیش شامل احباء ثابت را سبب خواهد گشت امید چنان است که سعی و همت موفور احباء و اتحاد و یگانگی و تعاون و تعاضد شان در امر الهی سبب گردد که آن خطر قدیم جامع پر ثروت و وسعت از نار موقده الهیه شعل زند. و اقلیم متجاوز را در شرق اقصی مهتر و نورانی نماید. از الطاف الهیه امیدوارم که مبلغین کاملی که متصف بصفات رحمانیه هستند در آن اقلیم مبعوث گشته ندای جانفزای امرالله بدلائلی طاع و بیانی نافذ گوش زد قریب و بعید نمایند. و وعدهای صریحه و بشارات آتیه امریه را از حیز غیب بعرضه شهود آورند.

ولکن آنچه الان از الزم لوازم و اهم امور است صیانت حصن حصین امر الهی و اتحاد و ایتلاف و امتزاج حقیقی صمیمی قلبی احباء الله است. تاسیس محافل روحانی است. و تشدید رابطه مشورت در هر امری از امور. نشر نفحات است. و تعمیم و ازدیاد مراسله و مخابره با تمام نقاط امریه عالم. مراعات حکمت است. و ترویج و اعلان تعلیم اساسیه دین الله. توجه تام است و استعانت راساً بدون واسطه از مصدر تایید یعنی جمال الهی و حضرت عبدالبها روحی امر قدما الفداء. تعمیم معارف است. و سعی و اهتمام در مسائل عمومیه و مضایع خیریه. اگر چنین شود عالم امکان ناشر تعلیم جمال قدم و از همت یاران جانفشان حضرت عبدالبها از ظلمات تعصب و جنگ و جدال و حقد و بغضاء رهائی یافته بنور الهی مغور و بسعادت ابدی فائز خواهد شد.

در جوار این رافعین لواء امرالله را در آن خطر متعدده فتوحاتی کلیم و نیجاهی باهر طالب و آمل. و همواره منتظر و مترصد مرور نسیم جان پرور از ریاض قلوب دوستان آن سامان. (بنده آستانش شوقی)

امکان وقوع صلح عمومی

(از قلم آقا میرزا محمود زرقانی)

نفوسیکم منکر امکان صلح عمومی هستند اعظم برهان نشان اینست که در جمیع مخلوقات علی الخصوص نوع انسان اختلاف من جمیع جهات محسوس و مشهود است چنانچه نفوس در صورت مختلفند همان قسم در افکار و آراء و سیرت متباینند و دو نفر در عالم یافت نمیشود که از هر جهت موافق و دارای یکدگر جز از فهم و فکر باشند و صاحب یک نحو سلیم و ذوق مشاهده شوند. در این صورت و با وجود این نحو مبیانیت چگونه ممکن است که عالمی دارای یک عقیده و متحد افکار شوند؟ در جواب ایشان بهائیان گویند که اولاً اختلاف فطری و تباین طبیعی در هیچ امری مانع ظهور اتحاد و اتفاق نوع بشر نیست بلکه میتوان گفت که محد است نه مخالف مؤید است نه مانع چنانکه اگر جمعی در تاسیس اداره و یا اعضا و انسانی در ترقی ملتی انجمن نمایند در اصول مابن الترقی آن اداره و ملت در کمال دقت با وجود تفاوت درجات علم و عقل و تمایز فکر و فهم بحث و مذاکره کنند شبیه نیست که از تصادم افکار مختلفه و آراء متباینه شان نتیجه مهمی حاصل شود و بصیرت و تذکری در اصول مسائل لازم به جهت هر یک حصول یابد که آن

(۱) محفل ملاقات را هم روز قرار دادند. (۲) بر مشرق الاذکار کراچی که واقع است در خیابان الفنسطن تا باوي نصب نمودند و شربت و مرکبات و حلویات موجود و واردین را از هر طبقه چه از قدما و چه بی اطلاع از امر مبارک شیرین کام و معطر میساختند.

زیرا بشیر صحت هیکل اقدس حضرت ولی امرالله و اغصان و افغان یعنی عائله مبارک بود. و منشیان اداره البشاره نقطه‌های مهیج مؤثر روح افزای ایشان را جمع نموده در صفحات آئینه البشاره درج خواهند داشت.

از جمله صعود مبارک را فرمودند اثرات غریبی نموده چه در حبفا و چه در اوروپ و امریک چه بسیار از نفوس بهم که اقبال نموده اند - و چه بسیار مطالبیکم راجع بعظمت امر مبارک و اثرات اصلاحیه در عالم نفوس که مخطوط باجرای تعالیم مبارک دانسته اند - و چه اشتعال و چه انجذاب و چه شور و ولهی که در احبای الهی بعد از قرائت کتاب عهد حاصل گشته.

و چه بسیار از نفوس محصل که پس از استماع کلمات باهرات کتاب عهد از جمیع شعبات و تحصیلات دست کشیده اند و متوکلاً علیه و متمسکاً بحبل هدایاته الاخفیه مسافرت تبلیغی فرمودند و خدمات در سمیل اعلاء کلمه الله و جان فشانی در نشر نفعات الله را بر هر شانی از شئون مقدم داشتند.

و بهم چنین بیانات مبارک که از فم اطهر اقدس حضرت ولی امرالله در ایام تشریف استماع نموده ذکر فرمودند که فی الحقیقت تسلیت خاطر مهجوران و مشتاقان پس از آن مصیبت عظمی و رزیه کبری گردید.

از جمله اثرات مفهوده ئی که محیرالعقول است از اشراقات آفتاب ولایت و فیوضات لانهایت حضرت فصیح ممتاز که قوه بشری عاجز از ادراک آن است -

مثلاً هر نفس مصطفی ملاحظه نماید شهادت میدهد که ظهور این کمالات معنوی و تجلیات قدسی و جذبات مقفاطیسی و جلوات نفثات روح القدسی حقیقی که از رفتار و گفتار و تعلیم تبلیغی و تمهیدات مقدسی که شان مظاهر مقدس الهی در هر دوری بوده از حضرت مبین آیات الله و مروج احکام الله ولی امرالله مرجع اغصان و افغان شوقی افندی روح من فی ملکوت الانشاء لفصله الفداء ظاهر و آشکار است. قوه ایست الهی - و کمالاتی است ربانی - و جلوه ایست رحمانی و اشراقی است از شمس صمدانی - طوبی لمن استظل فی ظله الممدود.

که اعداء الله وقت را غنیمت دانسته و صعود مبارک را اعظم سبب از برای فتور در امرالله پنداشته در هر گوشه و کنار بهر آلتی که بقوه افکار از برای چنین یومی تهیه داشتند برداشته و بر اطفاء نار محبت الهی پیام نموده.

و لیکن شافل از این که این قوه قدسیر الهی که در این هیکل اقدس مرکز ولایت کبری ید عنایت قدمی بلا زوال و ابدی بلا انتقال و دیم نهاده و چنین کمالاتی را برای چنین وقتی مهیا ساخته که نفسی جز حضرت عبدالبها اطلاعی نداشته و عهد او را در سن شش هفت سالگی از اهل بها گرفته.

بلی این نفوس که غرق عالم طبیعتند و از عالم الوهیت و ما وراء الطبیعه بی اطلاعند بر تجربیات سابقه که در عالم طبیعت نموده اند انتظار چنین یومی را داشته اند.

مثلاً دیده اند یک شخص بزرگی که از فامیلی بدرود زندگانی فانی گوید وراثت و افراد بستگان راه خود سری گیرند - و طریق خود پسندی پویند از اطاعت و صامت گریزند - و علم مخالفت بر افرازند - و هر قدر شخصیت کامل تر باشد این تفریق مؤثر تر است. ولی قوه قدسی معنوی که خارق عالم طبیعت است و خالق طبیعت حاکم بر طبیعت است و مؤثر در طبیعت و طبیعت در قبضه قدرت او اسیر است باراده الهی امورات را اداره کند و بتدبیرات رحمانی ظاهر شود چنانچه حالیه مرکز ولایت الهی اداره فرمود و جمیع اعداء را مغلوب و مقهور و مغکوب و محذول فرمود و تابعین بر عهد و میثاق را در بین اهل آفاق آیات طلوع اشراق فرمود.

از جمله در مقام تنبیه و تذکر فرمودند و ما خلاصه را ذکر کنیم. در وقتی حضرت موسی ظاهر شد که بنی اسرائیل در دست فراعنه بنهایت ذلت و حقارت و اسارت و مسکنت معیشت و زندگانی میخمودند. تعلیمات موسی آنها را عزیز کرد. بدرجه که سلطنت داؤدی و سلیمانی تاسیس کردند. ولی موسی عهد و میثاق عیسی را گرفت و اطاعت او را علت عزت قرار داد. لیکن چون مسیح ظاهر ناقضان عهد را شکستند و سلطنت را بذلت کبری تبدیل نمودند. بهم چنین مسیح عهد و رسول الله میثاق قائم را و حضرت اعلی بهاء الله را و جمال قدم جل ذکرة الاعظم میثاق حضرت عبدالبها را. باز ناقضان اولی کلمات خود را در اخیری گفتند و میزان حسد را مشعل ساختند و الهی الابد سوختند.

BAHAI NEWS

Vol. II.

JULY & AUGUST 1922.

No. III & IV.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

THE TWO SCHOOLS OF PHILOSOPHERS.

(A tablet revealed by Abdul Baha.)

His honour, the esteemed and distinguished Professor
Dr. Forel. The Glory of God the All-Glorious
rest upon him.

HE IS GOD.

O REVERED PERSONAGE, LOVER OF TRUTH!

Thy letter dated, July 28th, 1921, hath been received. The contents thereof were most pleasing and indicated that, praised be the Lord, thou art as yet young and searchest after Truth, that thy power of thought is strong and the discoveries of thy mind manifest.

Numerous copies of the epistle, I had written to Dr. Fisher, are spread far and wide and everyone knoweth it hath been revealed in the year 1910. Apart from this, numerous epistles have been written before the war upon the same theme, and reference, too, hath been made to these questions in the Journal of the San Francisco University, the date whereof is known beyond any doubt. In like manner have the philosophers of broad vision been praised highly in the discourse eloquently delivered in the above named University. A copy of that paper is thus enclosed and forwarded.

البشاشا

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات
الفنستن استریت کراچی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده نمی شود

قیمت اشتراک سالیانه
در ایران ۵۲ و تومان
در هندوستان ۵ پنچ روپیه
در امریکه ۲ و دالر

ای اهل عالم همه
باریکه دارید
و برگ یکشا خسار

جلد ۲ | شوال سنه ۱۳۴۰ | مطابق جون ۱۹۲۲ | نمبر ۲

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و
تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه
آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و
مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این
رساله درج خواهد شد.

(ورود)

در این ایام که البشاره تحت طبع بود زائران کوی جانان و مصرايقان و محکمان
کعبه قدس محبوب عالمیان عازم ایران بوده اند. بصرف فضل و احسان بی پایان
حضرت ولی امرالله روح الامکان لولایته الفداء ناشونفحات الله و مبلغ امرالله
حضرت میرزا فضل الله نوریرا فرموده بودند که چند روزی را در کراچی بمان
و سپس بایران برو.

از ورود ایشان احبای الهی بوجد و سرور آمدند و محفل روحانی خصوصاً
اقداماتی در پیش رفت امر رب شغور نمودند.

Thy works are no doubt of great benefit, and if published send us a copy of each.

By materialists, whose belief with regard to Divinity hath been explained, is not meant philosophers in general, but rather that group of narrow-minded materialists that worship that which is sensed, that depend upon the five senses only, and whose criterion of knowledge is limited to that which can be perceived by the senses. All that can be sensed is to them real, whilst whatsoever falleth not under the power of the senses is either unreal or doubtful. The existence of Deity itself, they regard as wholly doubtful.

It is as thou hadst written, not the philosophers in general but narrow-minded materialists, that are meant. As to the deistic philosophers, such as Socrates, Plato and Aristotle, they are indeed worthy of esteem and of the highest praise, for they have rendered eminent services to mankind. In like manner we regard the materialistic, accomplished, moderate philosophers that have been of service to mankind.

We regard knowledge and wisdom as the foundation of the progress of mankind and extol philosophers that are endowed with broad vision. Peruse carefully the San Francisco University Journal that the truth may be revealed to thee.

Now concerning mental faculties, they are in truth of the inherent properties of the soul even as radiation of light is the essential property of the sun. The rays of the sun are renewed, but the sun itself is ever the same and unchanged. Consider, how the human intellect develops and weakens, and may at times come to naught, whereas the soul changeth not. For the mind to manifest itself, the human body must be whole; and a sound mind cannot be but in a sound body, whereas the soul dependeth not upon the body. It is through the power of the soul that the mind comprehendeth, imagineth and exerteth its influence, whilst the soul is a power that is free. The mind comprehendeth the abstract by the aid of the concrete but the soul hath limitless manifestations of its own. The mind is circumscribed, the soul limitless. It is by the aid of such senses as

those of sight, hearing, taste, smell and touch that the mind comprehendeth whereas the soul is free from all agencies. The soul as thou observest, whether it be in sleep or waking is in motion and ever active. Possibly it may, whilst in a dream, unravel an intricate problem, incapable of solution in the waking state. The mind moreover understandeth not when the senses have ceased to function and in the embryonic stage and in early infancy the reasoning power is totally absent, whereas the soul is ever endowed with full strength. In brief the proofs are many that go to show that despite the loss of reason, the power of the soul would still continue to exist. The spirit however possesseth various grades and stations.

As to the existence of spirit in the mineral, it is indubitable that minerals are endowed with a spirit and life according to the requirements of that stage. This unknown secret too hath become known unto the materialists who now maintain that all beings are endued with life, even as He saith in the Qur'an:—"All things are living."

In the vegetable world, too, there is the power of growth and that power of growth is the spirit. In the animal world there is the sense of feeling, but in the human world, there is an all-embracing power. In all the preceeding stages, the power of reason is absent but the soul existeth and revealeth itself. The sense of feeling understandeth not the soul, whereas the reasoning power of the mind proveth the existence thereof.

In like manner, the mind proveth the existence of an unseen Reality, that embraceth all beings and that existeth and revealeth itself in all stages, the essence whereof is beyond the grasp of the mind. Thus the mineral world understandeth neither the nature nor the perfections of the vegetable world; the vegetable world understandeth not the nature of the animal world, neither the animal world the nature of the reality of man, that discovereth and embraceth all things.

The animal is the captive of nature and cannot transgress the rules and laws thereof. In man, however, there is a discovering power that transcendeth the world of nature and controleteth and

interfereth with the laws thereof. For instance, all minerals, plants and animals are captives of nature. The sun itself, with all its majesty, is so sub-servient to nature, that it hath no will of its own and cannot deviate a hair's breadth from the laws thereof. In like manner, all other beings, whether of the mineral, the vegetable or the animal world, cannot deviate from the laws of nature, nay all are the slaves thereof. Man, however, though in body the captive of nature, is yet free in his mind and soul and hath the mastery over nature.

Consider, according to the law of nature, man liveth, moveth and hath his being on the earth, yet his soul and mind interfere with the laws thereof, and even as the bird he flieth in the air, saileth speedily upon the seas, and as the fish soundeth the deep and discovereth the things therein. Verily this is a grievous defeat inflicted upon the laws of nature.

So is the power of electrical energy. This unruly, violent force that cleaveth mountains is yet imprisoned by man within a bulb! This is manifestly interfering with the laws of nature. Likewise, man discovereth those hidden secrets of nature that in conformity with the laws thereof must remain concealed, and transfereth them from the invisible plane to the visible. This, too, is interfering with the law of nature. In the same manner, he discovereth the inherent properties of things that are the secrets of nature. Also he bringeth to light the past events that have been lost to memory and foreseeth by his power of induction future happenings that are as yet unknown. Further more, communication and discovery are limited by the laws of nature to short distances, whereas man through that inner power of his that discovereth the reality of all things connecteth the East with the West. This, too, is interfering with the law of nature. Similarly, according to the law of nature, all shadows are fleeting, whereas man fixeth it upon the plate, and this too is interference with a law of nature.

Ponder and reflect: all sciences, arts, crafts, inventions and discoveries have been once the secrets of nature and according to the laws thereof must remain hidden, yet man through his discovering

power interfereth with the laws of nature and transfereth these hidden secrets from the invisible to the visible plane. This again is interfering with the laws of nature.

In fine, that inner faculty in man, unseen of the eye, wresteth the aword from the hands of nature and giveth it a grievous blow. All other beings, however great, are bereft of such perfections. Man hath the power of will and understanding, but nature hath them not. Nature is constrained, man is free. Nature is bereft of understanding, man understandeth. Nature is unaware of past events, but man is. Nature forecasteth not the future, man by his discerning power seeth that which is to come. Nature hath no consciousness of itself, man knoweth about all things.

Should any one suppose that man is but a part of the world of nature, and he being endowed with these perfections.....these being manifestations of the world of nature and thus nature is the originator of these perfections and is not deprived therefrom, to him we make reply and say:—the part dependeth upon the whole; the part cannot possess perfections whereof the whole is deprived. By nature is meant those inherent properties and necessary relations derived from the realities of things. And these realities of things, though in the utmost diversity, are yet intimately connected one with the other. For these divers realities an all-unifying Agency is needed that shall link them all one to the other. For instance the various organs and members, the parts and elements that constitute the body of man, though at variance, are yet all connected one with the other by that all unifying agency, known as the human soul that causeth them to function in perfect harmony and with absolute regularity, thus making the continuation of life possible. The human body, however, is utterly unconscious of that all-unifying agency and yet acteth with regularity and dischargeth its functions according to its will.

Now concerning philosophers, they are of two schools. Thus Socrates, the wise, that believed in the Unity of God and the existence of the soul after death, as his opinion was contrary to that of the narrow-minded people of his time, that divine sage was poisoned by them. All divine philosophers and men of wisdom and under-

standing, when observing these endless beings have considered that in this great and infinite universe all things end in the mineral kingdom, that the outcome of the mineral kingdom is the vegetable kingdom, the outcome of the vegetable kingdom is the animal kingdom and the outcome of the animal kingdom the world of man. The consummation of this limitless universe with all its grandeur and glory hath been man himself, who in this world of being toileth and suffereth for a time with divers ills and pains, and ultimately disintegrates leaving no trace and no fruit after him. Were it so, there is no doubt that this infinite universe, with all its perfections has ended in sham and delusion with no result, no fruit, no permanence and no effect. It would be utterly without meaning. They (the philosophers) were thus convinced that such is not the case, that this Great Workshop, with all its power, its bewildering magnificence and endless perfections cannot eventually come to naught. That still another life should exist is thus certain and just as the vegetable kingdom is unaware of the world of man, so we, too, know not of the Great Life hereafter that followeth the life of man here below. Our non-comprehension of that life however is no proof of its non-existence. The mineral world for instance is utterly unaware of the world of man and cannot comprehend it, but the ignorance of a thing is no proof of its non-existence. Numerous and conclusive proofs exist that go to show that this infinite world cannot end with this human life.

Now concerning the Essence of Divinity: in truth it is on no account determined by anything apart from its own nature and can in no wise be comprehended. For whatsoever can be conceived by man is a reality that hath limitations and is not unlimited. It is circumscribed, not all-embracing. It can be comprehended by man and is controlled by him. Similarly it is certain that all human conceptions are contingent, not absolute; that they have a mental existence, not a material one. Moreover, differentiation of stages in the contingent world is an obstacle to understanding. How then can the contingent conceive of the reality of the absolute. As previously mentioned, differentiation of stages in the contingent plane is an obstacle to understanding. Minerals, plants and animals are bereft

of the mental faculties of man that discover the realities of all things, but man himself comprehendeth all the stages beneath him. Every superior stage comprehendeth that which is inferior and discovereth the reality thereof, but the inferior one is unaware of that which is superior and cannot comprehend it. Thus man cannot grasp the Essence of Divinity, but can by his reasoning power, by observation, by his intuitive faculties and the revealing power of his faith believe in God and discover the bounties of His Grace. He becometh certain that though that Divine Essence is unseen of the eye and the existence of the Deity is intangible, yet conclusive spiritual proofs assert the existence of that Unseen Reality. The Divine Essence, as it is in itself, is however beyond all description. For instance, the nature of ether is unknown, but that it existeth is certain by the effects it produceth, heat, light and electricity being the waves thereof. By these waves the existence of ether is thus proven. And as we consider the outpourings of Divine Grace we are assured of the existence of God. For instance, we observe that the existence of beings is conditioned upon the coming together of various elements, and their non-existence upon the decomposition of their constituent elements. For decomposition causeth the disintegration of the various elements. Thus as we observe the coming together of elements giveth rise to the existence of beings, and knowing that beings are infinite and they being the effect, how can the cause be finite?

Now formation is of three kinds and of three kinds only: accidental, necessary and voluntary. The coming together of the various constituent elements of beings cannot be accidental, for unto every effect there must be a cause. It cannot be compulsory, for accordingly the formation must be an inherent property of the constituent parts and the inherent property of a thing can in no wise be dissociated from it, such as light that is the revealer of things, heat that causeth the elements to expand and the solar ray which is the essential property of the sun. Thus under such circumstances the decomposition of any formation is impossible for the inherent properties of a thing cannot be separated from it. The third formation remaineth and that is the voluntary one, that is, an unseen force, described as the Ancient Power, causeth these elements to come together, every formation giving rise to a distinct being.

As to the attributes and perfections, such as will, knowledge, power and other ancient attributes that we ascribe to that Divine Reality, these are the signs that reflect the existence of beings in the visible plane and not the absolute perfections of the Divine Essence that cannot be comprehended. For instance as we consider the created things, we observe infinite perfections and the created things being in the utmost regularity and perfection, we infer that that Ancient Power on Whom dependeth the existence of these beings cannot be ignorant. This we say it is All-Knowing. It is certain that it is not impotent, it must be then All-Powerful. It is not poor, it must be All-Possessing: it is not not-existing, it must be Ever-Living. The purpose is to show that these attributes and perfections that we recount for that Universal Reality are only in order to deny imperfections rather than assert the perfections that the human mind can conceive. Thus we say his attributes are unknowable.

In fine, that Universal Reality with all its qualities and attributes that we recount is holy and exalted above all minds and all understandings. As we, however, reflect with broad minds upon this, the infinite universe, we observe that motion without a motive force and an effect without a cause are both impossible, that every being hath come to exist under numerous influences and continually undergoeth reaction. These influences, too, are forced under the action of still other influences. For instance, plants grow and flourish through the outpourings of vernal showers whilst the cloud itself is formed under various other agencies and these agencies in their turn are reacted upon by still other agencies. For example, plants and animals grow and develop under the influence of what the philosophers of our day designate as hydrogen and oxygen and are reached upon by the effects of these two elements and these in turn are formed under still other influences. The same can be said of other beings whether they affect other things or be affected. Such process of causation goes on, and to maintain that this process goes on indefinitely is manifestly absurd. Thus such oxhain of causation must of necessity lead eventually to Him Who is the Ever-Living, the All-Powerful, Who is Self-Dependent and the Ultimate Cause. This Universal Reality cannot be sensed, it cannot be seen. It must be so of necessity, for

it is All-Embracing, not circumscribed and such attributes qualify the effect and not the cause.

And as we reflect, we observe that man is like unto a tiny microbe contained within a fruit. This fruit hath developed out of the blossom, the blossom hath grown out of the tree, the tree is sustained by the sap and the sap formed out of earth and water. How then can this tiny microbe comprehend the nature of the garden, conceive of the gardener and comprehend his being? That is manifestly impossible. Should that microbe understand and reflect, it would observe that this garden, this tree, this blossom, this fruit would in no wise have come to exist in such order and perfection, by themselves. Similarly, the wise and reflecting soul, will know of a certainty that this infinite universe with all its grandeur and perfect order could not have come to exist by itself.

Similarly in the world of being there exist forces unseen of the eye, such as the force of ether, previously mentioned, that cannot be sensed, that cannot be seen. However, from the effects it produceth, that is, from its waves and vibrations, light, heat and electricity appear and are made evident. In like manner, is the power of growth, of feeling, of understanding, of thought, of memory, of imagination and of discernment. All these inner faculties are unseen of the eye and cannot be sensed, yet are all evident by the effects they produce.

Now as to the Infinite Power that knoweth no limitations; limitation itself proveth the existence of the unlimited, for the limited is known through the unlimited, just as weakness itself proveth the existence of power, ignorance the existence of knowledge, poverty the existence of wealth. Without wealth there would be no poverty, without knowledge no ignorance, without light no darkness. Darkness itself is a proof of the existence of light, for darkness is the absence of light.

Now concerning nature, it is but the essential properties and the necessary relations inherent in the realities of things. And though these infinite realities are diverse in their character, yet they

are in the utmost harmony and are closely connected together. As one's vision is broadened and the matter observed carefully, it will be made certain that every reality is but an essential requisite of other realities. Thus to harmonize and connect these divers and infinite realities an All-Unifying Power is necessary, that every part of existent being may in perfect order discharge its own function. Consider the body of man and let the part (the human body) be an indication of the whole. Consider, how these diverse parts and members of the human body are closely connected and harmoniously united one with the other. Every part is the essential requisite of all other parts and has a function by itself. It is the mind, that all-unifying agency that so uniteth all the component parts one with the other, that each dischargeth its specific function in perfect order and thereby co-operation and reaction are made possible. All parts function under certain laws that are essential to existence. Should that all unifying agency that directeth all these parts be harmed in any way, there is no doubt that the constituent parts and members will cease functioning properly. And though that all-unifying agency in the temple of man be not sensed or seen and the reality thereof be unknown, yet in its effects it manifesteth itself with the greatest power.

Thus it hath been proven and made evident that these infinite beings in this wondrous universe, will discharge their functions properly only when directed and controlled by that Universal Reality, so that order may be established in the world. For example, interaction and co-operation between the constituent parts of the human body are evident and indisputable, yet this does not suffice. An all-unifying agency is necessary that shall direct and control the component parts so that these through interaction and co-operation may discharge in perfect order their necessary and respective functions.

Thou art well aware, praised be the Lord, that both interaction and co-operation are evident and proven amongst all beings, whether large or small. In the case of large bodies, interaction is as manifest as the sun, whilst in the case of small bodies, though interaction be unknown, yet the part is an indication of the whole. All these

interactions therefore are connected with that all-embracing power which is their pivot, their centre, their source and their motive-power.

For instance, as we have observed, co-operation among the constituent parts of the human body is clearly established and these parts and members render services unto all the component parts of the body. For instance, the hand, the foot, the eye, the ear, the mind, the imagination, all help the various parts and members of the human body, but all these interactions are linked by an unseen, all-embracing power that causeth these interactions to be produced with perfect regularity. This is the inner faculty of man, that is, his spirit and his mind, both of which are invisible.

In like manner, consider machinery and workshops and the interaction existing among the various component parts and sections, and how connected they are one with the other. All these relations and interactions, however, are connected with a central power which is their motive-force, their pivot and their source. This central power is either the power of steam or the skill of the master-mind.

It hath therefore been proven and made evident that interaction, co-operation and interrelation amongst beings are under the direction and will of a Motive-Power which is the origin, the motive-force, and the pivot of all interactions in the universe.

Likewise, every arrangement and formation that is not perfect in its order we designate as accidental, and that which is orderly, regular, perfect in its relations and every part of which is in its proper place and is the essential requisite of the other constituent parts, this we call a composition formed through will and knowledge.

There is no doubt that these infinite beings and the association of these diverse elements, arranged in countless forms, must have proceeded from a Reality that could in no wise be bereft of will or understanding. This is clear and proven to the mind and none can deny it. It is not meant, however, that the Universal Reality or the

attributes thereof have been comprehended. Neither its Essence nor its true attributes hath anyone comprehended.

We maintain, however, that these infinite beings, these necessary relations, this perfect arrangement must have of necessity proceeded from a source that is not bereft of will and understanding, and this infinite composition cast into infinite forms must have been caused by an all-embracing Wisdom. This none can dispute save he that is obstinate and stubborn and denieth the clear and unmistakable evidence and becometh the object of the blessed verse:—"They are deaf, they are dumb, they are blind and shall return no more."

Now as regarding the question whether the faculties of the mind and the human soul are one and the same. These faculties are but the inherent properties of the soul, such the power of imagination, of thought, of understanding powers that are the essential requisites of the reality of man even as the solar ray is the inherent property of the sun. The temple of man is like unto a mirror, his soul is as the sun and his mental faculties even as the rays that emanate from that source of light. The ray may cause to fall upon the mirror, but it can in no wise be dissociated from the sun.

In short the point is this that the world of man is supernatural in its relation to the vegetable Kingdom, though in reality it is not so. Relative to the plant, the reality of man, his power of hearing and sight are all supernatural, and for the plant to comprehend that reality and the nature of the power of man's mind is impossible.

In like manner, for man to comprehend the Divine Essence and the nature of the Great Hereafter is in no wise possible. The merciful outpourings of that Divine Essence however are vouchsafed unto all beings and it is incumbent upon man to ponder in his heart upon the effusions of the Divine Grace (the soul of man being counted as one sign of it) rather than upon the Divine Essence itself. This is the utmost limit unto human understanding. As it hath been previously mentioned, these attributes and perfections that we recount of the Divine Essence, these we have derived from the existence and observations of beings and it is not that we have

comprehended the Essence and perfection of God. When we say the Divine Essence understandeth and is free, we do not mean that we have discovered the Divine will and Purpose, but rather that we have acquired them through the Divine Grace, revealed and manifested in the realities of things.

Now concerning our social principles, namely the teachings of His Holiness Baha'u'llah, spread far and wide fifty years ago, they verily comprehend all other teachings. It is clear and evident that without these teachings progress and advancement for mankind are in no wise possible. Every community in the world findeth in these Divine Teachings the realization of its highest aspirations. These teachings are even as the tree that beareth the best fruits of all trees. Philosophers for instance find in these heavenly teachings the most perfect solution of their social problems, and similarly a true and noble exposition of matters that pertain to philosophical questions. In like manner, men of faith behold the reality of religion manifestly revealed in these heavenly teachings, and clearly and conclusively prove them to be the true and real remedy for the ills and infirmities of all mankind. Should these sublime teachings be diffused, mankind shall be freed of all perils, of all chronic ills and sicknesses. In like manner, are the Bahai economic principles the embodiment of the highest aspirations of all wage-earning classes and of economists of various schools.

In short, all sections and parties have their aspirations realized in the teachings of Baha'u'llah. As these teachings are declared in churches, in mosques and in other places of worship, whether those of the followers of the Buddha or of Confucius, in political circles or amongst materialists, all shall bear witness that these teachings bestow a fresh life upon mankind and constitute the immediate remedy for all the ills of social life. None can find fault with any of these teachings, nay rather, once declared, they will all be acclaimed and all will confess to their vital necessity exclaiming:—"Verily, this is the truth and naught is there beside Truth but manifest error."

In conclusion, these few words are written and unto everyone they will be a clear and conclusive evidence of the Truth. Ponder then in thine heart. The will of every sovereign prevaieth during his reign, the will of every philosopher findeth expression in a handful of disciples during his lifetime, but the Power of the Holy Spirit shineth radiantly in the realities of the Messengers of God and strengtheneth their will in such wise as to influence a great nation for thousands of year and to regenerate the human soul and revive mankind. Consider how great is this Power: It is an extraordinary Power, an all-sufficient proof of the truth of the mission of the Prophets of God and a conclusive evidence of the Power of Divine Inspiration.

The Glory of Glories rest upon thee!

(Signed) Abdu'l-Baha Abbas.

Haifa, Palestine.

THE PASSING OF THE MASTER

By Lady Blomfield and Shoghi Effendi.

(Continued from page 24).

Out of the vast number of telegrams and cables of condolence that have poured in, these may be mentioned:

His Britannic Majesty's Secretary of State for the Colonies, Mr. Winston Churchill, telegraphing to His Excellency the High Commissioner for Palestine, desires him to convey to the Bhai Community, on behalf of His Majesty's Government, their sympathy and condolence on the death of 'Abdu'l Baha Abbas K. B. E.

On behalf of the Executive Board of the Bahai American Convention, this message of condolence has been received:

"He doeth whatsoever He willeth. Hearts weep at most great tribulation. American friends send through Unity Board radiant love, boundless sympathy, devotion. Standing steadfast, conscious of his unceasing presence and nearness."

Viscount Allenby, the High Commissioner for Egypt, has wired the following message, through the intermediary of His Excellency the High Commissioner for Palestine dated November, 29/1921:

"Please convey to the relatives of the late Sir 'Abdu'l 'Baha 'Abbas Effendi and to the Bahai community my sincere sympathy in the loss of their revered leader."

The loved ones in Germany assure the Greatest Holy Leaf of their fidelity in these terms:

"All believers deeply moved by the irrevocable loss of our Master's precious life. We pray for heavenly protection of the Holy Cause and promise faithfulness and obedience to the Centre of Covenant."

"An official message forwarded by the Council of Ministers in Baghdad, and dated December 8/1921, reads as follows: His Highness Sayed Abdurrahman, the Prime Minister, desires to extend his sympathy to the family of his Holiness 'Abdu'l Baha in their bereavement."

The Commander in Chief of the Egyptian Expeditionary Force send through His Excellency the High Commissioner for Palestine these words of sympathy:

"General Congreve begs that you will convey his deepest sympathy to the family of the late Sir 'Abbas al-Bahai."

The Theosophical Society in London communicates as follows with one of the followers of the Faith in Haifa:

"For the Holy Family Theosophical Society send affectionate thoughts."

One of the foremost figures in the little and hallowed town of Nazareth wired the following:

"With the profoundest sorrow and regret we condole with you on the occasion of the setting of the Day-Star of the East. We are of God, and to Him we shall return."

The thousands of Bahais in Teheran, the capital of Persia, remembering their Western brethren and sisters in London assure them of their steadfast faith in these words :

“Light of Covenant transferred from eye to heart. Day of teaching, of union, of self sacrifice.”

And lastly, one of the distinguished figures in the academic life of the University of Oxford, a renowned professor and an accomplished scholar, whose knowledge of the Cause stands foremost among that of his colleagues, in the message of condolence written on behalf of himself and wife, expresses himself as follows :

“The passing beyond the veil into fuller life must be specially wonderful and blessed for one, who has always fixed his thoughts on high and striven to lead an exalted life here below.”

On the seventh day after the passing of the Master corn was distributed in his name to about a thousand poor of Haifa, irrespective of race or religion, to whom he had always been a friend and a protector. Their grief at losing the “Father of the Poor” was extremely pathetic. In the first seven days also from fifty to a hundred poor were daily fed at the Master’s house, in the very place where it had been his custom to give alms to them.

On the fortieth day there was a memorial feast, given to over six hundred of the people of Haifa, Acre and the surrounding parts of Palestine and Syria, people of various religions, races and colour. More than a hundred of the poor were also fed on this day. The Governor of Phoenicia, many other officials and some Europeans were present.

The feast was entirely arranged by the members of the Master’s household. The long tables were decorated with trailing branches of Bougainvilliers. Its lovely purple blooms mingled with the white narcissus, and with the large dishes of golden oranges out of the beloved Master’s garden made a picture of loveliness in those spacious lofty rooms, whose only other decoration was the gorgeous yet subdued colouring of rare Persian rugs. No useless trivial ornaments marred the extreme dignity of simplicity.

The guests received, each and all, the same welcome. There were no “chief places.” Here as always in the Master’s home, there was no respecting of persons.

After the luncheon the guests came into the large central hall, this also bare of ornament, save only for the portrait of him they had assembled to honour and some antique Persian tapestries hung upon one wall. Before this was placed a platform from which the speeches were made to the wrapt and silent throng, whose very hearts were listening.

The Governor of Phoenicia, in the course of his address, spoke the following : “Most of us here have, I think, a clear picture of ‘Abdul’ Baha ‘Abbas, of his dignified figure walking thoughtfully in our streets, of his courteous and gracious manner, of his kindness, of his love for little children and flowers, of his generosity and care for the poor and suffering, So gentle was he, and so simple that, in his presence, one almost forgot that he was also a great teacher and that his writings and his conversations have been a solace and inspiration to hundreds and thousands of people in the East and in the West.”

Others who followed spoke in appreciation of the work and life of ‘Abdu’l Baha. The following are only a few extracts from their addresses :

“A voice calling aloud from Teheran, echoed from ‘Iraq, sounding in Turkish lands, swaying the Holy Land which hearkened to its melody, and wherein it rose, developed and deepened, till at last its reverberations resounded throughout Egypt, stretched across the seas to the West and thence to the New World.

“A voice summoning mankind to love, to unity and to peace ; a voice the source whereof, had it been anything but purity of motive, could in no wise have succeeded in sending its waves with the swiftness of lightning throughout the World.

“Hail to ‘Abbas, the pride and glory of the East, in an age that has witnessed the rise of knowledge and the fall of prejudice ; he

who has attained the glorious summit of greatness; he whom the Standards of triumph have hastened to welcome; he whose star arose in Persia, shedding its light upon the minds of men, the signs of which have multiplied in the heaven of glory till it set in full radiance on this our horizon; he whose principles have humbled the peoples and kindreds of the worlds even as Baha himself had done before him

"I believe and firmly believe, that he whose loss we now lament, having lived eighty years in this world below counselling the peoples of the world with his tongue, guiding them by his pen, setting before them a goodly example by his glorious deeds, has now chosen to lead and guide them by his silence,

"Let us then in our thoughts and meditations pay out tribute to him. And though the other day at his door I made you weep, yet now it is my duty to appeal and ask you to forget your sorrow and refrain from lamentation and cease from shedding tears. Truly, Sir 'Abbas hath departed from us in body, but he ever lives with us in his abiding spirit, in wondrous deeds. Though he has passed away, yet he has left for us a glorious heritage in the wisdom of his counsels, rectitude of his teachings, the benevolence of his deeds, the example of his precious life, the sublimity of his effort, the power of his will, his patience and fortitude, his steadfastness to the end."

And now let us turn to the writings of 'Abdu'l Baha, to his words of farewell, his counsels, his prayers, his appeal and his prediction. His detailed and powerfully written will and Testament reveals the following words of general counsel to all his friends:—

"O ye beloved of the Lord! In this sacred Dispensation, conflict and contention are in no wise permitted. Every aggressor deprives himself of God's grace. It is incumbent upon everyone to show the utmost love, rectitude of conduct, straightforwardness and sincere kindness unto all the peoples and kindreds of the world, be they friends or strangers. So intense must be the spirit of love and the loving kindness that the stranger may find himself a friend, the enemy a true brother, no difference whatsoever existing between them.

"For unity is of God and all limitations are earthly.

"Thus man must strive that his reality may manifest virtues and perfections, the light whereof may shine upon everyone. The light of the sun shineth upon all the world and the merciful showers of Divine Providence fall upon all peoples. The vivifying breeze reviveth every living creature, and all beings endued with life obtain their share and portion at His heavenly board. In like manner the affections and loving kindness of the servants of the One True God must be bountifully and universally extended to all mankind. Regarding this, restrictions and limitations are in no wise permitted.

Wherefore, O my loving friends! Consort with all the peoples, kindreds and religions of the world with the utmost truthfulness, uprightness, faithfulness, kindness, good-will and friendliness; that all the world of being may be filled with the holy ecstasy of the grace of Baha; that ignorance, enmity, hate and rancour may vanish from the world, and the darkness of estrangement amidst the peoples and kindreds of the world may give way to the Light of Unity. Should other peoples and nations be unfaithful to you, show your fidelity unto them; should they be unjust towards you, show justice towards them; should they keep aloof from you, attract them to yourselves; should they show their enmity, be friendly towards them; should they poison your lives, sweeten their souls; should they inflict a wound upon you, be a salve to their sores. Such are the attributes of the sincere! Such are the attributes of the truthful!"

"O ye beloved of the Lord! Strive with all your heart to shield the Cause of God from the onslaught of the insincere, for such souls as these cause the straight to become crooked and all benevolent efforts to produce contrary results."

Regarding the afflictions and trials that have befallen him in this world and his desire for martyrdom, 'Abdul-Baha reveals the following:

"O God, my God! Thou seest this wronged servant of thine, held fast in the talons of ferocious lions, of ravening wolves, blood-

thirsty beasts. Graciously assist me, through my love for Thee, that I may drink deep of the Chalice that brimneth over with faithfulness to Thee and is filled with Thy bountiful Grace; so that, fallen upon the dust, I may sink prostrate and senseless whilst my vesture is dyed crimson with my blood. This is my wish, my heart's desire, my hope, my pride, my glory. Grant, O Lord, my God and my Refuge, that in my last hour, my end may even as musk shed its fragrance of glory! I call Thee to witness that no day passeth but that I quaff my fil from this cup, so grievous are the misdeeds wrought by them that have broken the Covenant, kindled discord, showed their malice, stirred sedition in the land and dishonoured Thee amidst Thy servants. Lord, shield Thou from these Covenant-breakers, the mighty stronghold of Thy Faith, and protect Thy sacred Sanctuary from the onslaught of the ungodly.

Thou art in truth, the Mighty, the Powerful, the Gracious, the Strong!"

"Lord! Thou seest all things weeping me, and my kindred rejoicing in my woes. By Thy glory, O my God! even amongst my enemies, some have lamented my troubles and my distress, and of the envious ones a number have shed tears because of my cares, my exile and my afflictions. They did this because they found naught in me but affection and care, and witnessed naught but kindness and mercy. As they saw me swept into the flood of tribulation and adversity, and exposed even as a target to the arrows of fate, their hearts were moved with compassion, tears came to their eyes and they testified, declaring: "The Lord is our witness; naught have we seen in him but faithfulness, generosity and extreme compassion." The Covenant-breakers, foreboders of evil, waxed fiercer in their rancour, rejoiced as I fell a victim to the most grievous ordeal, bestirred themselves against me, and made merry over the heart-rending happenings around me."

"Lord! My cup of woe runneth over, and from all sides blows are fiercely raging upon me. The darts of affliction have compassed me round and the arrows of distress have rained upon me. Thus

tribulation overwhelmed me, and my strength, because of the onslaught of the foeman, became weakness within me, whilst I stood alone and forsaken in the midst of my woes. Lord, have mercy upon me, lift me up unto Thyself and make me to drink from the chalice of martyrdom, for the wide world with all its vastness can no longer contain me. Thou art verily the Merciful, the Compassionate, the Gracious, the All-Bountiful."

He prays for the protection of his friends:

"O Lord, my God! Assist Thy loved ones to be firm in Thy Faith, to walk in Thy ways, to be steadfast in Thy Cause. Give them Thy grace to withstand the onslaught of self and passion, to follow the light of Divine Guidance. Thou art the Powerful, the Gracious, the Self-Subsisting, the Bestower, the Compassionate, the Almighty, the All-Bountiful!"

For his enemies this is his prayer:

"I call upon Thee, O Lord, my God! with my tongue and with all my heart, not to requite them for their cruelty and their wrong deeds, their craft and their mischief, for they are foolish and ignoble, and know not what they do. They discern not good from evil, neither do they distinguish right from wrong, nor justice from injustice. They follow their own desires and walk in the footsteps of the most imperfect and foolish amongst them. O my Lord! have mercy upon them, shield them from all afflictions in these troubled times, and grant that all trials and hardships may be the lot of this, Thy servant, that has fallen into this darksome pit. Single me out for every woe and make me a sacrifice for all Thy loved ones! O Lord, Most High! May my soul, my life, my being, my spirit, my all, be offered up for them! O God, my God! Lowly, suppliant and fallen upon my face, I beseech Thee, with all the ardour of my invocation, to pardon whomsoever hath hurt me, to forgive him that hath conspired against me and offended me, and to wash away the misdeeds of them that have wrought injustice upon me. Vouchsafe unto them Thy godly gifts; give them joy, relieve them from sorrow, grant them peace and prosperity; give them Thy bliss and pour upon them

Thy bounty. Thou art the Powerful, the Gracious, the Help in peril, the Self-Subsisting.

Touching the importance of teaching the Cause of God, these are his words.

"O ye that stand fast in the Covenant! When the hour cometh that this wronged and broken winged bird will have taken its flight unto the Celestial Concourse, when it will have hastened to the Realm of the Unseen and its mortal frame will have been either lost or hidden beneath the dust, it is incumbent upon the Afnans that are steadfast in the Covenant of God and have branched from the Tree of Holiness; the Hands (pillars) of the Cause of God, (the glory of the Lord rest upon them), and all the friends and loved ones, one and all to bestir themselves and arise with heart and soul and in one accord to diffuse the sweet savour of God, to teach His Cause and to promote His Faith. It behoveth them not to rest for a moment, neither to seek repose. They must disperse themselves in every land, pass by every clime and travel throughout all regions. Bestirred, without rest and steadfast to the end, they must raise in every land the triumphant cry, 'Ya' Baha'l-Abha (O Thou the Glory of Glories), must achieve renown in the world wherever they go, must burn brightly even as a torch in every meeting, and must kindle the flame of divine love in every assembly; that the Light of Truth may rise resplendent in the midmost heart of the world, that throughout the East and throughout the West a vast concourse may gather under the shadow of the Word of God, that the sweet savours of holiness may be diffused, that faces may radiantly shine, that hearts may be filled with the Divine Spirit and souls may heavenly life attain."

"The disciples of Chirst forgot themselves and all earthly things, forsook all their cares and belongings, purged themselves of self and passion, and with absolute detachment, scattered far and wide, calling the peoples of the world to the Divine Guidance, till at last they made the world another world, illumined the surface of the earth, and even to their last hour, proved self-sacrificing in the pathway of that Beloved One of God. Finally in various lands they suffered glorious martyrdom. Let them that are men of action follow in their footsteps."

"Whosoever and whatsoever meeting becometh a hindrance to the diffusion of the Light of Faith, let the loved ones give them counsel and say: "Of all the gifts of God the greatest is the gift of teaching. It draweth unto us the grace of God and is our first obligation. Of such a gift why do we deprive ourselves? Nay, our lives, our goods, our comfort, our rest we offer them all in sacrifice for the Abha Beauty, and teach the Cause of God." Caution and prudence however, must be observed even as recorded in the Book. The veil must in no wise be suddenly rent asunder."

As to the foundation of the faith of the people of Baha:

"This is the foundation of the faith of the people of Baha, may my life be offered up for them; His Holiness the Exalted One, the Bab, is the Manifestation of the Unity and Oneness of God and the forerunner of the Ancient Beauty; the Abha Beauty, (may my life be a sacrifice for his steadfast friends,) is the Supreme Manifestation of God and the Day Spring of His Most Divine Essence. All others are servants unto Him and do His bidding. Unto the Most Holy Book every one must turn and all that is not expressly recorded therein must be referred to the Universal House of Justice. That which this body, whether unanimously or by a majority doth carry, that is verily the truth and the purpose of God Himself. Whoso doth deviate therefrom is verily of them that love discord, hath shown forth malice and turned away from the Lord of the Covenant."

Regarding the loyalty of the people of Baha to sovereign authority and the laws of the country he reveals:

"O ye beloved of the Lord! It is incumbent upon you to be submissive to all Monarchs that are just, and show your fidelity to every righteous King. Serve ye the Sovereigns of the world with utmost truthfulness and loyalty. Show obedience unto them and be their well-wishers. Without their leave and permission do not meddle with political affairs; for disloyalty to the just Sovereign is disloyalty to God Himself. This is my counsel and the commandment of God unto you. Well is it with them that act accordingly."

"He concludes one of the sections of his Testament with this prayer :

"O God, my God ! I call Thee, Thy Prophets and Thy Messengers, Thy Saints and Thy Holy Ones, to witness that I have declared conclusively Thy proofs unto Thy loved ones,, and set forth clearly all things unto them, that they may watch over Thy Faith, guard Thy straight Path and protect Thy resplendent Law. Thou art verily, the All-Knowing, the All-Wise !"

And now, turning from his will and Testament to his epistles and Tablets, we read the following, a word of caution, which he reveals in his last general Tablet to his loved ones all over the world :

"O ye beloved ones ! Guard the Cause of God. Let not sweetness of tongue beguile you ; nay rather, consider the motive of every soul and ponder over the thought he cherisheth. Be ye then straightway mindful and on your guard. Avoid them and be not aggressive, and turn away from censure and slander. Leave him in the hand of God."

A clear and unmistakable prediction which he made regarding the glorious unfolding of the Cause in the not distant future is forcibly revealed in a letter he wrote whilst under the threat of the Committee of Investigation during the darkest days of his incarceration in Acre :

"Now in the world of being the hand of divine power hath firmly laid the foundations of this all-highest bounty and this wondrous gift. Whatsoever is latent in the innermost of this holy cycle shall gradually appear and be made manifest, for now is but the beginning of its growth and the day-spring of the revelation of its signs. Ere the close of this century and of this age, it shall be made clear and evident how wondrous was that spring-tide and how heavenly was that gift !"

A similar and even more definite utterance, prophesying the rise of the Movement he makes in a Tablet revealed after the Great War to a Kurdish friend, resident in Egypt. These are his very words :

"Now concerning the verse in Daniel, the interpretation whereof thou didst ask, namely, "Blessed is he who cometh unto the thousand three hundred and thirty five days." These days must be reckoned as solar and not lunar years. For according to this calculation a century will have elapsed from the dawn of the Sun of Truth, then will the teaching of God be firmly established upon the earth, and the Divine Light shall flood the world from the East even unto the West. Then, on this day, will the faithful rejoice !"

Confirming and explaining further the hidden meaning of the above mentioned verse he reveals the following in one of his earlier Tablets :

"O servant of God ! The aforementioned a thousand three hundred and thirty-five years must be reckoned from the day of the flight of His Holiness Muhammad, the Apostle of God, (Hegira) salutations and blessing rest upon Him, at the close of which time the signs of the rise, the glory, the exaltation, the spread of the Word of God throughout the East and the West shall appear."

In one of his last Tablets, counselling the company of the friends of God, he breathes his fresh, encouraging spirits :

"Regard not the person of 'Abdu'l Baha, for he will eventually take his leave of you all ; nay, fix your gaze upon the Word of God. Should it rise and be exalted, rejoice, be glad and thankful even if 'Abdu'l Baha be under a drawn sword, be confined or be cast into bonds. For that which is of transcending importance is the Holy Temple of the Cause of God, and not the mortal frame of 'Abdu'l Baha. The loved ones of God must arise with such steadfastness, that should in one moment hundreds of souls, even as 'Abdu'l Baha himself, be made a target for the darts of woe, nothing whatsoever shall affect or lessen their service to the Cause of God.....This O ye beloved of the Lord, is my counsel and my exhortation unto you. Well is it with him whom the Lord aideth to do even as bidden in this pure and sanctified Tablet."

THE BAHAI MOVEMENT.

That the Word of God has again been manifested to man and that "The One" promised in the holy writings of all religions has come in the flesh and has established the new and the divine order of things, *the Kingdom of God on earth*, is the message which the Bahais are giving to the world.

Through the Bab the way was made ready and prepared for the coming of the Lord, the Latter-Day, Messiah, Baha'o'llah. Through Baha'o'llah divine knowledge was revealed to man, the laws of the Kingdom given to the world, and Abdul-Baha was appointed, "The Centre of the Covenant" Now through Abdul-Baha's life of service to God and man, the way was made plain for all and the Kingdom of God established upon earth.

In the Bahai life severance is comprised in the rebirth of the Christian, the spirit of obedience of the Jew, the submission of the Moslem, the purification of the Zoroastrian, the sacrifice of the Hindu, the renunciation of the Buddhist, and the "living in harmony with the divine" of the Modern Thoughtist. In the Bahai movement is summed up all the spiritual essence of the religions of the past, which is now given in a form most applicable to the present day needs of man, and adequate to cope with the modern universal problems.

The Bahai Cause stands for:—

The Unity of all Religions.

The Political Unity of All Nations.

The Unity of Languages in one Universal Language.

The Advancement of all material institutions conducive to the general welfare of man; his enlightenment and progress.

World Peace.

All of which are to be established upon the foundation of spiritual unity between peoples.

"These fruitless strifes, these ruinous wars shall pass away, and the 'Most Great Peace' shall come."

"Let not a man glory in this, that he loves his country, let him rather glory in this, that he loves his kind."

"We desire but the good of the world, and the happiness of nations."

M. R. S.

مگر حسود نداند که غیر بار خدای
 در این سراچه ندارد کسی ثبات و خلود.
 سیاه شد افق غرب و تیره مطلع شرق
 کجائی ای مه تابان و اختر مسعود.
 شده است بی توسیع رخت بهخت ما و سزاست
 بلی سزاست بعباسیان شعار کبود.
 نهاده یکسو امریکیان دو گوش بو عظ
 ستاده یکسو ایرانیان دو چشم بجمود.
 خدایرا که تو با اینهمه گشایش خالق
 کجا رواست که بر خلق در کنی مسدود.
 دل ارچه سوخت و لی شوق او بهجاست هنوز
 چنانکه رائحه عود بعد سوزش عود.
 در این ربیع نخست از هزار و سیصد و چهل
 شد آن ربیع معانی ز چشم مامفود.
 در این شم ارچه فروشی نمود طبع مرا
 ز بسکه چیره شد از هر طرف خمول و خمود.
 ولی ز نوئی تاریخ گفتم از مطلع
 نهان بصورت از احباب ماند شمس وجود.

Notes.

This time we have combined two numbers in one, so as to enable us to publish the long tablet to Dr Forel both in English and Persian without break. We have received several interesting articles on the various sides of the Bahai movement, but regret have had no space for them.

Bro. Rangswami Iyer is touring in Madras Presidency carrying the message to Tamil Land.

Mr. & Mrs. Dunn have visited 130 towns in Australia and have given the message to thousands. Now is the time to travel thither and hither.

ماده تاریخ و مرثیه فصیح

نهان بصورت از احباب مازد شمس وجود
قصار چشم محبان نهفت چشمه جود.

بسیچ حضرت ابھی چه کرد عید بها
زمانه گفت زهی وارد و زهی مورود.

شدند جالس یک بزمگه محب و حبیب
شدند حائز یک حوزه شاهد و مشهود.

حدیث این پسر و این پدر بخوان و بخوان
حدیث لوح سلیمان و نغمه داوود.

فغای حضرت عبداللہا مبین و مبین
حیات او کہ محیط است بر ثغور و حدود.

مرا صعود سعیدی چنین نیامد راست
کہ گوئی از برما شد بمنزل مقصود.

کسیکہ در نظرش تحت و فوق یکسانست
چه فرق قوس نزول و را ز قوس صعود.

بزم سجده وی ہم برای خدمت وی
فرشته کرد قیام و ستاره کرد قعود.

جز او بهجای حقیقت جز او بکاف کمال
اگر چه قافیہ دالست هیچ دال نبود.

دریغ از آن ہم گفتار و منطق شیرین
دریغ از آن ہم الواح و فضل نامعدود.

تو ای حمامہ قدسی درود ما برسان
بارض عید بها کی حبیب حی و دود.

یکی بیا و بہین حال دوستان نثرند
یکی بیا و بہین طعن دشمنان حسود.

یک سلطنت و شعب یک تجارت در بلاد شرق و غرب عالم نشر و انتشار عظیم
جست و بسط و اتساعی عجیب یافتن نوبت اتحاد سلاطین و دول عالم رسیده
و هنگام دوستی و اخوت ملل و امم آمده. و این خرد آثار آن صلح و اتحاد عمومی
است. و انوار آن نیر اعظم هودت عالم انسانی که هر سمر در ممالک شرق و غرب
محافل جلیله تشکیل می شود که هم مروج ذکر صلح عمومی هستند. بالاخص
در عالم بهائی که از ممالک شرق گرفته تا اقصای بلاد غرب چه نفوس عجیب که
از ممالک ملل مختلفه در ظل کلمه واحد مجتمع شده و اجتماعشان نه مانند
اجتماع نفوس در مجامع مذهبی است و یا مثل محافل کلوب رفاهتی است
بلکه اجتماع برادری است و اخوت رحمانی و مساوات روحانی.

این هنوز اول آثار جهان افروز است — باش تا خیمه زند دولت نیشان ایار
(زرقانی)

—:0:—

بشارات

جناب آقا میرزا محمود زرقانی سال گذشته بسیار زحمات در نوشتن و طبع
و توزیع این مجله کشیدند و مقالات دلکش نوشتند. از قبل خوانندگان ایشان را
تشکر میکنیم و از خدا میخواستیم که بیشتر موفق و مؤید به چنین خدمات گردند. جلد دوم
بدائع الآثار را بسیار زیبا طبع نموده اند و اکنون خیال سفر در تمام نقاط هند دارند.

جناب رانگسوامی آیر سفیر برای تبلیغ در تمام احاطه مدراس نمودند و ندای
الهی را گوش زد بسیاری کردند. خبرهای سیر و سفر تبلیغی احماء از هر قریه
و دیار می رسد و بر فرح می افزاید. بهائیان ژاپان نیز در کوشش برپا نمودن
کانونشن هستند. کانونشن سوم بهائیان هندوستان امیدواریم که نماینده از هر
مملکتی در آن باشد. از استرلیلیا خبر رسیده که مستردن و خانمشان در یک صد
و سی شهر ندای امرالله را بلند کرده اند. و جناب مستر ریوی مشقرب سفیر
باسترلیلیا خواهند نمود. محفل بهائیان کراچی تاسیس قرائت خانه و کتابخانه کرده
و هر روز یکشنبه دستر دستر از هند و مسلم جمع شده تعالیم بدیع می شنوند
امیدواریم که یک نتیجه اعظم کانونشن سوم تبلیغ یک عده کثیری در این بلده گردد.
این دفعه دو نمره را یک کردیم محض اینکه لوح دکتر فوریل هم در انگلیسی و
فارسی یک قطع چاپ شود. دیگر فلاسفه چه می توانند گفت.

جناب میرزا عینی حواری کلر خاشاکم خاسته از امر خاسته از امر خاسته از امر
از به تا ۱۵ خاسته از امر خاسته از امر خاسته از امر خاسته از امر

مفتی زرقانی (۱) تا ۱۵

(دوستان انجمن)

جناب میرزا حسن

امکان وقوع صلاح عمومی

(بقیه از صفحه ۱۷)

در نمره گذشته نگاشته آمد که این اختلافات طبیعی بهیچ وجه مانع اتحاد و وحدت عالم انسانی نیست بلکه ممد است و اساس الفت و اجتماع جنس بشری است. زیرا چون عالم خلقت نظر شود در ایجاد الهی و خلق طبیعی تعمق و تدبر رود در جمیع اشیا این مطلب محسوس و مشهود گردد. و هر صورت و ترکیبی دال بر این باشد که هر صورت از عناصر مختلف تشکیل یافته و هر شکلی از اجزاء متفاوت تعیین جسته در یک فضای نامتناهی چه بسیار شمس و کرات و اقمار مختلف است که بقوه عالم و قدرت کامل در تحت یک قانون و قاعده در کمال نظم و انتظام سیر و حرکت می نمایند. و چه روابط محکم و ارتباطی قوی دارند که جاذب الفت و ایستادگی است و دافع هلاکت و اختلاف تا موعد مقرر و از منتهی مقدورهائی که پس از اكمال دور ترکیب نوبت تشیت آید و بعد از قوس صعود زمان مبط در رسد.

گذشته از اتحاد عظیم و ارتباط عجیب اجسام عظیم و کواکب مختلف متنوع که هم در یک فضای لایمناهی با یک اتحاد و انتظام طبیعی دیده می شوند هر یک از کرات نیز مرکب از عناصر و اجزاء متفاوت است و دارای جهات متباینه و مخلوقات متنوعه. ولی چون در تحت قواعد قدرتی و انتظامات الهیه است و جزئی از اجزاء عمومیه هیکل هستی و وجود است و مربوط بر روابط کلیه بین عوالم غیب و مشهود لذا اجزاء و عناصر مختلفه اش حکم عنصر واحد دارد و حدود و جهات متباینه آن مانند جهت واحد. پس مشهود و مبرهن است که اختلاف عناصر و اجزاء نه تنها مانع اتحاد آنها نیست بلکه مؤید است و مزید جلوه و تأثیر. کذا لگ هر یک از صور حیوانیه یا هیاکل بشریه هر چند از عناصر متضاده ترکیب شده و دارای اعضا و ارکان مختلفه است معینا در تحت نظام عالم قدرت چنان مشهود است که حکم دوئیت و اختلاف بر آن اطلاق نمی شود بلکه آن را هیکل واحد گویند و شخص واحد نامند.

همچنین خارج از خلقهای طبیعی در تصنیفات عالم بشری باید ملاحظه نمود که در این مقام هم بر طبق تشخیصات طبیعی اند و حاکی از آن قدرت محیط. از آلات مختلفه و اجزاء متنوعه چه قدر صورت و صنعت واحد ساخته می شود. به جهت تعیین و تقسیم اوقات و اوان ساعت ساخته شده از برای تعیش و زندگی

نسان مبل و خانه مهیا گشته. محض حفظ جان و مال و عزت آدمیان. تشکیل سلطنت و سیاست شده. به جهت سرعت حمل اشیا و نقل انقال و آسایش مسافران مراکب بر و بحر مقرر گردیده. در آسایش عباد و آرایش بلاد دفاتر و وزارت و عمارت و محلات تجارت و زراعت تشکیل گشته. در منع جهال و اشرار باغیان که مایه خراب نظم و آسایش جهانیانند افواج و عساکری ترتیب یافته و فی الحقیقه این ترتیب و تدارک در اصل برای منع شرارت اشرار و حفظ امن و امان بوده نه برهم زدن نظام راحت آدمیان مانند حالات اسفناک حاکم روسیه و بلجیک و آلمان که نتیجه حربه بر طغیان است و از مضرات جنگ جهانی سوز این زمان.

حال چون نظر باین تصنیفات و تاسیسات شود دیده میشود که هر شکل و صورت واحد و هر دفتر و اداره مخصوص آلات متنوعه مختلفه دارد و اجزاء و اعضا متنوعه متباینهائی که بدون آنان ترتیب و انتظام هیچ اداره نمی کمال حاصل نماید. و هیچ صنعت و هیئتی نتیجه فائده نمیشود. و از این همه ترتیبات ثبوت رسد که علاوه بر آنکه اختلافات طبیعی اجزاء و اعضا مانع وحدت و اتحاد آنان نیست بالعکس ممد است و مؤید بلکه لازمه عالم خلقت بشریه است و در آن حکمت کلیه موجود و اسرار بانیه مشهود.

اما نوع انسان و جنس بشر در عالم طبیعت و سیاست و دیانت همیشه و هم وقت با وجود تفاوت طبایع و اختلاف امزجه بحکم قدرت و قانون طبیعت که از پیش ذکر شد با هم اجتماع و اتفاق داشته اند حتی در جنگها و قتیکه در حالت توحش بودند هم دستر دستر باهم مالموف بودند. و هنگامیکه جنس همدیگر را شکار کرده میخوردند باز هر دسترئی با یکدیگر پیوسته بودند. و در حدود دیگر از دستر دیگر شکار می نمودند. اما در جمیعت و دستر خود با آن اختلافات طبع و خو باز باهم متحد بوده اند بلکه حفاظت خود را در جنگل از الفت و اجتماع میدیدند.

و چون بتشویق شخص اکملی که باصطلاح دیانت ملهم و مؤید از مصدر حقیقت بود اندکی در الفت و اتحاد پیشتر رفتند و از عالم تربیت اطلاع جستند جمعیتشان قویتر شد و الفت شان شدید تر. در هر عصری اتحاد و اجتماع برتر یافتند و آداب و علوم بهتر تا نوبت باین عصر نورانی و قرن رحمانی رسید که الفت و اتحاد نوع انسان در ظل قوانین محکم بکروورها رسیده. و تعالیم یگ دیانت و یا نفوذ

مقصد احزاب اقتصاد است بالاخص جمع احزاب را بهره و نصیبی از تعالیم بهاءالله. چون این تعالیم در کنائس در مساجد در سائر معاابد ملل اخري حتي بوده ئیها و کونیسیونزها و کلوب احزابها حتي مادیون اعلان گردد کل اعتراف نمایند این تعالیم سبب حیات جدیدی از برای عالم انسانیت و علاج فوری جمیع امراض هیئت اجتماعی. ابتدا نفسی تنقید نتواند بلکه بر مجرد استماع بطرب آید و اذعان با اهمیت این تعالیم نماید و گوید هذا هو الحق و ما بعد الحق الا الضلال المبين.

در آخر قول این چند کلمه مرقوم میشود و این از برای کل حاجت و برهان قاطع است. تفکر در آن فرمائید که قوه اراده هر پادشاه مستقلاً در ایام حیاتش نافذ است و همچنین قوه اراده هر فیلسوفی در چند نفر از تلامیذ در ایام حیاتش مؤثر. اما قوه روح القدس که در حقایق انبیا ظاهر و باهر است قوه اراده انبیا بدرجه که هزاران سال در یک ملت نظیم نافذ و تأسیس خالق جدید می نماید و عالم انسانی را از عالم سابق بعالم دیگر نقل می نماید ملاحظه نمائید که چه قوه ایست. این قوه خارق العاده است و برهان کافی بر حقیقت انبیا و حاجت بالغ بر قوت وحی است.

و علیک بهاء الاهی عبدالبهاء عباس

—:0:—

از اثر کلب حضرت شوقی آفندی بافتخار احبای هند و برما

الراحه ص ۶۹

هوالله

روحی و راحتی فدای احبهم عبدالبهاء. رب علیم شاهد و واقف که در این رزیه کبری که جهان امکان و قلوب یاران را ظلمانی نموده و رقبات مقدسات و این عبد فانی کلاً در هر آنی بیاد دوستان آن سایمان بوده و هستیم و در احیان تشریف باستان مقدس روحی جدید و تأییدی شدید از ملکوت غیب سائل و آملیم. این عبد از شدت مشاغل و هجوم افکار و غایب احزان در این ایام فرصت نگارش نامه علیحدّه باحبای آن دیار ننماید و نفس احبا واقف و آگاهند که این مسئولیت عظمی که من دون استحقاق بر شان این ناتوان گذارده شده چگونه مشاغل فکری را زیاد نموده که حتی فرصت نگارش مفقود. از جهتی تهیه تمهیدات کافیه لازم از برای اجرای وصایای مقدسه حضرت عبدالبهاء و از جهتی دیگر خدمت و پذیرائی حضرات مسافری

که حال از ایران و اروپ و هند و امریک در ارض مقدس مجتمعند - از طرفی دفع شوناقضین عبدالله و تنظیم و ترتیب امور امریه در این ارض و حل مشکلات متنوع متعدد و جواب اسئله بعضی از نفوس خارج که بعد صعود طلعت پیمان بجهان پنهان طالب و تشغیر تعالیم امریه گشته اند - از طرفی دیگر معاونت و مساعدت بعضی از احبا که در نقاط مختلف ارض بکمال شور و همت قصد تاسیس مراکز امری نموده اند و ترجمه الواح لازمه مهم که از کلب پیمان اخیراً نازل و بصاحبانش ارسال نگشته. کل این امور انجام و اتمامش بشمول تأییدات خفیه - متابعه الهیه است و منوط و موکول باد غیر احبای الهیست که از قلوب صافیه منیره شان منبعت است و الا این پشه ذلیل و عبد حقیر چه تواند و چه استعدادی دارد که باوری از این امور عظیمی پردازد. از احبای الهی در هر دیار استدعایم چنین است که عالی العجاله الی حین تاسیس مرجع کل امور بیت العدل الهی امور احبا منفرداً و مجتمعاً در هر نقطه ای از نقاط هند و برما راجع بمحفل روحانی آن مدینه یا قریه گردد و اگر چنانچه امر مهمی که راجع بمصالح امریه در تمام هندوستان است در نقطه از نقاط بمیان آید بصلاحدید و تصویب محفل روحانی آن نقطه راجع بهیئت تعفیذیه کانونش سالیانه احبای هندوستان شود و آنچه را آن هیئت قرار دهد و صلاح داند یارض اقدس رجوع نماید. چون چنین شود امور مرتب و منظم شود اختلاف در بین افراد محافل رفع شود و در تهشیت امور تاخیر حاصل نگردد چه که در مستقبل ایام امرالله چنان اتساعی یابد که رتق وفتق امور در دست یک شخص ممکن نشود و امور معوق و معطل ماند.

رجای اخیرم آنست که در مراسلات و مذاکرات احبای الهی جز بشوقی آفندی مرا مخاطب نسازند. فخر و مباهات این عبد باین نامست و بس چه که از فم اطهر صادر می گشت و در نظرم از هرگونه اسم و لقبی عزیز تر و شیرین تر است و همچنین احترامات فائقه و تعظیم و تکریم از هر قبیل مخالف و ماین حال و تمغای این عبد است نظر برادرانه نمایند و این نظر را در اعمال و اقوالشان نسبت باین فانی ابراز نمایند چه که از برای حال روحانی این عبد بهتر است. از دوستان و برادران حقیقی روحانیم تمنا و استدعایم همواره آنست که دعا نمایند و تضرع و ابتیال کنند که این عبد را مؤید فرماید بر آنچه رضای مقدس اوست و علت سرور و حبور و انبساط احبالله است.

با تعاون و تعاضد و تفاعل و وظائف لازم خویش را در نهایت انتظام مجری دارند و شما الحمد لله واقفید که در بین جمیع کائنات چه کلی و چه جزئی تفاعل و تعاضد، شهود و ثبوت است اما در بین کائنات نظیم تفاعل مثل آفتاب آشکار است و بین کائنات جزئی هر چند تفاعل مجهول ولی جزء قیاس بکل گردد پس جمیع این تفاعلهای مرتبط بقوه محیط که محصور و مرکز و مصدر و محرک این تفاعلهاست - مثلاً چنانکه گفتیم تعاون و تعاضد در بین اجزای هیکل انسان مقرر و این اعضا و اجزا خدمت بعموم اعضا و اجزا می نماید - مثلاً دست و پا و چشم و گوش و فکر و تصور معارفت بجمیع اعضا و اجزا می نماید ولی جمیع این تفاعلهای مرتبط بیک قوه غیر مرئی محیط است که این تفاعلهای منتظماً حصول می یابد و آن قوه معنویه انسانست که عبارت از روح و عقل است و غیر مرئی و همچنین در معامل و کارخانهها ملاحظه نمائید که تفاعل بین جمیع آلات و ادوات و بهم مرتبط - ولی جمیع این روابط و تفاعل مرتبط بقوه عمومیهائی که محرک و محصور و مصدر این تفاعلهاست و آن قوه بخار یا مهارت است قدرت است. پس معلوم و محقق شد که تفاعل و تعاضد و ارتباط بین کائنات در تحت اداره و اراده یک قوه محرکه است که مصدر و محرک و محور تفاعل بین کائنات است و همچنین هر ترتیب و ترکیب که مرتب و منظم نیست آن را ترکیب تصادفی گوئیم اما هر ترکیب و ترتیب که منظم و مرتب است و در ارتباط با یکدیگر بنهایت کمال است یعنی هر جزئی در موقع واقع و از لوازم ضروری سائر اشیاست گوئیم این ترکیب از اراده و شعور ترتیب و ترکیب شده است. البته این کائنات غیر متناهی و ترکیب این عناصر منفرد که منحل بصور نامتناهی شده از حقیقتی صادر گشته که فاقد الشعور و مسلوب الاراده نیست. این در نزد عقل واضح و مبرهن است جای انکار نیست. ولی مقصود این نیست که آن حقیقت کلیه را یا صفات او را ما ادراک نموده ایم نه حقیقت و نه صفات حقیقی او را هیچ یک ادراک نموده ایم. ولی میگوئیم این کائنات نامتناهی و روابط ضروری و این ترکیب نام مکمل لابد از مصدری صادر که فاقد الاراده و شعور نیست و این ترکیب نامتناهی که بصور نامتناهی منحل شده مبني بر حکمت کلیه است. این قضیه قابل الانکار نیست مگر نفسی که مجرد بعداد و الاتحاد در انکار معانی واضح آشکار برخیزد و حکم آیه مبارکه صم بکم عمی و هم لا یرجعون پیدا کند.

و اما مسئله اینکه قوای عقلیه و روح انسان یکی است. قوای عقلیه از خصائص روح است نظیر قوه متخیل و نظیر قوه متفکره و قوه مدبر که از خصائص حقیقت انسانست مثل شعاع آفتاب که از خصائص آفتاب است و هیکل انسانی مانند آینه است و روح مانند آفتاب و قوای عقلیه مانند شعاع که از فیوضات آفتاب است و شعاع از آینه شاید منقطع گردد و قابل انفکاک است ولی شعاع از آفتاب انفکاک ندارد. باری مقصود اینست که عالم انسانی بالنسبه بعالم نبات ماوراء الطبیعه است و فی الحقیقه ماوراء الطبیعه نیست ولی بالنسبه به نبات حقیقت انسانی و قوه سمع و بصر ماوراء الطبیعه است و ادراک حقیقت انسانی و ماهیت قوه عاقله از برای عالم نبات مستحیل است و همچنین از برای بشر ادراک حقیقت الوهیت و حقیقت نشئه حیات بعد از موت ممتنع و مستحیل. اما فیوضات حقیقت رحمانیت شامل جمیع کائنات است و انسان باید در فیوضات الهیه که من جمل روحست تفکر و تعمق نماید نه در حقیقت الوهیت. این ادراکات عالم انسانیت چنانچه از پیش گذشت. این اوصاف و کمالاتی که از برای حقیقت الوهیت میسر نمیشود اینرا از وجود شهود کائنات اقتباس کرده ایم نه این که با حقیقت و کمالات الهیه بی برده ایم اینکه میگوئیم حقیقت الوهیت مدبر و مختار است نه این است که اراده و اختیار الوهیت را کشف نموده ایم بلکه این را از فیوضات الوهیت که در حقائق اشیا جلوه نموده است اقتباس نموده ایم.

اما مسائل اجتماعی ما یعنی تعالیم حضرت بهاء الله که پنجاه سال پیش منتشر شده جامع جمیع تعالیم است و واضح و مشهود است که نجاح و فلاح بدون این تعالیم از برای عالم انسانی مستحیل و ممتنع و محال و هر فرقائی از عالم انسانی نهایت آمال خویش را در این تعالیم آسمانی موجود و مشهود ببینند این تعالیم مانند شجره است که میوه جمیع اشجار در او موجود بنحو اکمل مثلاً فیلسوفها مسائل اجتماعی را بنحو اکمل در این تعالیم آسمانی مشاهده می نمایند و همچنین مسائل حکمیه بنحو اشرف که مقارن حقیقت است و همچنین اهل ادیان حقیقت دین را در این تعالیم آسمانی مشهوداً می بینند که بادل فاطمه و حجت واضح اثبات می نمایند که حقیقت علاج حقیقی علل و امراض هیئت عمومی عالم انسانست. اگر این تعالیم عظیمه انتشار یابد هیئت اجتماعی عموم انسانی از جمیع مخاطرات و علل و امراض مزمنه نجات یابد و همچنین مسئله اقتصاد بهائی نهایت آرزوی عمال و مستغنیان

مثلا چون در کائنات ملاحظه نمائیم کمالات نامتناهی ادراک کنیم (و کائنات در نهایت انتظام و کمال است) گوئیم که آن قدرت قدیم که تعلق بوجود این کائنات یافته البتہ جامل نیست. پس میگوئیم که عالم است و یقین است که عاجز نیست پس قدیر است و یقین است که فقیر نیست پس غنی است و یقین است که معدوم نیست پس موجود است. مقصود این است که این نعوت و کمالاتی که از برای آن حقیقت، کلیم می شماریم مجرد بجهت سلب نقائص است نه ثبوت کمالاتی که در حیز ادراک انسانست. لهذا میگوئیم که مجهول النعت است. باری آن حقیقت کلیم با جمیع نعوت و اوصافش که می شماریم مقدس و منزّه از عقل و ادراکات است. ولی چون در این کون نامتناهی بنظر واسع دقت میکنم ملاحظه می نمائیم که حرکت و متحرک بدون محرک مستحیل است و معلول بدون علت مستبعد و محال و هرکائمی از کائنات در تحت تاثیر مؤثرات عذیده مکنون یافته و مستمرا مورد انفعالد و آن مؤثرات نیز بتاثير مؤثرات دیگر تحقق یابد. مثلا نبات بفیض ابرنیسائی تحقق یابد و نبات شود ولی نفس ابر نیز در تحت تدبیر مؤثرات دیگر تحقق یابد و آن مؤثرات نیز در تحت تاثیر مؤثرات دیگر. مثلا نبات و حیوان از عنصر ناری و از عنصر مائی که باصطلاح فلاسفه این ایام اکسیجن و هید رجن نشو و نما نماید یعنی در تحت تربیت و تاثیر این دو مؤثر واقع. اما نفس این دو ماده در تحت تاثیرات دیگر وجود یابد و همچنین سائر کائنات از مؤثرات و متاثرات این تسلسل یابد و بطلان تسلسل واضح و مبرهن. پس لابد این مؤثرات و متاثرات منتهی بحی قدیر گردد که غنی مطلق و مقدس از مؤثرات است و آن حقیقت کلیم غیر محسوس و غیر مرئی است و باید چنین باشد. زیرا محیط است نه محاط و چنین اوصاف صفت معلول است نه علت و چون دقت کنیم ملاحظه نمائیم که انسان مانند میکروب صغیر است که در میوهئی موجود. آن میوه از شگوفه تحقق یافته و شگوفه از شجر زابت شده و شجر از ماده سیالینشو و نما نموده و آن ماده سیالیه از خاک و آب تحقق یافته. حالا چگونه این میکروب صغیر میتواند ادراک حقایق آن بوستان نماید و بهغبان پی برد و حقیقت آن باغبان را ادراک کند؟ این واضح است که مستحیل است. ولی آن میکروب اگر هوشیار گردد احساس نماید که این باغ و بوستان و این شجره و شگوفه و ثمر بخودی خود باین انتظام و کمال تحقق نیابد و همچنین انسان عاقل هوشیار یقین نماید که این کون نامتناهی باین عظمت و انتظام بنفس تحقق نیافته و همچنین

قوای غیر مرئی در حیز امکان موجود از جمله قوه ایشیر چنانچه گذشت که غیر محسوس و غیر مرئی است ولی از آثارش یعنی موجات و اهتزازش ضیاء و حرارت و قوه کهربائی ظاهر و آشکار شود همچنین قوه نامیر و قوه حساسه و قوه عاقل و قوه متفکره و قوه حافظه و قوه داهیه و قوه کاشف. این قوای معنویه کل غیر مرئی و غیر محسوس ولی آثار واضح و آشکار. و اما قوه غیر محدود نفس محدود دلیل بر وجود غیر محدود است. زیرا محدود البتہ بغیر محدود شناخته میشود. چنانکه نفس عاجز دلیل بر وجود قدرتست و نفس جہل دلیل بر وجود علم و نفس فقر دلیل بر وجود غنا. اگر غنائی نبود فقری نیز نبود. اگر علمی نبود جهل نیز نبود. اگر نوری نبود ظلمت نیز نبود. نفس ظلمت دلیل بر نور است زیرا ظلمت عدم نور است. اما طبیعت عبارت از خواص و روابط ضروری است که مضبعت از حقایق اشیاست و این حقایق غیر متناهی هر چند در نهایت اختلافت از جهتی در نهایت اختلاف و غایت ارتباط. و چون نظر را وسعت دهی و بدقت ملاحظه شود یقین گردد هر حقیقتی از لوازم ضروری سائر حقائق است. پس ارتباط و اختلاف این حقائق مختلف نامتناهی را جهت جامعئی لازم تا هر جزئی از اجزای کائنات وظیفه خود را بنهایت انتظام ایفا نماید. مثلا در انسان ملاحظه کن و از جزء باید استدلال بکل کرد. و این اعضا و اجزای مختلف همکل انسانی ملاحظه کنید که چه قدر ارتباط و ایعلاف بیکدیگر دارند. هر جزئی از لوازم ضروری سائر اجزاست و وظیفه مستقل دارد ولی جهت جامع که آن عقل است جمیع را بیکدیگر چنان ارتباط میدهد که وظیفه خود را مستظما ایفا می نمایند و تعاون و تعاضد و تفاعل حاصل میگردد و حرکت جمیع در تحت قوانین است که از لوازم وجود یر است. اگر در آن جهت جامع که مدیر این اجزاست خلل و فتوری حاصل شود شبیه نیست که اعضا و اجزاء منتظما از ایفای وظایف خویش محروم مانند و هر چند آن قوه جامع همکل انسان محسوس و مرئی نیست و حقیقتش مجهول لکن فی حیث الآثار بکمال قوت ظاهر و باهر. پس ثابت و واضح شد که این کائنات نامتناهی در جهان باین عظمت هر یک در ایفای وظیفه خویش و قتی موفق گردند که در تحت اداره حقیقت کلیم باشند تا این جهان انتظام یابد. مثلا تفاعل و تعاضد و تعاون بین اجزای مرکب وجود انسان مشهود قابل انکار نیست ولی این کفایت نسند بلکه جهت جامعئی لازم دارد که مدیر و مدبره این اجزاست تا این اجزای مرکب

منبعث از حقایق اشیا است و این حقایق کائنات هر چند در نهایت اختلاف است ولی در غایت ارتباط و این حقایق مختلف را جهت جامعگی لازم که جمیع را بیکدیگر ربط دهد. مثلا ارکان و اعضاء و اجزا و عناصر انسان در نهایت اختلاف است ولی جهت جامعگی که آن تعبیر بر روح انسانی میشود جمیع را بیکدیگر ربط میدهد که منتظما تعاون و تعاضد حاصل گردد و حرکت کل اعضا در تحت قوانین منظمه که سبب بقای وجود است حصول یابد. اما جسم انسان از آن جهت جامع بکلی بیخبر و حال آنکه اراده و منتظما وظیفه خود را ایفا می نماید.

اما فلاسفه بر دو قسمند از جمله سقراط حکیم که معتقد بود دانست الهیه و حیات روح بعد از موت بود. چون رایش مخالف آراء عوام تنگ نظران بود لهذا آن حکیم ربانی را مسموم نمودند و جمیع حکمای الهی و اشخاص عاقل دانا چون در این کائنات نامتناهی نظر نمودند ملاحظه کردند که نتیجی این کون اعظم نامتناهی منتهی بعالم جماد شد و نتیجی بعالم جماد بعالم نبات گشت و نتیجی بعالم نبات عالم حیوان و نتیجی عالم حیوان عالم انسان. این کون نامتناهی باین عظمت و جلال نهایت نتیجی اش انسان شد و انسان ایامی چند در این نشئه انسانی بمحسوس و آلام نامتناهی معذب و بعد متلاشی بی اثر و ثمر گشت. اگر این است یقین است که این کون نامتناهی با جمیع کمالات منتهی بهذیان و لغو و بیپوده شد. نه نتیجی و نه ثمری و نه بقا و نه اثری. عبارت از هذیان میگردد. پس یقین کردند که چنین نیست. این کارخان بر عظمت باین شوکت محیر العقول و باین کمالات نامتناهی عاقبت منتهی باین هذیان نخواستند گشت. پس البته یک نشئه دیگر محقق است. چنانکه نشئه عالم نبات از نشئه عالم انسانی بیخبر است ما نیز از آن نشئه کبری که بعد از نشئه انسانیست بی اطلاع هستیم. ولی عدم اطلاع دلیل بر عدم وجود نیست. چنانکه عالم جماد از عالم انسان بکلی بیخبر و مستحیل الادراک ولی عدم ادراک دلیل بر عدم وجود نیست. و دلائل قاطعه متعدده موجود که این جهان بی پایان منتهی بحیات انسانی نگردد.

اما حقیقت الوهیت فی الحقیقه مجرد است - یعنی مجرد حقیقی و ادراک مستحیل - زیرا آنچه بتصور انسان آید آن حقیقت محدود است نه نامتناهی محاط است نه محیط و ادراک انسان فائق و محیط بر آن و همچنین یقین است که تصورات انسانی حادث است نه قدیم و وجود ذهنی دارد نه وجود عینی و از این

گذشته تفاوت مراتب در حیز حدوث مانع از ادراک است. پس چگونه حادث حقیقت قدیم را ادراک کند؟ چنانکه گفتیم تفاوت مراتب در حیز حدوث مانع از ادراک است. جماد و نبات و حیوان از قوای عقلیه انسان که کشف حقایق اشیا است بیخبر است ولی انسان از جمیع این مراتب باخبر. هر رتبه عالی محیط بر رتبه سفلی است و کشف حقیقت آن ولی رتبه دانی از رتبه عالی بیخبر و اطلاع مستحیل است. لهذا انسان تصور حقیقت الوهیت نتواند ولی بقواعد عقلیه و نظریه و منطقیه و طلوعیات فکریه و انکشافات و جدانیه معتقد بحضرت الوهیت میگردد و کشف فیوضات الهیه می نماید و یقین میکند که هر چند حقیقت الوهیت غیر مرئی است و وجود الوهیت غیر محسوس ولی ادراک قاطع الهیه حکم بوجود آن حقیقت غیر مرئی می نماید. ولی آن حقیقت کمادی مجهول الغت است. مثلا ماده ایشریه موجود ولی حقیقتش مجهول و آثارش محسوس. حرارت و سرمای و کهربا و موجات اوست. از این تموجات وجود ماده ایشریه اثبات میگردد.

ما چون در فیوضات الهیه نظر کنیم متیقن بوجود الوهیت گردیم. مثلا ملاحظه می نمائیم که وجود کائنات عبارت از ترکیب عناصر مفرده است و عدم عبارت از تحلیل عناصر - زیرا تحلیل سبب تفریق عناصر مفرده گردد. پس چون نظر در ترکیب عناصر کنیم که از هر ترکیبی کائنی تحقق یافته و کائنات نامتناهی است و معلول نامتناهی. پس علت چگونه فانی؟ و ترکیب محصور در سه قسم است لا رابع له. ترکیب تصادفی و ترکیب التزامی و ترکیب ارادی. اما ترکیب عناصر کائنات یقین است که تصادفی نیست زیرا معلولی بی علت تحقق نیابد و ترکیب التزامی نیز نیست زیرا ترکیب التزامی آنست که ترکیب از لوازم ضروری اجزا مترکیب باشد و لزوم ذاتی از هیچ شیئی انفکاک نیابد نظیر نور که مظهر اشیا است و حرارت که سبب توسع عناصر و شعاع آفتاب که از لزوم ذاتی آفتاب است. در این صورت تحلیل هر ترکیب مستحیل - زیرا لزوم ذاتی از هر کائنی انفکاک نیابد. شق ثالث باقی ماند و آن ترکیب ارادیست که یک قوه غیر مرئی که تعبیر بقدرت قدیم میشود سبب ترکیب این عناصر است و از هر ترکیبی کائنی موجود شده است.

اما صفات و کمالاتی از اراده و علم و قدرت و صفات قدیم که از برای آن حقیقت لاهوتیه می شماریم این از مقتضیات مشاهده آثار وجود در حیز شهود است نه کمالات حقیقی آن حقیقت الوهیت که ادراک ممکن نیست.

است و عقل ظهورش منوط بسلا - جسم است - جسم سلیم عقل سلیم دارد. ولی روح مشروط بآن نه. عقل بقوه روح ادراک و تصور و تصرف دارد ولی روح قوه آزاد است. عقل بواسطه محسوسات ادراک معقولات کند و لکن روح طلوعات غیر محدود دارد. عقل در دائره محدود است و روح غیر محدود. عقل ادراکات بواسطه قوای محسوسه دارد نظیر باصره و سامع و ذائقه و شامه و لامسه و لکن روح آزاد است. چنانکه ملاحظه می نمائید که در حالت یقظ و حالت خواب سیر و حرکت دارد شاید در عالم رؤیا حل مسئله از مسائل غامض می نماید که در زمان بیداری مجهول بود. عقل بتعطیل حواس خمس از ادراک باز میبازد و در حالت جنین و طفولیت عقل بکلی مفقود لکن روح در نهایت قوت. باری دلائل بسیار است که بقصدان عقل قوه روح موجود فقط روح را مراتب و مقامانی.

روح جمادی - و مسلم است که جماد روح دارد حیات دارد ولی باقتضای عالم جماد چنانکه در نزد طبیعیون نیز این سر مجهول مشهود شده که جمیع کائنات حیات دارند. چنانکه در قرآن می فرماید کل شیء حی. در عالم

نبات نیز قوه نامیه - و آن قوه نامیه روح است و در عالم حیوان قوه حساسه است. ولی در عالم انسان قوه محیط است و در جمیع مراتب گذشته عقل مفقود و لکن روح را ظهور و بروز. قوه حساسه ادراک روح ننماید و لکن قوه عاقل استدلال بر وجود آن نماید و همچنین عقل استدلال بر وجود یک حقیقت غیر مرئیه نماید که محیط بر کائنات است و در هر رتبه از مراتب ظهور و بروزی دارد ولی حقیقتش فوق ادراک عقول. چنانکه رتبه جماد ادراک حقیقت نبات و کمال نباتی را ننماید و نبات ادراک حقیقت حیوانی را نتواند و حیوان ادراک حقیقت کاشف انسان که محیط بر سائر اشیا است نتواند حیوان اسیر طبیعت است و از قوانین و نوامیس طبیعت تجاوز نکند. ولی در انسان قوه کاشف ایست که محیط بر طبیعت است که قوانین طبیعت را درهم شکند. مثلاً جمیع جماد و نبات و حیوان اسیر طبیعتند. این آفتاب باین عظمت چنان اسیر طبیعت است که هیچ اراده ندارد و از قوانین طبیعت سرموی تجاوز نتواند و همچنین سائر کائنات از جماد و نبات و حیوان هیچ یک از نوامیس طبیعت تجاوز نتواند بلکه کل اسیر طبیعتند ولی انسان هر چند جسمش اسیر طبیعت و لکن روح و عقلش آزاد و حاکم بر طبیعت. ملاحظه فرمائید که بحکم

طبیعت انسان ذی روح متحرک خاکست اما روح و عقل انسان قانون طبیعت را می شکند مرغ می شود و در هوا پرواز میکند و بر صفحات دریا بکمال سرعت میتازد و چون ماهی در قعر دریا می رود و اکتشافات بحریر میکند و این شکستی عظیم از برای قوانین طبیعت است و همچنین قوه کهربائی این قوه سرکش عاصی که کوه را میشکافد انسان این قوه را در زجاج حبس می نماید و این خرق قانون طبیعت است و همچنین اسرار مکنونه طبیعت که بحکم طبیعت باید مخفی بماند انسان آن اسرار مکنونه طبیعت را کشف نماید و از حیز غیب بکیزشده میارد و این نیز خرق قانون طبیعت است و همچنین وقایع خواص اشیا از اسرار طبیعت است. انسان او را کشف می نماید و همچنین وقایع ماضیه که از عالم طبیعت مفقود شده و لکن انسان کشف می نماید و همچنین وقایع آتیه را انسان باستدلال کشف می نماید و حال آنکه هنوز در عالم طبیعت مفقود است و مخیره و مکاشفه بقانون طبیعت محصور در مسافتات قریبه است و حال آنکه انسان بآن قوه معنویه که کاشف حقایق اشیا است از شرق بغرب مخیره می نماید. این نیز خرق قانون طبیعت است و همچنین بقانون طبیعت سایر زائل است ولی این سایر را انسان در آینه ثابت میکند و این خرق قانون طبیعت است.

دقت نمائید که جمیع علوم و فنون و صنایع و اختراعات و اکتشافات کل از اسرار طبیعت بود و بقانون طبیعت باید مستور ماند ولی انسان بقوت کاشف خرق قانون طبیعت کرده و این اسرار مکنونه را از حیز غیب بکیزشده آورده و این خرق قانون طبیعت است. خلاصه آن قوه معنویه انسان که غیر مرئیهست تیغ را از دست طبیعت میگیرد و بفرق طبیعت میزند و سائر کائنات با وجود نهایت عظمت از این کمالات محروم. انسان را قوه اراده و شعور موجود و لکن طبیعت از آن محروم. طبیعت مجبور است و انسان مختار. طبیعت بی شعور است و انسان با شعور. طبیعت از حوادث ماضیه بیخبر و انسان با خبر. طبیعت از وقایع آتیه جاهل و انسان بقوه کاشف عالم. طبیعت از خود خبر ندارد و انسان از هر چیز با خبر. اگر نفسی تعرض نماید که انسان جزئی از عالم طبیعت است و چون جامع این کمالات است این کمالات جلوه ئی از عالم طبیعت است. پس طبیعت واجد این کمالات است نه فاقد. در جواب گوئیم که جزء تابع کل است. ممکن نیست که در جزء کمالاتی تحقق یابد که کل از آن محروم باشد و طبیعت عبارت از خواص و روابط ضروریه است که

از الواح مقدسه ایست که در او آخر ایام مبارک قبل از صعود بافتخار
احبای بهیمنی نازل شده

هو الله

ای ثابتان بر پیمان! نامه آن یاران اثر خام مهر و محبت ایزد دانا بود.
احبای بهیمنی فی الحقیقه در نهایت خلوصند و از همه بهتر آنکه اکثر خوش رو
و خوش خو مانند شهید و شکر و بهمانه زجاجه آسمانی. قلوب در نهایت صفا و لطافت
است. مقصد از طلوع صبح هدی تعدیل و تصحیح اخلاق است زیرا منقبت
عالم انسانی در این است و ترقی عالم بشری از این و علویت هر فردی باین
موهبت رحمانی. انسان خوش خو و خوش رو آیت هدی است و چراغ روشن
عالم بالا. باید جمیع همت را صرف این بنمایند که رویها روشن و خویها گلشن
گردد. من از احبای بهیمنی راضی و مسرورم و در سحرگاه از رب غفور تائید
موفور می طلبم که آن مدینه قطب آیات باهره شود و مرکز انوار ساطع گردد و بسایر
شهرهای هندوستان پرتو اندازد. هر یک از احبا را فردا تحیت ابدع الهی
برسانید. از برای کل طلب برکت از درگاه احدیت گردید.

و علیکم البهاء الالهی عبدالبها عباس

بعد از صعود

هو الله

ای نفوس مبارکه! در دانه تا در آغوش صد فست درخشدگی و لطافتش مجهول
همچنین گوهر درخشنده هدایت کبری تا در آغوش صدق دنیاست مبهم و
مستور و مکنون. در دانه وقتی رونق بازار گردد که از حبس صدق آزاد شود.
همچنین جواهر هدایت کبری رونق و لطافتش بعد از صعود روح از این قلب
ضعیف تاریک بهضای عالم بالا. اما حال معام نیست که گوهر هدایت چه قدر
گرانیهاست آنوقت معلوم و آشکار گردد. پس شما بستایش و نیایش خداوند آفرینش
پردازید که چنین لئالی بهره و نصیب شد و چنین در شاهواری زیب و زیغت
صدور گشت.

و علیکم البهاء الالهی

۲۸ - ع - ۲ - ۳۸ حیفا

عبدالبها عباس

اثر کلسک پیمان

جناب پروفیسور محترم دکتور فورال معظم علیه بهاء الله الالهی

هو الله

ای شخص محترم مفتون حقیقت! نامه شما که ۲۸ جولائی ۱۹۲۱ مورخ بود
رسید. مضامین خوش داشت و دلیل بر آن بود که الحمدلله هنوز جوانی و تحریر
حقیقت مینمائی قوای فکریه شدید است و اکتشافات عقلیه پدید. نامرئی که بدکتور
فیشتر مرقوم نموده بودم نسخ متعدده آن منتشر است و جمیع میدانند که در سنه ۱۹۱۰
مرقوم گردیده و از این نامه گذشت نامه های متعدده باین مضمون قبل از حرب مرقوم
و در جریده کلیر سانسفرانسیسکو نیز اشاره باین مسائل گردیده. تاریخ آن جریده مسلم
و معلوم و همچنین ستایش فلاسفه و سیمع النظر در نظقی که در کلیر داده شد
در نهایت بلاغت. لهذا یک نسخه از آن جریده در جوف این مکتوب ارسال میشود.
تالیف آنجناب البتر مفید است. لهذا اگر چنانچه مطبوع است از هر یک نسخه از
برای ما ارسال دارید.

مقصد از طبیعیونی که عقائدشان در مسئله الوهیت ذکر شد حزبی
از طبیعیون تنگ نظر محسوس پرست است که بحواس خمس مقید و میزان ادراک
نزدشان میزان حس است که هر محسوس را محسوس شهرند و غیر محسوس را
معدوم و یا مشبوه دانند حتی وجود الوهیت را بکلی مطنون نگردند. مراد
جمیع فلاسفه عموماً نیست همانست که مرقوم نموده ئی. مقصود تنگ نظران
طبیعیونند.

اما فلاسفه الهیون نظیر سقراط و افلاطون و ارسطو فی الحقیقه شایان
احترام و مستحق نهایت ستایشند. زیرا خدمات نائقه بعالم انسانی نموده اند
و همچنین فلاسفه طبیعیون متفنون معتدل که خدمت کرده اند. ما علم و
حکمت را اساس ترقی عالم انسانی میدانیم و فلاسفه و سیمع النظر را ستایش می نمایم.
در روز نامه کلیر سانسفرانسیسکو وقت نمائید تا حقیقت آشکار گردد.

اما قوای عقلیه از خصائص روح است نظیر شعاع که از خصائص آفتاب است. اشعه
آفتاب در تجمد است و لکن نفس آفتاب باقی و برقرار. ملاحظه فرمائید که عقل انسانی
در تزیید و تناقص است و شاید عقل بکلی زائل گردد و لکن روح بر حالت واحد

BAHAI NEWS

Vol. II.

SEPTEMBER 1922.

No. V.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

THE NEED OF AN EDUCATOR

BY

ABDUL BAHA.

When we consider existence, we see that the mineral, vegetable, animal, and human worlds are all in need of an Educator.

If the earth is not cultivated it becomes a jungle where useless weeds grow; but if a cultivator comes and tills the ground, it produces crops which nourish living creatures. It is evident, therefore, that the soil needs the cultivation of the farmer. Consider the trees; if they remain without a cultivator they will be fruitless, and without fruit they are useless; but if they receive the care of a gardener, these same barren trees become fruitful, and through cultivation, fertilisation, and engrafting, the trees which had bitter fruits yield sweet fruits. These are rational proofs; in this age the peoples of the world need the arguments of reason.

The same is true with respect to animals: notice that when the animal is trained it becomes domestic, and also that man, if he is left without training, becomes bestial, and, moreover if left under the rule of nature, becomes lower than an animal; whereas if he is educated he becomes an angel. For the greater number of animals do not devour their own kind, but men, among the negroes of Central Africa, kill and eat each other.

البشرا

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده نمی شود

قیمت اشتراک سالیانه

در ایران ۵۲ و تومان

در هندوستان ۵ پنچ روپیة

در امریکه ۲ و دالر

ای اهل عالم همه
باریک دارید
و برگ یکشا خسار

جلد ۲ | ذی القعد و ذی الحج سنة ۱۳۴۰ هـ | نمبر ۳ و ۴

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و
تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه
آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و
مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این
رساله درج خواهد شد.

محکم الہی

(از افق قلم اعلی)

بنام گویند دانا

در تبریک

نیمه مرداد ۱۳۴۰

ای فریدون! الحمدلله از فضل ابہاء بر بحر ایمان فائز شدی و بافق اعلی توجہ
نمودی و لکن محکم الہی لم یزل و لا یزال ما بین عباد بودہ و خواہد بود و ہمچنین
میزان الہی در کل حین مشہود است. باید در کل احیان بحق جل و عز پناہ برد و توفیق
خواست تا مؤید شود باستقامت بر آنچه ادراک نموده و عمل بآنچه در کتاب الہی
نازل شدہ. اگر نفسی در جمیع عمر بعبادت مشغول نہ و از صفاتیکہ سبب
ارتقاء اموالہ است محروم ماند آن عبادت حاصل ندارد و ثمری نخواہد بخشید.
ای فریدون! آسمان امر الہی بافتاب امانت روشن است. بحکم امانت مہمسک شو
و بذیل صداقت متشبث. این دو نیر اعظمند کہ از افق قلم اعلی طالع شدہ اند و در
آسمان حکم سلطان امکان شرق و مضیئند. انشاءالله باین مقام فائز شوی و بذکر دوست
ناطق گردی.

Now reflect that it is education that brings the East and the West under the authority of man; it is education that brings to perfection wonderful industries; it is education that nourishes glorious sciences and arts; it is education that makes manifest new discoveries and laws. If there were no educator, there would be no such things as comforts, civilisation, facilities, or humanity. If a man be left alone in a wilderness where he sees none of his own kind, he will undoubtedly become a mere brute; it is then clear that an educator is needed.

But education is of three kinds:—Material, Human and Spiritual. Material education is concerned with the progress and development of the body, through gaining its material comfort and ease. This education is common to animals and men.

Human education signifies civilisation and progress: that is to say, government, administration, charitable works, trades, arts and handicrafts, sciences, great inventions and discoveries of physical laws, which are the activities essential to man as distinguished from the animal.

Divine education is that of the Kingdom of God: it consists in acquiring divine perfections, and this is true education; for in this state man becomes the centre of divine appearance, the manifestation of the words, "Let us make man in our image and after our likeness". This is the supreme goal of the world of humanity.

Now we need an educator who will be at the same time a material, human, and spiritual educator, and whose authority will be effective in all conditions. So if any one should say, "I possess perfect comprehension and intelligence, and I have no need of such an educator," he would be denying that which is clear and evident, as though a child should say, "I have no need of education; I will go according to my reason and intelligence, and so I shall attain the perfections of existence"; or as though the blind should say "I am in no need of sight, because many other blind people exist without difficulty."

Then it is plain and evident that man needs an educator, and this educator must be unquestionably and indubitably perfect in all respects, and distinguished above all men. For otherwise he cannot be their educator. More particularly because he must be at the same time their material and human as well as their spiritual educator; that is to say, he will teach men to organise and carry out physical matters and to regulate the form of society with regard to the establishing of help and assistance in life, so that material affairs may be organised and regulated for any circumstances that may occur. In the same way he will establish human education; that is to say, he must educate intelligence and thought in such a way as they may attain complete development, so that knowledge and science may increase, and the reality of things, the mysteries of beings and the properties of existence may be discovered; that day by day instructions, inventions and laws may be improved; and from things perceptible to the senses conclusions as to intellectual things may be deduced.

He must also impart spiritual education; so that intelligence and comprehension may penetrate the metaphysical world, and may receive benefit from the sanctifying breeze of the Holy Spirit, and may enter into relationship with the supreme Concourse. He must so educate the human reality that it may become the centre of the divine appearance, to such a degree that the attributes and the names of God shall be resplendent in the mirror of the reality of man, and the holy verse, "We will make man in our image and likeness," shall become true.

It is clear that human power is not able to fill such a great office, and that reason alone can not undertake the responsibility of so great a mission. How can one solitary person without help and without support lay the foundations of such a noble construction? He must depend on the help of the spiritual and divine power to be able to undertake this mission. One Holy Soul gives life to the world of humanity, changes the aspect of the terrestrial globe, causes intelligence to progress, vivifies souls, lays the foundation of a new existence, establishes the basis of a marvellous creation, organises the world, brings nations and religions under the shadow of one standard, delivers man from the world of imperfections and vices, and inspires

him with the desire and need of natural and acquired perfections. Certainly nothing short of a divine power could accomplish so great a work. We ought to consider this with justice, for this is the function of justice.

A Cause which all the governments and peoples of the world, with all their powers and armies, cannot promulgate and spread, one Holy Soul can promote without help or support: Can this be done by human power? No, in the name of God! For example, Christ, alone and solitary, upraised the standard of spiritual peace and righteousness, a work which all the victorious governments with all their hosts were unable to accomplish. Consider what was the fate of so many and diverse empires and peoples: The Roman Empire, France, Germany, Russia, England, etc., all were gathered together under the same tent; that is to say, the appearance of Christ brought about a union among the diverse nations; some of whom, under the influence of Christianity, became so united that they sacrificed their lives and property for one another. After the time of Constantine, who was the protagonist of Christianity, divisions broke out among them. The point I wish to make is that Christ sustained a cause that all the kings of the earth could not establish! He united the various religions and modified ancient customs. Consider what great divergences existed between Romans, Greeks, Syrians, Egyptians, Phoenicians, Israelites and other peoples of Europe. Christ removed all discord and became the cause of love between these communities. Although after some time empires destroyed this union, the work of Christ was accomplished.

Therefore the perfect educator must be at the same time not only a material, but also a human and spiritual educator; and he must possess a supernatural power, so that he may hold the position of a divine teacher. If he does not show forth such a holy power, he will not be able to educate, for if he be imperfect, how can he give a perfect education? If he be ignorant how can he make others wise? If he be unjust how can he make others just? If he be earthly, how can he make others heavenly?

Now we must consider justly: did these Divine Manifestations* who have appeared possess all these qualifications or not? If they had not these qualifications and these perfections, they were not real educators.

Therefore it must be our task to prove to the thoughtful by reasonable arguments the prophethood of Moses, of Christ, and of the other Divine Manifestations. And the proofs and evidences which we give must not be based on traditional, but on rational arguments.

It has now been proved by rational arguments that the world of existence is in the utmost need of an educator, and that its education must be effected by a divine power. There is no doubt that this divine power is due to inspiration, and that the world must be educated through this power which is above human power.

TABLET FROM ABDUL BAHÁ.

To the maid servant of GOD, Miss (Doctor) Edna McKinney.

Upon her be greetings and praise.

HE IS GOD!

O THOU DAUGHTER OF THE KINGDOM:

Your letter has been received and the contents were the cause of joy, because it had the news of the gathering of blessed souls at Green Acre. Indeed last summer Green Acre was the flower garden of Reality. The sweet fragrance of its roses and its odoriferous herbs have perfumed the nostrils. It was a banquet of the Kingdom, decorated with spiritual ornaments and adorned with the heavenly table. I am hopeful that next summer it may become better, improved in its arrangements and the revered maid servant of God, Miss Farmer may obtain utmost joy and happiness.

Truly thou hast rendered a service and this will be the cause of Thy ideal progress.

* Divine Manifestations are the founders of religions.

Convey the respectful greetings to Dr. Carl Mindlin and to his revered wife, and say:—Praise be to God, you have found a vast field. It is time to run the race horse of zeal and attain to thy utmost hopes and wishes.

Convey to Miss Miriam Seigle greetings, and say: Practise those sciences and arts which thou hast acquired in schools where universal results might be given and eternal life might be bestowed.

Convey to Miss Bessie Felstiner greetings and give her my message: 'The doors of the Kingdom are open and blessed souls are entering. Strive thou with heart and soul to become the door-keeper of that Threshold.

Convey on my behalf kindness to Miss Florence Walkden, and say: 'I ask God that she may become a heavenly Florence; erect an everlasting edifice and live in that city with utmost joy and fragrance.'

Miss Mary Snow, undoubtedly, is striving in that which should and ought to be, in order that the heart may become the mirror of lordly manifestations.

Convey on my behalf the utmost longings to Mr. Lionel Sylvester: I supplicate of the Grace of God in his behalf, that he may be confirmed and assisted everywhere, and like a candle he may become luminous with the light of guidance.

I send the greetings of my heart and soul to Mr. Sexton and ask for him heavenly bounty and infinite bestowals.

I am hopeful that Mr. James Morton Jr. may become so enkindled with the fire of the love of God that the heat thereof may be set aflame in that country.

Convey the longing greetings to Mr. Samandra Nath Barman and say:—Praise be to God! Thou hast traveled in the regions and quaffed from every fountain. Now is the time for thee to drink from the fountain of eternal life, partake from comfort and happiness under the shadow of the Blessed Tree that bears fruits forever. Trees are many, yet their fruits are temporary. But this blessed tree is everlastingly full of fruits and its shade is permanent.

Say to Dr. Rafiudin Ahmad (Rafi means high):—The holy Threshold is the high station. If thou desirest a high station, it is servitude to the Lord of the Kingdom and service to the Holy Threshold of God. My hope is this, that thou mayest become confirmed therein.

I have sincere love for Mr. Edwin Monk. I ask God for him heavenly bounty and everlasting life.

Convey on my behalf distinguished respects to Sir Rabindranath Tagore, and say:—I wish for thee an illumined consciousness, and I ask for thee heavenly bestowals.

Convey greetings to Ghodsea Ashraf, and say: Thou hast been away from thy country for several years and thou art living in a strange land. All are waiting in Teheran that thou mayest become a collection of perfections in America, then return to Persia, in order to teach and educate the girls. Therefore, do thou strive night and day to acquire this capacity, efficiency and worthiness, so that after the war thou mayest travel to Persia.

In short, God said in the great Koran, "We wish to bestow upon those who have become weakened on the earth, and make them leaders." That is, heirs to the Prophets and Messengers.

Now although we are weak, yet, we are hopeful that through the Divine assistance and favours, we may become strong.

Upon thee be greetings and praise.

A. A.

ZOROASTRIAN SYMBOLS

BY

RUSTOM K. IRANI.

The religions of ancient times, even that of Zoroaster, could not but express their teachings by means of symbols and allegories. The religion of the ancient Egyptians was nothing but symbols, so was their writing.

In Persia the Zoroastrian religion was not all symbolic; but symbols were recommended in practice in order to convey the lofty teachings of His Holiness Zoroaster to the illiterate. Many a Zoroastrian symbol must have become obsolete owing to advance of education and the increased capability of men to understand the abstract without the help of the concrete.

Of the symbols that remain upto these latter days we may take the following:—

The Sacred Thread, *the Zommar*, of the Zoroastrians emblematically represents the girding up of one's loins in the service of God and thus expelling evil and ignorance from one's self as well as from His earth. The Sacred Shirt, *the Sadreh* which is to be worn nearest to one's heart represents love for religion and voluntary service to the Cause of God. The shirt is to remind the wearer that he came naked on earth, poor and penniless and that Divine Gifts have clad him and nourished him. This same shirt demands of you to practise good deeds to be stored in the central little pocket called the repository of virtue.

The open collar is a symbol to remind you of death when you have to rend asunder the cage of the soul. It also reminded the ancient Zoroastrians of their duty to be ready to sacrifice themselves for the Cause of Righteousness.

The arm of the Shirt by extending from the shoulder to the elbow represented *work* and conveyed to the religious the idea that work is enjoined by God. In other words, Work is worship.

Now let us turn to the higher teachings of Zoroaster, the Prophet of Light. Love is the key-note of his Song. This love is conveyed by means of the symbol Fire. When he first appeared, he said he had come to kindle a Fire that had been extinguished. We know that that could not have been physical fire, for it burnt in Persia by day and by night from its natural springs, that spouted out of its oceans of subterranean oil. The fire of love amidst men had disappeared and Zoroaster rekindled it. Men had ceased to love one

another; hatred and rancour had taken the place of kindness and love in human affairs. The love that unites; the love that burns away all that is unbecoming had been put out. His Holiness the Lord Zoroaster revived it. This love was expressed by the symbol Fire; for the Lord said, "Keep this fire ever burning in you temples; polute it not by means of the mouth; and as long as this fire burns amidst you so long will you live." We can thus clearly see that it was love, that was the cause of the life of the nations. Love alone is poluted by the mouth, *i. e.*, the Zoroastrian must not utter a single unkind word, for thereby the divine fire is poluted. He further taught that there would come a time when the Great Shah Baharam would rise from among the Persian Race and establish the Fire all over the world. That people should not forget this, a symbolic fire was kindled in the Zoroastrian Temple, specially designated the Fire of Lord Baharam or the fire to remind the Zoroastrians of the coming of the Great Peace-Maker on earth, as a proof of that we might mention that Zoroaster said, "the first Fire-Temple was built in my heart". Also Zoroaster said, "the first Fire-Temple is a misnomer. In Persian a note that the phrase Fire-Temple is a misnomer. In Persian a Zoroastrian temple is called *Dari-Mehr* or the Temple of Love. Thus we see that love is the eternal fire and love is the basic truth of all religions and through love and love alone can mankind be united, wars abolished and the kingdom of God established.

The writer of the above article is only a fresh student of the Bahai philosophy and he has shown how much clearer is his conception of Zoroastrianism, the religion of his forefathers.

B. N.

THE LOGIC OF THE BAHAI.

BY

M. R. SHIRAZI.

(Continued from page 11.)

"Impossible! Impossible!" I said to myself, when I had left the presence of the Bahai and of his invincible arguments. "How can I believe in the advent of another prophet after the Seal of Prophets, unless my past belief has been ill grounded?"

But I was not aware that a keen desire was created in me for further and fuller investigation of the doctrines and teachings of the Bahais.

After a few days I gave a surprise visit to the Bahai Hall and once more the same old Bahai gentleman *viz.* Mirza Mahram was seated.

No sooner I took my seat than he said: "Our Master Abdul Baha has taught us to beware of prejudice, light is good in whatsoever lamp it is burning. A rose is beautiful in whatsoever garden it may bloom. A star has the same radiance if it shines from the East or the West."

Then turning and pointing out to the lamp in the centre of the Hall he said: "Tell me what is that?" I said: "It is a lamp." He tokened towards another and said: "What is *that*?" I replied: "This is a lamp also."

"These are two different things; why do you call them by the same name?" Asked the Bahai.

"Just because," said I, "they serve the same purpose."

"Can you call one lamp and refuse to apply the term to the other?" said he. "We could not do that," said I.

"Well Baha 'o' llah has done what any other manifestation of the past has achieved;" added the Bahai.

"He has come with a set of teachings which are from God; and single and alone without any local or physical help, he has united men of different creeds, tongues and countries. In other words he has founded Religion once more on earth. If we cannot look upon him as divinely inspired teacher or manifestation, pray tell me how can we have faith left for our old religions."

He then said:—"In the year 1844, the Bab, or herald, appeared and said that he had come to pave the way for one 'Whom God shall manifest.' Then came Baha 'o' llah or the manifestation of God, he whom Christians, Jews and Mahomedans expected; and despite severe persecutions in Persia and Turkey, from the prison house of

Acre his words and teachings have spread in all countries. He left this world after 40 years of exile and imprisonment and his wonderful son Abdul Baha carried on the work with a masterly hand. Under the leadership of the servant of God Mahomedans, Budhists, Zoroastrians, Jews, Sikhs, Hindus, Shintoists, etc., have been united in love to such an extent as the world has never seen. This is the beginning of that golden age upon earth, the age of universal peace and love when men shall come from the East and the West from the North and the South and shall sit together in the Kingdom of God."

When the Bahai said this he fell in a deep meditation and one could feel that he was throwing his eyes on a far off future:—A future which the sooner we attain the better. Recovering from his meditation he said:—"This is enough for to-day, more when we meet again. Better go and think over these words and come again to solve your difficulties."

(To be continued.)

N.-B.—The Student of the Bahai Movement will do well to read a book by Prof. E. G. Brown of Cambridge, entitled the Travellers Narrative. This book deals with the early History of the movement.

THE THIRD ALL-INDIA BAHAI CONVENTION.

December 27th to 31st 1922.

AT KHALIKDINA HALL, KARACHI.

PROGRAMME.

Morning Sessions at 9 A. M.

Evening Sessions at 5 P. M.

First day.

Subject:—The rise of the Bahai Movement.

1. The Bab-Baha 'o' llah—Abdul Baha.
2. Fundamental Unity of all religions.

Second day.

PEACE ON EARTH.

1. League of Nations.
2. Reconciliation of Races.
3. Universal education.
4. Esperanto.
5. Other movements on earth, working for the oneness of humanity.

Third day.

The Dawn of a New Age.

1. Equality of Men and Women.
2. Solution of economic Problems.
3. When Nations are one.

Fourth day.

Feasts, Picnics, Elections of Committees for the ensuing year, Report from the retiring Committee, etc.

N. B.—In the Morning Sessions addresses and speeches may be delivered in any language—Persian, Gujrati, Sindhi, Urdu or English.

In the Evening Sessions the addresses are to be purely in English.

The names of the President or Presidents as well of the speakers will be announced later. All Churches, Temples, Societies, individuals are cordially invited to attend and take part in the proceedings.

NOTES & NEWS.

Prof. Pritam Singh has started a Bahai Series of Pamphlets in Urdu and we have received his first number, on the Bab. We are sure this kind of service will be extremely fruitful.

ساقیا خیز و ده از مضطرب جامی از نو
که ز محبوب رسیده است پیامی از نو
باید اندر طلبش زد دوسرگامی از نو
بلکه آریم بکف دامن کامی از نو
هان غم که بر بسوزید ز نو نغمه ساز

مطربا فصل چنین دامن گلزار نکو است
در صف میزدگان زمزمه تار نکو است
نغمه راگ و همیونی و افشار نکو است
هم سرود غزل از حسن رخ یار نکو است
نعت محبوب سرائید بشور و شهنماز

فرع اصل احدیت گل گلزار قدم
ثمر دار کرامت شجر بار کرم
منبت فرع هدی مظهر غصن اعظم
و الهی امر خدا غصن قدم حصن اتم
حضرت شوقی ربانی غصن ممتاز

از دو جنت خط سبز شده مد هامتان
از دو رخسار رخ او آمده ورد کدهان
از دو فردوس قدوست ذواتا افندان
از دو خلد آمده الطافش خیرات حسان
کل یوم هو فی شان بشانش دمساز

لو لو پاگ دو بحر و موج یلتقیان
جنتان است که من دونها کشته عیان
فیها فاکهتر و النخل و الرمان
حیرت رخسار و العصف و الریحان
فیها عینان سری است کز و شد ابراز

ظل ممدود همین سایه غصن احدیست
ماء مسکوب همین کوثر فضل ابدی است
طالع منصود همین گلشن وصل صمدی است
سدر منحصود همین نو شجر لام پلیدی است
او حقیقت بود و هر چه بجز اوست مجاز

از وی اصل عرب آمیخته با عرق مجسم
پهلوی زند شده با چم تازی مدغم
عهد سانسانی و میعاد خلیلی با هم
دوده هاشمی و نسل کیانی توام
لحن آراک سرشته است با هنر حجاز

بسیغم حمر اوست همیون ملاح
سالک راه هدی راست ولایش مصباح
شرح آیات خدا راست بیانش مفتاح
زین دم پاگ مسیحا شده ماحی الارواح
بهر اسرار الهی بود او کاشف راز

این همان حبل که تا آدم اول ممتد
این همان نور که تابد ز ازل تا بابد
این همان روح که از حق برسل داده مدد
این همان فیض که خواندش فیض سرمد
این همان باب که از حق بهخلاق شد باز

ناطق خود شده راحب تو مفتاح رجاست
روی و ابروی تو اش قبله و محراب دعا است
جذب هر حب بهادر دل و جان قبله نما است
این زمان جذب بر آن قبله نما سوی شماست
خواه در ذکر عراقم چه بفکر شیراز

میسر نشود چنانچه ملاحظه میشود اقطار و صفحاتیکه در ظل تعالیم پیغمبران وارد شده و بردای ایمان مترقی گشته اند در جمیع مراتب ترقی نموده اند. مثلاً ملت بنی اسرائیل که سالهای متمادی اسیر ظلم و تعدی فراعنه و گرفتار جور و شکنجه فوق العاده مصریها بوده و در کمال خواری و مقهوریت روزگار بسر میبردند چون حضرت موسی کلیم در میان شان مبعوث گردید در اندک زمانی بقوت دین آن ملت را از خصیض شقاوت باوج سعادت رسانید و چنان بنی اسرائیل را تربیت فرمود که در کمالات انسانی و مراتب مدنیت و علوم و معارف و صنایع طوری ترقی نمودند که فلاسفه یونان از آن ملت تحصیل علم و حکمت میکردند چنانچه سقراط حکیم و بقراط و امثالها بارض مقدسه آمده و از بنی اسرائیل حکمت و سائر علوم را می آموختند و در مراجعت در مملکت خود آن علوم را منتشر می ساختند و بی از جهت دیگر مشاهده میشود که ملل و دول افریقه بواسطه عدم تعالیم همیشه در جنگ و نزاعند و عالی الدوام در نفاق و اختلاف و در پست ترین مراحل و وحشیگری سیر می نمایند. پس معلوم شد که تنها راهی که انسان را دلالت بحق شناسی و معرفت الله می نماید و عالم را به علو و سمو ترقی میرساند دین است. حال باید نظر نمود که کدام یک از ادیان و تعالیم پیغمبران کرام امروز برای عالم کافی و میتواند امورات نوع بشر را مدیریت باشد. اگر با نظر دقت و انصاف در شرائع انبیاء و تعالیم ایشان ملاحظه شود معلوم میگردد که الیوم هیچ یک نمیتواند مدیریت عالم را بر عهده شود بواسطه آنکه آن تعالیم موافق اقتضای زمان کنون نبوده و نیست و طریقه اجرای آنها بهیچ وجه ممکن نه. یعنی اگر آن احکام امروز در دنیا مجرا شود اختلافات بیشتر و کلیه امورات و پیش رفت عالم مختل و معطل خواهد ماند. مثلاً یکی از تعالیم حضرت موسی حکم سمیت (احترام روز شنبه است) و اگر این حکم امروز اجرا شود جمیع ترقیات عالم متوقف میشود و یا تعالیم حضرت مسیح را چون پاپ و کشیشها بر آن اضافاتی نموده و یا از آن چیزهایی کاسته اند بعبارة اخری روح و حقیقت شریعت عیسوی را زایل نموده اند و یا یکی از احکام حضرت رسول آنکه اُقتل المشرکین حیث و جدتم. اجرای طهر بزرگی بعالم انسانیت وارد می آورد ملاحظه میشود که باین علل و علل دیگری که شرحش در اینجا مختصراً است هیچ کدام از آن تعالیم برای انتظام و ترقی عالم بشری کافی و کامل نیست. ولی فقط یگانه تعالیمی که امروز میتواند عالم را اداره نماید و وحدت عالم انسانی تشکیل دهد و صلح و سلام و اتحاد

و یگانگی حاصل نموده نفاق و دوئیت و بیگانگی و خصومت را معدوم سازد همانا اوامر و تعالیم مبارک حضرت بهاء الله است. چنانچه کل را از نزاع و جدال و از جمیع وسائلیکه احداث فساد و بی نظمی میکند نهی فرموده نهیاً عظیمی فی الکتاب. بعکس کل را به محبت و الفت و بهعشرت با جمیع احزاب و ادیان امر فرموده. عاشروا یا قوم مع الادیان كلها بالروح و الیقین. و در مقام دیگر میفرماید. در جمیع احوال انسان باید متشبث شود با سباییکه سبب و علت امنیت و آسایش عالم است. چنانچه مشهود است اقطار و ممالکیکه در ظل تعالیم این ظهور اعظم داخل شده اند جز یگانگی و وحدت مقصدی ندارند و اعظم آمالشان حصول وحدت عالم انسانی و خدمت بغیر بشر و ازدیاد محبت بین قلوب است.

این جهان مبتلا برنج و عشا است	چاره اش بهمحصر بدین بها است
این چنین عالمی که عالم ما است	به خدا مستحق دین بها است
وحدت نوع و وحدت دین است	وحدت ملک و وحدت آراء است
وضع امروز با حدود قدیم	عقل داند که تا چقدر خطا است
به خدا خدمتی بنوع بشر	هم در انتشار دین بها است
دفع شرمع فتنه رفع فساد	قلع و قمع حروب دین بها است
باعث اتصال شرق به غرب	هم شمال و جنوب دین بها است
اجتماع نفوس و شرح صدور	و انجذاب قلوب دین بها است
حکم حب و وفا و صدق و صفا	هم احکام خوب دین بها است

باد جان پرور ایام بهار

شکر کن لطف خدای صمد بنده نواز	باد جان پرور ایام بهار آمد باز
بنشاط آمده مرغان چمن در پرواز	گل نو خواستم بشگفتن رخ از حق ناز
عند لبش بنوای نوي آورده نیاز	
جاری از نو بتن مرده روان گردیده	عالم پیر دگر باره جوان گردیده
یار با دل شده گان مونس جان گردیده	نفس باد صبا مشک فشان گردیده
ارغنون آساهر شاخه شده پر آواز	
هر طرف تازه نهالی است خرامان چمن	سرو نو خواستم بالان بهخوابان چمن
گشته تپه و بچه گان تازه غزالخوان چمن	مژده آورده صبا بهر جوانان چمن
که گر وجد و نشاط است نه اندوه و گداز	

و اساس سياستى كه امروزه اهم را بكار آيد و ممالك را ترقى دهد همان اساس و شريعت حضرت بهالله جل ذكره الاعلى است كه اين دردهاى بيدرمان را جز آن دوائى نرود اين خرابه هاى ويران را جز آن نر اساس و نه بنائى است. قوانين و شريعت حضرت بهالله روح اين عصر است. پس احزاب مختلفه و سبل متنوع چنانچه طالب ترقى و تعالى ممالك عالم باشند بايد قيود اوهم را بدرند و متابعت قوانين حضرت بهالله نمايند و الا هر چه كوشش نمايند و زحمت و صدمه متحمل شوند تمام هدر و بالعكس عوض آبادى خرابى بجاي صلاح و صلاح جنگ و جدال عالم را فرا گيرد.

تعصب ديني

و آن اين است كه هر مذهب سابق دين لاحق را بد و پيروان آن مذهب را نجس ميداند و باعث اين است كه هر مذهب سابقى كه بحال اوليه خویش مانده است تكري حقيقت ننموده و تحقيقات لازم نكرده است در اين صورت توليد يك تعصب و دشمنى عظمى بين اديان گرديده و حال آنكه مظاهر مقدسه الهيه عموماً براى رفع اين تعصبات مبعوث گرديده اند. حال نفوس از مقصود اصلي باز مانده و توهمات باطله خویش را پيرو گرديده اند. مثلاً قوم يهود پيروان اديان مقدسه بعد از حضرت موسى را دشمن خویش بل عدو مبين خطاب مي نمايند و حال آنكه حضرت مسيح روح ما سواه فداى بهتر نجات و فلاح بشي اسرائيل و قوم يهود مبعوث گرديده و همچنين حضرت رسول اكرم محمد ابن عبدالله براى هدايت و رهانيدن از ضلالت عيسويان مبعوث گرديدند و يهوديان و عيسويان غافل از آن گرديدند و حضرت رسول را نعوذ بالله دشمن خویش خطاب نمودند و خود اين توليد يك تعصب عظمى نمود كه واضح و مشهود و امم مختلفه حاضر و موجود. چنانچه امروز ملاحظه مي نمايند و حضرت بهالله ارواح العالمين الفداء براى رستگارى و هدايت عموم اديان مختلفه تشریف آورده اند و ظهور فرموده. براى نجات و فلاح مبعوث گرديده اند. ما را از تعصبات ديني منع مي فرمايند. ما عموم راه هدي جوئيم و بندگان يك خداييم. آيا سزاوار است كه بندگان يك خدا بندگان يك خداوند را اولين تعصب عظمى قرار بدهند؟ آيا سزاوار است كه جوندگان راه يك حقيقت چستن يك حقيقت را بزرگترين تعصبات قرار بدهند؟ پس بر ارباب بصيرت و جوندگان راه حقيقت و سالكين در سبيل هدايت واضح و معلوم گرديد كه تعصبات ديني عموماً

بينجا و باعث حرب و قتال بين هر فرقه ميگردد. در صورتيكه مظاهر مقدسه الهيه براى ارتقا و برداشتن جنگ و فساد و افراشتن و استوار نمودن الفت و اتحاد بر ما مبعوث گرديده اند پس هر جماعتي كه داراي تعصبات ديني هستند گذشته از اينكه خلاف فرمايشات پيغمبران مقدس خود را نموده اند از تحت تبعيت و بندگانى خداوند خارج گرديده اند مثل گروه يهود و نصارا و قس على ذالك مسلمين مطابق اخبار نبويه و احاديث ائمه منتظر دو موعود هستند كه بيايند و زمين را پر از عدل و داد نمايند. حال حضرات اسلام چنين گمان نموده اند كه قائم موعود بايد بيايد در حالت جنگ و جدال مردمان را مقتول سازد و زندگي و خونخواري نمايد كه قائم الله است. لا و اله بايد هر يك از مظاهر احدير بجهت الفت و اتحاد ظهور فرمايند نه جنگ و جدال. بايد حرب و قتال را مرتفع سازند نه خود باعث خونخواري گردند.

وحدت عالم انساني

(از قلم آقاي عزت الله عبدالله زاده)

چون مقصد از تاسيس مجله شريف البشارات ترويج وحدت عالم انساني و تفهيم اساس و اصول اديان الهيه بوده و هست و في الحقيقه تاسيس و انتشار اين قبيل جرائد و مجلات مباركه امري از تاسيسات مهمه مفيد بوده. بخصيص جريدهء فريدهء البشارات كه امرالله را حقيقهء خادمي لايق و سزاوار ميباشد. تيريكات صميمانهء خالصانهء خود را تقديم ميدارم و از صميم قلب خواهانم كه روز بروز براهميت و علو آن جريدهء محترمه افزوده شده بعالي ترين مقامات و بلند ترين درجات موفق گردد.

حضرت بهالله جل ذكره الاعلى ميفرمايد مقصود از ارسال رسل و انزال كتب معرفت الله و الفت و اتحاد عباد بوده. اگر بتاريخ نظر كنيم مي بينيم كه در كل از مضر و اعصار يگانه طريق و تنها راهي كه هدايت نوع بشر و سعادت عالم انساني مضبوط بآن بوده و خواهد بود همانا تعاليم و جودات مقدسه و شرائع انبياء كرام بوده است. چنانچه اعظم موهبت الهيه دين است. زيرا دين عبارت از مجموعهء از تعاليم و احكام الهيه است و البته تعاليم الهيه و احكام رباني بر سائر تعاليم اقدم و فائق است. بوسيلهء دين شخص بمعرفت الله فائز و بمقامات عاليه و درجات ساميه نائل ميگردد. بالاخره ترقى عالم بشري و حصول حيات ابدى و عزت سرمدى جز از اين راه

تعصب جنسی

و این اول تعصب است که نوع بشر و جنس آدمی بدان بر خورد نموده است و ابتدا و سرمنشأ عموم تعصبات و تمام تعصبات از این تولید شد. زیرا اول بمناسبت اینکه جنس سیاه رنگش و عادتش مخالف با جنس سفید بود نوع سفید از سیاه دوری جست و رفقه رفتی باعث یک تعصب عظمی بین بنی نوع بشر گردید و از معنی - بنی آدم انحصاری یکدیگرند - که در آفرینش ز یک گوهرند. غافل و جاهل گردیدند و بتعصبات جنسی پرداختند.

چنانکه در ایران نوع سیاه را غلام و بنده خوانند و باین سبب بیچاره نفس سیاه رنگ باعث توبیخ و ملامت گردد. و نیز در امریک که الیوم بالنسبه بسایر امم متمدن تر و مدنیتشان کاملتر است جنس سفید نوع سیاه را باندازه بد میدانند و از دوری میجوید که هرگاه سیاهی در منزلی سکونت و اقامت نماید دیگر در آن منزل سکنی ننموده بلکه بان نظر نمی اندازند و بهمین مغوال بود تا زمانیکه حضرت عبدالبهاء روح ماسواه فداه تشریف فرمائی آن مرزوبوم گردیدند. و آنان را اسیر نمود اوهم و تعصبات ملاحظه فرمودند. در این حال بکلی این تعصب را مرتفع فرمودند بحدیکه سیاه سفید را ترویج نمود و باندازه الفت و اتحاد را بین سیاه و سفید استوار فرمودند که سفید سیاه را بحاله نکاح در آورد.

تعصب وطنی

و این اعظم تعصبات است چنانچه حضرت عبدالبهاء روح ماسواه فداه میفرماید: اما تعصب وطنی - این نیز چهل محض است زیرا روی زمین وطن واحد است. انتهی! اهالی ارض این کره را قسمت و هر یک قطعه را متصرف گشته و نام آن را وطن نهاده. باخیال خود در راه ترقی و تعالی وطن خویش میکوشند. اما غافلند و جاهل که وطن کره زمین است. چنانکه حضرت بهاءالله جل ذکره الاعلی می فرماید. لیس الفخر لمن یحب الوطن بل لمن یحب العالم. نیست افتخار برای کسی که دوست بدارد وطن خود را بلکه فخر سزاوار کسی است که دوست بدارد عالم را.

ما که برای قطعه از این کره زحمات را متحمل می شویم که شاید این قسمت از سایر قطعات بهتر شود و بکلی بی خبریم که باین نوع مشقت و زحمت هوگو وطن

مقروض آباد نشده بلکه تولید حرب و جدال و باعث جنگ و قتال میگردد و ما را از مقصود خویش فرسخها دور و مهبجور می نماید. پس ما باید برای کره ارض خدمت نمائیم. زیرا از اهل زمینیم. آنوقت نه جنگ و جدال هست و نه حرب و قتالی. چنانکه حضرت عبدالبهاء روح ماسواه فداه می فرماید! خداوند عالمیان یک زمین خلق فرموده و کل را بیکدیگر ارتباط داده و یکخانه بنا فرموده و کل را در آن منزل داده ولی نفوس بشر ملل عالم مانند کلاب این میدان را تقسیم و همی نموده اند و هر یکی دیگران را تجاوز از آن تقسیم نماید و مغازه برخیزد و حال آنکه میدان واحد است نه تقسیم و نه توزیع. انتهی! حال ملاحظه فرمائید اگر ما تمام اهل زمین را برادر خویش بدانیم و بطور اتحاد و مودت و اتفاق و اخوت با ملل ارض رفتار نمائیم آنها هم البتہ در عوض دوستی ما دشمنی نورزند و بجای برادری و یگانگی دوری و بیگانگی نجویند. پس در این صورت نزاع و جدال مرتفع گردد. و ترقیات فوق العاده نوع بشر را میسر گردد و تفوق در مراتب کمالات عالم انسانی حاصل شود.

تعصب سیاسی

و این تعصب مذموم ترین عموم تعصبات است. زیرا نفوس بعقول قاصر خویش میخواهند اساس سیاستی ایجاد نمایند که باعث ترقی امم و ملل و آبادی بلاد و ممالک گردد و از این غافلند که خداوند تبارک و تعالی زمین را خلق فرموده و همچنین نفوس را. پس قادر متعال و خالق لایزال که نفوس بشریه را خلق فرموده و عموم را در قدرت خویش محافظت میکند البتہ خود نیز باید قوانین وضع نماید و اساس متینی استوار فرماید تا عموم اهل عالم را نافع و ترقی و تعالی را جائز گردند. و دلیل آن اینکه سیاست بشریه قاصر و گذشته از آن نمایش اغراض نفسانیه و شهوات بشریه است. زیرا در حزبی که مرایی و اساسی در سیاسیات دارند فقط مقصود شان جلب منفعت و انتفاع بسوی خودشان است و این اساس سیاست نه امم و ملل را متمدن و نه ممالک را ترقی دهد بلکه تولید نفاق و اعظم اساس جنگ و جدال و حرب و قتال میگردد. پس در این صورت باید سیاست الهی را مقدم داشت و پیروی آن اساس متین را نمود. چنانکه حضرت عبدالبهاء روح ماسواه فداه میفرماید. و اما در تعصب سیاسی باید متابعت سیاست الله کرد و این مسلم است که سیاست الهیه اعظم از سیاست بشریه است. انتهی

عباد خود مواهبی بی پایان و فرح و مسرتی شایان اراده فرموده و بروح القدس محبت و مودتش تعمید خواست. پس باید آماده استقامت کردیم و جالب فیوضات ربانیه در این ایام مبارک شویم. امروز روزیست که انبیاء و مقدسین مشاهده آن را طالب و راجی. حال این مودبت نظمی نصیب این عباد گردیده.

از ایران و جمیع بلدان خصوصاً امریکا بشارات ترقی امرالله و اتحاد و یگانگی احببالله و بذل محبت در نشر تعالیم اخوت و محبت بین افراد بشر و عالم انسانی دل و جان را نورانی و فرح آسمانی بخشید بای هده سنه الله العلی قد خلعت من قبل که در هر عصری چون مظهری از مظاهر الهی بقضای عز سبحانی عروج فرماید مصیبت زدگان و غمدیدگان را مدار تسلی و مسرت و جدان همانا قیام بر خدمت و سلوک و روش بموجب تعالیم و اتباع سجایا و رفتار آن نور مبین است تا جاذب رضای محبوب عالمین گردد.

حضرت ولی امرالله شوقی آفندی نظر بکثرت مشاغل و شواغل فوق العاده چندی قصد راحت فرموده و چنین لازم دانستند اوقاتی را بمناسبات و تأملات و توجه تام بشئون امرالله بگذرانند. تا بتمام قوت بر اجرای امور مهم امرالله پردازند. خاطر عاظم مبارکشان نزد عموم یاران عزیز و گرانها است. حضرت عبدالبهاء این رئیس محترم مهربان را از جانب خود میراث مرغوب لا عدل له برای ماها قرار فرمود. یکی از دوستان خاور این بیت شعر را نگاشته.

چونکه گل رفت و گلستان شد خراب - بوی گل را از که جوئیم از گلاب.

و در اختتام این نام از عموم احببالله خواست میمائیم که در حق اهل بیت حضرت عبدالبهاء از ساحت قدس کبریا تعزیت و تسلیت مسئلت نمایند که شاید عموم و عموم را قدری تخفیف حاصل شود تا بقوتی رحمانی در امور روحانی ولی امرالله شوقی آفندی را نصیر و معین گردیم. چه که روز بروز آتش تله ثرات قلبییر شعله بیشتر زند و روانها بگذارد.

یا عبدالبهاء! تو ما را پدر روحانی و جسمانی بوده و هستی و آب مهربان خنود آسمانی. ای مونس جانهای پاک مطلع از سوز و حرمانم توئی. یا عبدالبهاء. ای امید و رجای قلب نومیدان ای هادی در جمیع شئون و حیاطان. تو میدانی و آگاهی که تسلی خاطر ما و مسرت حقیقی روانها همانا بشارات وحدت و اتحاد و

لفت و وداد و ترقی امر مبارک و انتشار نفحات قدس است و بس. حضرت و رثر. مبارک علیا و اهل سرادق عفت و عصمت و ورقات مبارکات عموم دوستان و بندگان ثابتة محله حضرت عبدالبهاء را بابت اذکار و تحیات روحیه ابییر ذاکر و مکبر. در بقاع مقدسه در حق عموم تشویع و زاری نموده و می نمائیم و تائیدات ملکوت ابی و توفیقات هلا اعلی را راجی و آملیم تا کل بخدمت امرالله و نشر نفحات الله موفق و مؤید گردیم. اینست آرزوی کل و اینست مودبت کبری. خواهر روحانی کل در امرالله روحا

تعصب

(از قلم جناب آقا جلال محمودزاده)

حضرت عبدالبهاء روح ما سواه فداه در یکی از الواح نازل می فرمایند.

(از جمله تعالیم حضرت بهاء الله) تعصب دینی و تعصب جنسی و تعصب سیاسی و تعصب اقتصادی و تعصب وطنی هادم بنیان انسانیت است. تا این تعصبات موجود عالم انسانی راحت ننماید. انتهی!

معنی تعصب

تعصب چیست؟ و مقصود از این لفظ چه؟ این کلمه است که هادم بنیان عالم انسانیت است. همین کلمه است که اساس آزادی را بر انداخته - نائرة جدال را بین خلق استوار می نماید. همین لفظ هر قومی را که دارای تعصب هستند فرساخته از تمدن دور و در وادی جهالت متوقف میسازد. پس معلوم و واضح گردید که تمام جنگ و جدالها عموم عناد و فسادها من باب تعصب است. تعصب است که اهم را بخود مشغول ساختن درک فیوضات عالم انسان را نتوانند و از اساس آدمیت و سوغشاء علم و دانش بکلی دور و مبهجور میمانند. پس اول وظیفه هر قوم و ملتی که ترقی و تعالی خویش را بخواهند باید مراعات کامل از کلمه جاهل ترک تعصبات نمایند. تعصب بر چهار قسم است. ۱ - تعصب جنسی. ۲ - تعصب وطنی. ۳ - تعصب سیاسی. ۴ - تعصب دینی. که هر یک از دیگری تولید میشود.

امروز مدار تسلي قلوب اهل و فای اینست که اگرچه بظاهر آن دلبر رحمانی ترک جسم عنصری فرمود ولی فیوضات روح مقدسش را هرگز انقطاعی نیست و روابط معنوی روحیه را انضمامی نه. در این جهان ترانی هیکل جسمانی مانند سحاب اشراق فیوضات ربانیه را از انظار مستور میدارد. چون آن حجاب برداشته شد نیز آفاق پر تو شدید در انفس و آفاق پدید فرمود چنانچه پس از صعود جمال الهی در لوحی حضرت عبدالبهاء می فرماید. قوله الاحلی.

'انوار شمس حقیقت را افولی نه و امواج بحر اعظم را سکون و کمونی نیست. فیوضات ملکوت الهی مستمر است و تجلیات جبروت اعلی مترادف. ابرنیشان عنایت فائض است و شریان محبت الله در جسد امکان نابض. تائید از رفیق الهی متتابع است و توفیق از حضرت کبریا متواتر. اگر آن آفتاب انور از افق ادنی که افق امکان است غارب است از افق اعلی طالع و لائح. اگر تا بحال اصرار بشر بسبب سحابات جسمانی از مشاهده آفتاب حقیقت نورانی محروم و مغموع و محتجب بود حال آن حجاب که در هر عهد و عصر وسیله انکار بود کشف الغطا گردید. حال وقت شعل و اشتعال است و هنگام ندا و انجذاب. وقت آنست چون بحر در جوش آید و چون سحاب در برق و خروش و چون حمایه حدیقه وفا در نغمه و ترانه بکوشید و چون طیور سماء بقادر تغرد و نوا آید. ای بلبلان گلزار هدایت و ای هد هدان سبای عنایت وقت جوش و خروش است و هنگام نغمه و آهنگ است. دلتنگ و خشیمیید و محزون و دلخون و محسبید. پرواز باوج اعلا نمائید و آغاز آواز در گلشن هدی نمائید. قصد سبای رحمن کنید و آهنگ ریاض حضرت مغان. اگر در این بهار الهی نغمه نسو آئید در چه موسمی آغاز ساز نمائید؟ منتهی بگلنهای معانی همدم و همراه گردید.

این بیانات مبارکه از فم میثاق صادر و الیوم مصداق تام یافته. پس ای دوستان عزیز و خواهران روحانی یگانه آرزوی دل و جان اینست که در این میدان وسیع پر انوار مانند جفود مجنده صف بسته در منتهای وفا و اتحاد قیام نموده ظلمات هالک امکان را محو و نابود نمائیم. حواریون حضرت مسیح را بخاطر آریم که پس از صعود آن دلبر آسمانی آن معدود قلیل نورانی چگونه بوفای قیام کردند و همچنان و دل متحدا متفقا بر انجام مشروعی که محبوب شان در سببش خون خویش را سمیل فرمود جانفشانی نمودند.

یا بهاء الاهی! چگونه از عهده شکر و حمد تو برآئیم که حضرت عبدالبهاء بعد از خود چه دوستان با وفائی گذاشت که بکلی جمیع شعون را فراموش نموده اند و از هر تعلقی بیزارند و بانتشار تعالیم و نشر نفحات قدسش مالوف. البتہ این تعالیم چون پرتوی بر افکار آزاد و عقول سلیم دانشمندان وسیع النظر اندازد قلب امکان را تقلیب کند و تری الارض جنم الاهی تحقق یابد.

از ورود جمعی از دوستان از اکثر نقاط عالم در احیان احزان که انیس و مونس غم زده گان بودند روح و ریحان و تسلی و جدان رخ داد و همچنین از ملاقات امة الله لیدی بلامغیله که با حضرت شوقی آفندی ولی اموالله و همشیر شان از انگلستان باین ارض وارد شدند و چون مادر مهربان انیس و جلیس بودند و همواره بخدمات امریه و شؤونات روحانیه مهم مشغول. حال قصد مراجعت بانگلستان و مداومت در خدمات امر رحمان دارند. تائید و توفیقات ربانیه را از درگاه حضرت کبریا سائل و آملیم.

بیتین میبین میدانیم در این ایام خدمات شایان و انتشار نفحات رحمن بیش از پیش توان نمود چه که قلوب و افئدة غمدیده مشتعله بنار فراق بقسمی مانند مرآت لطافت و صفا یافته که نہایت آمال و آرزو حصول رضای محبوب و سرور آن روح مقدس است. امروز باید روابط وحدت و یگانگی در بین اغنام الهی بقسمی متعین و رزین باشد که هجوم ذئاب مفترسه را حکمی نماید. تا در ظل مرکز پیمان محفوظ و مصون مانیم سپس غم و اندوه را فراموش کنیم و بسمع فطرت و توجه تام اصفا نغمات روح افزای عبدالبهاء و لحن ملیحش را که ارق از نسیم است بگوش هوش بنمائیم که در لیالی مخاطب لاجبائیم میفرماید. هراسان مباشید دلخون نگردید انا محکم فی کل الاحوال و در اشراق میفرماید قومو علی خدمة اموالله و بشا تعالیم

الاجلیل و در زوال میفرماید ولو ان نیران الاحسرة والا حزان اضطرمت فی قلوبکم و لکن فقور و سستی میارید و مایوس و نومید نگردید چه که از هبوب نسایم رحمت رحمان عنقریب دل و جانتان باهتزاز آید و در اسحار میفرماید مشغوف و مستبشر باشید. راحت جان و وجدان یابید و مطمئن گردید. زیرا عنایت و محبت عظیم است. شما را فراموش نموده و نخواهم نمود. متعبد شوید. صبر و وقار شعار خود کنید. بفضل الهی امید وار و از جام و فایش سرشار باشید. بدیهی است که محبوب امکان برای

BAHAI NEWS

Vol. II.

OCTOBER 1922.

No. VI.

The Bahai Message is a Call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

HOW THE GUARDIAN GUIDES.

Dear fellow-workers in the Cause of BAHÁ'U'LLAH:—

It is with words of regret and disappointment that I desire to open this letter because of my inability, in the view of manifold and progressing duties, to respond individually and in writing to many messages of love and sympathy and of hope that you have so affectionately sent me since our Beloved's passing from this world. I am sure I am voicing the sentiments of the bereaved Ladies of the Household when I say that however desirous we may be to correspond separately with every one of you, the grave responsibilities and manifold duties now devolved upon us make it regrettably impossible to express in written messages to every friend what we constantly feel in our hearts, and pray for when visiting His sacred Shrine.

At this grave and momentous period through which the Cause of God, in conformity with the Divine Wisdom is passing, it is the sacred duty of every one of us to endeavor to realize the full significance of this Hour of Transition, and then to make a supreme resolve to arise steadfastly for the fulfilment of our sacred obligations.

Great as is the love and paternal care which our beloved Master is extending to us from on High, and unique as is the Spirit that animates to-day His servants in the world, yet a great deal will

البیتا

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده نمی شود

قیمت اشتراک سالیانه

در ایران ۲۵ و تومان

در هندوستان ۵ پنیج روپیة

در امریکه ۲ و ۵۰ دالر

ای اهل عالم همه
باریک دارید
و بزرگ یکشا خسار

جلد ۲ | محرم سنه ۱۳۴۰ هـ مطابق سپتمبر ۱۹۲۲ ع | نمبر ۵

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و
تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه
آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و
مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جایرسد در این
رساله درج خواهد شد.

اظهار تشکر

(از قلم حضرت روحا خانم)

برضائیر منیره خواهران و برادران روحانی در امر رحمانی پوشیده مباد که پس
از زمانی امروز بعون و عنایت الهی بنگارش جواب نامه های لاتعد و لاتحصی و
بر اظهار تشکرات صمیمی از مراسلات تعزیت آمیز و پیام های تسلیت انگیز که پس از
صعود طلعت محبوب آفاق و احتراق قلوب بنار فراق پی در پی می رسید مؤید
و موفق گردیم.

در این مصیبت جانگداز همچنان حسرت و انیخی قرین و ندیم گشتیم که ارکان
وجود متزعزع شد - چشمی نماد مگر آنکه خون گریست و قلبی نماد جز آنکه محترق
گردید - قواء فکری در دشت و صحراهای غم و اندوه سرگردان و از غموم هموم باران
احزان چون سیل ریزان. لذا در تحریر تصور و فتور اجباری حاصل بود.

depend upon the character and efforts of His loved ones on whom now rests the responsibility of carrying on His work gloriously after Him. How great is the need at this moment when the promised outpourings of His grace are ready to be extended to every soul, for us all to form a broad vision of the mission of the Cause to mankind, and to do all in our power to spread it throughout the world! The eyes of the world, now that the sublime Personality of the Master has been removed from this visible plane, are turned with eager anticipation to us who are named after His name, and on whom rests primarily the responsibility to keep burning the torch that He has lit in this world. How keenly I feel at this challenging hour in the history of the Cause the need for a firm and definite determination to subordinate all our personal likings, our local interests, to the interests and requirements of the Cause of God! Now is the time to set aside, nay, to forget altogether, minor considerations regarding our internal relationships, and to present a solid united front to the world, animated by no other desire, but to serve and propagate His Cause.

It is my firm conviction which I now express with all sincerity and candour, that the dignity and unity of the Cause urgently demands—particularly throughout the American continent—that the friends should in their words and conduct emphasize and give absolute prominence to the constructive dynamic principles of BAHÁ'ULLAH, rather than attach undue importance to His negative Teachings. With hearts cleansed from the least trace of suspicion and filled with hope and faith in what the spirit of love can achieve, we must one and all endeavor at this moment to forget past impressions, and with absolute good-will and genuine co-operation unite in deepening and diffusing the spirit of love and service that the Cause has thus far so remarkably shown to the world. To this attitude of good-will, of forbearance and genuine kindness to all must be added, however, constant but unprovocative vigilance, lest unrestricted association with the peoples of the world should enable the very few who have been definitely pronounced by the Master as injurious to the body of the Cause, to make a breach in the Movement. Not until, however, an unmistakable evidence should appear, mani-

festly revealing the evil motives of a certain individual or group of individuals, it is advisable to make the matter public; for an untimely declaration that shall give rise to open differences among the friends is far more detrimental than forbearing still further with those who are suspected of evil intentions. As the Master so fully and consistently did throughout His lifetime, we must all make a supreme effort to pour out a genuine-spirit of kindness and hopeful love to peoples of various creeds and classes, and must abstain from all provocative language that may impede the effect of what true and continued kindness can produce.

Does not ABDUL'BAHA wish us, as He looks down upon us with loving expectation from His glorious Station, to obliterate as much as possible all traces of censure, of conflicting discussions, of cooling remarks, of petty unnecessary observations that impede the onward march of the Cause, that damp the zeal of the firm believer and detract from the sublimity of the BAHAI Cause in the eyes of the inquirer? In order, however, to insure fair and quick and vigorous action whenever such an evil activity is revealed and has been carefully ascertained, the best and only means would appear to be, for the careful observer, once he is assured of such an evil action, and has grown hopeless of the attitude of kindness and forbearance, to report it quietly to the Spiritual Assembly representative of the friends in that locality and submit the case to their earnest and full consideration. Should the majority of the members of that Assembly be conscientiously convinced of the case—and this being a national issue affecting the body of the friends in America—it should, only through the intermediary of that Assembly, be cautiously communicated to that greater body representing all the Assemblies in America, which will in its turn obtain all the available data from the local Assembly in question, study carefully the situation and reserve for itself the ultimate decision. It may, if it decides so, refer it to the Holy Land for further consideration and consultation.

This clearly places heavy responsibilities on the local as well as the national Assemblies, which in the course of time will evolve, with the Master's power and guidance, into the local and national Houses

of Justice. Hence the vital necessity of having a local Spiritual Assembly in every locality where the number of adult declared believers exceed nine, and of making provisions for the indirect election of a Body that shall adequately represent the interests of all the friends and Assemblies throughout the American Continent.

A perusal of some of the words of BAHÁ'ULLAH and ABDUL'BAHA on the duties and functions of the Spiritual Assemblies in every land (later to be designated as the local Houses of Justice), emphatically reveals the sacredness of their nature, the wide scope of their activity, and the grave responsibility which rests upon them.

Addressing the members of the Spiritual Assembly in Chicago, the Master reveals the following:—"Whenever ye enter the council-chamber, recite this prayer with a heart throbbing with the love of God and a tongue purified from all but His remembrance, that the All-Powerful may graciously aid you to achieve supreme victory:—
'O God, my God! We are servants of Thine that have turned with devotion to Thy Holy Face, that have detached ourselves from all beside Thee in this glorious Day. We have gathered in this spiritual assembly, united in our views and thoughts, with our purposes harmonized to exalt Thy Word amidst mankind. O Lord, our God Make us the signs of Thy Divine Guidance, the standards of Thy exalted Faith amongst men, servants to Thy mighty Covenant, O Thou our Lord Most High! manifestations of Thy Divine Unity in Thine Abha Kingdom, and resplendent stars shining upon all regions. Lord! Aid us to become seas surging with the billows of Thy wondrous Grace, streams flowing from Thy all-glorious Heights, godly fruits upon the Tree of Thy heavenly Cause, trees waving through the breezes of Thy Bounty in Thy celestial Vineyard. O God! Make our souls dependent upon the Verses of Thy Divine Unity, our hearts cheered with the outpourings of Thy Grace, that we may unite even as the waves of one sea and become merged together as the rays of Thine effulgent Light; that our thoughts, our views, our feelings may become as one reality, manifesting the spirit of union throughout the world. Thou art the Gracious, the Bountiful, the Bestower, the Almighty, the Merciful, the Compassionate."

In the Most Holy Book is revealed:—"The Lord hath ordained that in every city a House of Justice be established wherein shall gather counsellors to the number of Baha, and should it exceed this number it does not matter. It behoveth them to be the trusted ones of the Merciful among men and to regard themselves as the guardians appointed of God for all that dwell on earth. It is incumbent upon them to take counsel together and to have regard for the interests of the servants of God, for His sake, even as they regard their own interests, and to choose that which is meet and seemly. Thus hath the Lord your God commanded you. Beware lest ye put away that which is clearly revealed in His Tablet. Fear God, O ye that perceive."

Further more, 'Abdu'l Baha reveals the following:—"It is incumbent upon everyone not to take any step without consulting the Spiritual Assembly, and they must assuredly obey with heart and soul its bidding and be submissive unto it, that things may be properly ordered and well arranged. Otherwise every person will act independently and after his own judgment, will follow his own desire, and do harm to the Cause."

"The prime requisites for them that take counsel together are purity of motive, radiance of spirit, detachment from all else save God, attraction to His Divine Fragrances, humility and lowliness amongst His loved ones, patience and long-suffering in difficulties and servitude to His exalted Threshold. Should they be graciously aided to acquire these attributes, victory from the unseen Kingdom of Baha shall be vouchsafed to them." "In this day, assemblies of consultation are of the greatest importance and a vital necessity. Obedience unto them is essential and obligatory. The members thereof must take counsel together in such wise that no occasion for ill-feeling or discord may arise. This can be attained when every member expresseth with absolute freedom his own opinion and setteth forth his argument. Should anyone oppose, he must on no account feel hurt for not until matters are fully discussed can the right way be revealed. The shining spark of truth cometh forth only after the clash of differing opinions. If after discussion a decision be

carried unanimously, well and good; but if, the Lord forbid, differences of opinion should arise, a majority of voices must prevail."

Enumerating the obligations incumbent upon the members of consulting councils, the Beloved reveals the following:—"The first condition is absolute love and harmony amongst the members of the assembly. They must be wholly free from estrangement and must manifest in themselves the Unity of God, for they are the waves of one sea, the drops of one river, the stars of one heaven, the rays of one sun, the trees of one orchard, the flowers of one garden. Should harmony of thought and absolute unity be non-existent, that gathering shall be dispersed and that assembly be brought to naught. The second condition:—They must when coming together turn their faces to the Kingdom on High and ask aid from the Realm of Glory. They must then proceed with the utmost devotion, courtesy, dignity, care and moderation to express their views. They must in every matter search out the truth and not insist upon their own opinion, for stubbornness and persistence in one's views will lead ultimately to discord and wrangling and the truth will remain hidden. The honoured members must with all freedom express their own thoughts, and it is in no wise permissible for one to belittle the thought of another, nay, he must with moderation set forth the truth, and should differences of opinion arise a majority of voices must prevail, and all must obey and submit to the majority. It is again not permitted that any one of the honoured members object to or censure, whether in or out of the meeting, any decision arrived at previously, though that decision be not right, for such criticism would prevent any decision from being enforced. In short, whatsoever thing is arranged in harmony and with love and purity of motive, its result is light, and should the least trace of estrangement prevail the result shall be darkness upon darkness.....If this be so regarded, that assembly shall be of God, but otherwise it shall lead to coolness and alienation that proceed from the Evil one. Discussions must all be confined to spiritual matters that pertain to the training of souls, the instruction of children, the relief of the poor, the help of the feeble throughout all classes in the world, kindness to all peoples, the diffusion of

the fragrances of God and the exaltation of His Holy Word. Should they endeavor to fulfill these conditions the Grace of the Holy Spirit shall be vouchsafed unto them, and that assembly shall become the center of the Divine blessings, the hosts of Divine confirmation shall come to their aid, and they shall day by day receive a new effusion of Spirit."

So great is the importance and so supreme is the authority of these assemblies that once 'Abdu'l Baha after having himself and in his own handwriting corrected the translation made into Arabic of the *Ishraqat* (the Effulgences) by Skeith Feraj, a Kurdish friend from Cairo, directed him in a Tablet to submit the above-named translation to the Spiritual Assembly of Cairo, that he may seek from them before publication their approval and consent. These are His very words in that Tablet;—"His honour, Skeith Faraju'llah has here rendered into Arabic with greatest care the *Ishraqat* and yet I have told him that he must submit his version to the Spiritual Assembly of Egypt, and I have conditioned its publication upon the approval of the above-named Assembly. This is so that things may be arranged in an orderly manner, for should it not be any one may translate a certain Tablet and print and circulate it on his own account. Even a non-believer might undertake such work, and thus cause confusion and disorder. If it be conditioned however upon the approval of the Spiritual Assembly, a translation prepared, printed and circulated by a non-believer will have no recognition whatever."

This is indeed a clear indication of the Master's express desire that nothing whatever should be given to the public by any individual among the friends, unless fully considered and approved by the Spiritual Assembly in his locality; and if this (as is undoubtedly the case) is a matter that pertains to the general interests of the Cause in that land, then it is incumbent upon the Spiritual Assembly to submit it to the consideration and approval of the National Body representing all the various local assemblies. Not only with regard to publication, but all matters without any exception whatsoever, the interests of the Cause in that locality, individually or collectively, should be referred exclusively to the Spiritual Assembly in that

locality, which shall decide upon it, unless it be a matter of national interest, in which case it shall be referred to the National Body. With the National Body also will rest the decision whether a given question is of local or national interest. (By national affairs is not meant matters that are political in their character, for the friends of God the world over are strictly forbidden to meddle with political affairs in any way whatever, but rather things that effect the spiritual activities of the body of the friends in that land).

Full harmony, however, as well as co-operation among the various local assemblies and the members themselves, and particularly between each assembly and the National Body is of the utmost importance, for upon it depends the unity of the Cause of God, the solidarity of the friends, the full speedy and efficient working of the spiritual activities of His loved ones.

Large issues in such spiritual activities that affect the Cause in general in that land, such as the management of the STAR OF THE WEST and any periodical which the National Body may decide to be a Bahai organ, the matter of publication, of re-printing Bahai literature and its distribution among the various assemblies, the means whereby the Teaching campaign may be stimulated and maintained, the work of the Mashreq 'Ul-Azkar, the racial question in relation to the Cause, the matter of receiving Orientals and association with them, the care and maintenance of the precious film exhibiting a phase of the Master's sojourn in the United States of America as well as the original matrix and the records of His voice, and various other national spiritual activities—far from being under the exclusive jurisdiction of any local assembly or group of friends, must each be minutely and fully directed by a special board, elected by the National Body, constituted as a committee thereof, responsible to it and upon which the National Body shall exercise constant and general supervision.

The time is indeed ripe for the manifold activities, wherein the servants and hand-maids of BAHÁ 'ULLAH are so devoutly and earnestly engaged, to be harmonized and conducted with unity co-operation and efficiency, that the effect of such combined and

SHOGHI EFFENDI,
The Guardian
of the Bahai Movement.

فرع دو و شجره مبارکه و ثمره دو
سدره رحمانیه آقایی غصن ممتاز
ولی امرالله شورقی ربانی

FRIENDS IN ALIPPO.

عکس بعضی از آقایان محترم املایی - حلب

systematized effort, through which an All-Powerful Spirit is steadily pouring, may transcend every other achievement of the past, however glorious it has been, and may stand, now that to the eyes of the outside world the glorious person of the Master is no more, a convincing testimony of the potency of His ever-living Spirit.

Your brother and co-worker in His Cause.

(Signed) SHOGHI.

May I also express my heartfelt desire that the friends of God in every land regard me in no other light but that of a true brother, united with them in our common servitude to the Master's Sacred Threshold, and refer to me in their letters and verbal addresses always as Shoghi Effendi, for I desire to be known by no other name save the one our Beloved Master was wont to utter, a name which of all other designations is the most conducive to my Spiritual growth and advancement.

S.

NOTES.

Our Bahai Brother K. K. Bhargava of Jaipur City, having finished his post graduate studies at Edinborough and other parts of Europe, has just landed at Bombay and we are informed that he will attend the 3rd All-India Bahai Convention. Mr. F. Banan, the President of the 2nd All-India Bahai Convention has returned from Europe and Palestine and is now amongst us on his way to Shiraz.

Aga Mirza Mahmood of Bombay has undertaken a tour in Southern India, and has done excellent work among the Bohra Community, at Burhanpur, and similar report comes from Hyderabad Deccan.

Aga Syed Mustaffa Rumi, returning from Palestine has gone to Burma, where the Bahai movement has Assemblies even in villages. We have received news of the excellent health of Shoghi Effendi, and we hope he will attend the 3rd All-India Bahai Convention.

THE VISION OF THE WORLD.

For I dipt into the future, far as human eye could see,
Saw the vision of the world, and all the wonder that would be;
Saw the heavens fill with commerce, argosies of magic sails,
Pilots of the purple twilight, dropping down with costly bales;
Heard the heavens fill with shouting, and there rain'd a ghastly dew,
From the Nations' airy navies grappling in the central blue;
Far along the world-wide whisper of the south-wind rushing warm,
With the standards of the peoples plunging thro' the thunder-storm;
Till the war-drum throbbed no longer, & the battle-flags were furl'd,
In the Parliament of man, the Federation of the world.
There the common sense of most shall hold a fretful realm in awe,
And the kindly earth shall slumber, lapt in universal Law.

TENNYSON.

The World's Great Age begins anew,
The Golden Years return,
The Earth doth like a Snake renew,
Her Winter Skin outworn:
Heaven smiles, and Faiths and Empires gleam,
Like Wrecks of Dissolving Dream.

H. G. WELLS.

We desire but the good of the world and the happiness of the nations; that all nations shall become one in faith, and all men as brothers; that the bonds of affection and unity between the sons of men shall be strengthened, that diversity of religion shall cease, and differences of race be annulled. So it shall be. These fruitless strifes, these ruinous wars shall pass away, and the 'Most Great Peace' shall come."

Words of BAHÁ'U'LLAH.

بر اجرای او امر مطاع الهیمر حصر نموده اند بطوریکه جز این آمال و آرزوئی ندارند و سواي اطاعت او امرش مقصود ني نخواهند این بود مختصري از حالات روحیه احبای خراسان.

(مکتوب از محفل مکاتبات کاشان) از اغلب نقاط داخل و خارج در جواب مقادیر المالی نمره (۱) کاشان و بدین پیاکات بشارت آمیز و مسرت انگیز حاوی مؤید جانپور سلامت و استقامت و ثبوت و رسوخ احبای الهی بر عهد رسیده. بهحمدالله هر جا در ظل مهدود غصن ممتاز الهی تجدید حیات فرموده حتی الامکان بخدمات و اقدامات مشغول بوده اند. دیگر شرحی مرقوم نموده اند در خصوص مبلغین که باطراف حرکت فرموده و الحمدالله کل منصور و مظفرند. از جمله اسم هشت نفرشان ذکر بود. اما خبر محزنه که مرقوم نموده بودند صعود سه نفر از دوستان ثابت راسخ میر عبدالله آقازاده باقراف در طهران - ارباب جمشید گشتاسب در یزد - ارباب رستم تیرانداز در طهران که هر یک کوهی درخشان در سماء امرالله بودند. لهذا احبا عموماً از این حوادث مولم بسیار متأثر و مقالم و با نهایت تحسیر عموم معارف و بازماندگان ایشان را تعزیت و تسلیت میگویند زاده الله نوراً و بهاء. (از محفل تهذیب همدان) بشارت پیام مبلغین باطراف باعلاء کلمته الله و خدمات و اقدامات احب الله مفصلاً مرقوم فرموده اند. (از مصر) جناب آقا محمد تقی اصفهانی مرقوم داشته اند الحمدالله اخبار اعلاء کلمات الله از جمیع جهات میرسد و یاران رحمانی قائم بر خدمت امرالله. خصوص در هفت قبل مکتوبی از عشق آباد وارد که حقیقت موجب مسرت و نشاط قلوب است که این طور از هر گروه در سفینه امرالله داخل میشوند. (از محفل آباد) نوشتار اند محافل یکشنبه متجاوز از هفتصد نفر جمعیت میشوند. (از محفل مقدس روحانی ملایر) مرقوم نموده اند. حضرت مقصود را حامد و شاکریم که احب الله مدجذب و مشعل و بخدمات امرالله مشغولند و و و و. همچنین از سایر نقاط بشارت ترقی امرالله و شور انجذاب احب الله و ثبوت و رسوخ بر پیشانی الهی در پی میرسد. از حق کل را تائید می طلبیم و عموم برادران و خواهران را درود بی پایان میرسانیم دیگر از بعضی جهات مرقوم داشته اند که حروف البشارة خوشها نیست. برضای خوانندگان محترم پوشیده نیست که البشارة در کراچی طبع و توزیع میگردد و در تمام ملک سفد این حروف مستعمل است و حروفی بهتر از این در خط سفد موجود نیست. لهذا معذرت میخواستیم.

گر هضری داری و هفتاد عیب دوست نمیند بجز آن یک هنر (البشارات)

صیاح ورقه علیا بلند است
 حریم قدس را شد سینم مجروح
 چه بگذشت است بر احوال اوراق
 باصهار و باصحاب حقیقت
 ز روحی و سهیل و جمع احفاد
 دریغا منکسف شد شمس میثاق
 دریغا طلعت در محاق است
 زمین معرفت پاشید از دم
 فرو بنفشست دریای وصالش
 نجوم آسمان بیمور گردید
 رواجف بازلازل شد هویدا
 قسم بر ذات قدس پاک یزدان
 ز قبل غیبت مقصود عالم
 شبی در عالم رؤیا نمودار
 زوابع در سماء گشته هویدا
 زمین و آسمان زیر و زبر شد
 کواکب در سقوط و در لالچ
 شب است و شمس روشن در مدار است
 بباگر قرص شمس عالم آرا
 یکی طوفان پر وهشت بها خاست
 از آن خواب گران بیدار گشتم
 دلم دایم به خوف و در رجا بود
 ندانستم که این دنیای غدار
 مکن قلب احبا بیش از این خون
 هزاران شکر کاز بعد صعودش
 توجر بر جمال غصن ممتاز
 بامر محکمش ناظر باوئیم
 به چشمش کن نگه سحر آفرین است
 دلش مقروح و خاطر درد مند است
 بر او ابواب غم گردید مفتوح
 ز بعد غیبت محبوب آفاق
 چه وارد گشت در آن روز حسرت
 سرشک دم روان در یوم ابعاد
 دریغا منصدم شد رکن اطباق
 دریغا روز هجر است و فراق است
 سماء مکرمت به چید بر هم
 شط تسنیم و آن عذب زلالش
 بظلمات مهر و مهر مستور گردید
 بصحن ارض و در اجرام بالا
 که مشتی خاک را بهخشید او جان
 ازین دنیای سر تا پای مظلوم
 عجایب های بسیاری ز اسرار
 هوا در خرق و در جو برق پیدا
 تو گوئی محشر روز بشر شد
 ثواب در هبوط و در ترحرج
 ولی در محور خود بیقرار است
 بکسف تیره گردید اخفا
 که از رعش بشد مودر تغم راست
 پریشان حال و دل افکار گشتم
 بفکر حضرت مولی الوری بود
 کفد مارا به هجر او گرفتار
 صبري پیمبر گیر ای طیر محزون
 مبهق گشت غصنی از وجودش
 بود منصوص در انجام و آغاز
 فراغ و راحت از هر گفتگوئیم
 که این دیده بان دیده قرین است

بزودی حصرتش غوغا نماید
 همان شاخی است کاز آن سدره روئید
 همین آواز همان آواز شیر است
 اگر گل رفت بر جایش گلاب است
 گل صد برگ و پر بویش بموئیم
 نظر بر وجه ربانیش کن
 فدای تو هزاران مثل من باد
 بکی بشم بسجین تن گرفتار
 غریق یم عصیان و قصورم
 بریده تیغ رخوت پرو بالم
 ندارم مایه جز شرمساری
 ندارم رهبری جز کوی فضلش
 موا بیگانه از نفس و هوای کن
 ز دل بی اختیار این ناله ها خاست
 فروغ آن زاده بصر بسرود
 بهالم یگ ید و بیضا نماید
 همان آبی است کاز آن چشم جوشید
 بشیر حق نگر شجع و دلیر است
 گلستان مگو دیگر خراب است
 ز عرف پیرهن بویش باجوئیم
 توجر بر رخ نورانیش کن
 نثار راه تو هم جان و تن باد
 ز عمر خویشتن بیزار و بیزار
 ز غفلت های خود دایم فکورم
 همیشه در ملال و در خیالم
 بهجز عصیان نکردم هیچ کاری
 ندارم مهری جز سوی بذلش
 یگانه در ره عشق بها کن
 جو از دل خاست جایش هم بدلیها است
 مر این اشعار با قلبی پر از دود

:0:

اخبار از اطراف

از مشهد جناب حسن نوش آبادی منجم مرقوم فرموده اند. مشهد احبای ثابت
 جان فشان غیوری دارد که اوقات شبانه روزی را بیشتر صرف خدمت امیرالله و تبلیغ
 نفوس و نشر نفعات الله با تمام جدیت و نهایت خلوص نیت می نمایند و بانچه لازم
 پیشرفت این مقاصد عالییه است تشبث نموده در بذل جان و مال ذره فتور نیارند.
 خصوص بعد از صعود مبارک که یکباره دست از جان و خانمان کشیده و زندگی و
 آسایش زمان فراق را قسمی از وبال دانسته در سمیل نشر تعالیم حضرتش دیوانه وار
 کوشیدند تا بالاخره با وجود فراهم بودن فتورات کثیره ملکی تعداد محافل و مجالس
 باسم روحانی و عمومی و ملاقاتی و تشویقی و تبلیغی و صیافت و درس تبلیغ و
 درس احکام و درس اخلاق و غیره بین ذکور و اناث و صغیر و کبیر در عرض هفت
 متجاوز از هشت میشود. توقیع منیع که از سماء فضل حضرت ولی امیرالله روح الوجود
 لانوار ولایت و اظهار عنایت الفداء خطاب بمحفل مقدس روحانی مرکزی طهران نازل
 و در آن عموم احبا را در جمیع بلاد و نقاط امریه بتبلیغ منیع بهاکید اکید میفرماید
 و در آن..... فلینذا روح خلایقیت و بیانات مبارک چنان در اعصاب و عروق یاران فدائی
 جاری که فعلا در تمام نقاط کل بهجنبش و حرکت آمده شب و روز افکار و آراء خود را

دهم تسلیم و جوهاتی که باید صرف مسافرت های زیارت قبور بشود بصندوق ملحق یازدهم شرکت کارگران در مخافع کارخانجات .

دوازدهم تحریر و تشویق بر خیرات و مبرات و تاسیسات عمومی و مواسات بین افراد بطوع و رغبت و نیز مذمت احتکار و حرص و طمع بدلائل و نصایح نافذ الهیه . حالا بانصاف ملاحظه فرمائید که اگر این تعالیم مجری شود بدون ادنی تعرض و آشوبی چگونه تمام مقاصد و آرزوهای اصلاح طلبان جامعه بشری بشهود میاید . پس اصلاح جویان عالم انسانیت را صلاح می زنیم و بیانک بلند میگوئیم خداوند راه اصلاح و راحت عمومی را نموده باید بشقاییم و امراض مزمنه اجتماعیه را بقوریت مداوا نمائیم .

تشنه میمالد که کو آب گوار - آب میمالد که کو آن آب خوار .

م - ناطق

هو السامع ضحیج المشتاقین

دلای دارم یکی دریائی از خون
بهوشم یا که مدهوش از می غم
چنان محوم که نشخاسم سر از پا
عجب حالی شده در من پدیدار
ز خواب بیخودی بیدار گشتم
بیاد سویی کوی او فتادم
بیادم آمد آن خلق عظیمش
بهار پار بر من یاد آمد
که شمس عهد مشرق بود هر سال
بهار ما همان عبدالبهیا بود
بهار است و چنان جان خزانست
نه رغبت بر تماشای بهاری
نه میل گشت در صحرا و در دشت
چگر بر داغ و بر رخ لاله دارم
بزارم زار زار از فرقت یار
هرن آتش باین دیوانه خود
دلای دارم یکی دریائی از خون
بهوشم یا که مدهوش از می غم
چنان محوم که نشخاسم سر از پا
عجب حالی شده در من پدیدار
ز خواب بیخودی بیدار گشتم
بیاد سویی کوی او فتادم
بیادم آمد آن خلق عظیمش
بهار پار بر من یاد آمد
که شمس عهد مشرق بود هر سال
بهار ما همان عبدالبهیا بود
بهار است و چنان جان خزانست
نه رغبت بر تماشای بهاری
نه میل گشت در صحرا و در دشت
چگر بر داغ و بر رخ لاله دارم
بزارم زار زار از فرقت یار
هرن آتش باین دیوانه خود

هله یاران همه گرد هم آئیم
ز صهبای جمال او بنوشیم
بنوشیم از می خمخانه او
بیاد روزگار وصل پیشین
خبر کن جمال یاران بها را
بیگ بانگ و بیگ آهنگ شیوا
حدیث درد عشق و سوز فرهاد
مغنی برزن ایندم ارغنون را
دل اهل بها را در خروش آر
ربود عشق از کف من اختیارم
جو مجنون سائر صحرا شدم من
بسی قطع منازل بر منازل
بهر شهر و بهر بوم و کرانه
چه کردی ای فلک گمگشته ما
نظر کن ای شها بر کشته خود
دریغ آن مظهر فیض خدا کو
چه تیری را رها کردی تو از شست
سپهر از جور و بیدادت بسی داد
که رضوان بی شه و بی تاجدار است
شد عید گل چه شد آن نو گل ما
چه شد آن رنه رنانه او
خرام قامت رعای او کو
چه شد رفتار آن سرو خرامان
تیمی سرو سهی از بوستان شد
مغیث درد و عالم در کجا رفت
پریشان خاطر آمد غصن ممتاز
که داند حال او از حزن چون است
انیس ورقه علیا کجا رفت

چو در در رشته خوش منظم آئیم
بقرب و اتصال او بنوشیم
دل و جان تا شود دیوانه او
بپاس حق آن الطاف دیرین
محبان و همه اهل وفا را
بمالیم از فراق غصن الهی
پس این حزن باید داد از یاد
نواهای حزن گونگون را
سروشی بر زن و خونم بجوش آر
چه سازم من بهر او دچارم
دوان در کوه و در دریا شدم من
نمودم من نبردم هیچ حاصل
نشانی جستم از آن بی نشان
ستادی از کف آن سر رشته ما
بحال زار این سر گشته خود
ش دل حضرت عبدالبهیا کو
بدل بهشت و کار از کار بگذشت
جهان از کیسه ات فریاد فریاد
سریو ملک جان بی شهر یار است
کجا رفت آن نواخوان بلبل ما
نگاه جادوی فتانه او
تبسم های روح افزای او کو
بطرف جویبار و در گلستان
گل افسرده است و بلبل در فغان شد
معین بر بنی آدم کجا رفت
بخاله همدم و باند بر دمساز
همی دانم دل او غرق خون است
پناه و قبله دلها کجا رفت

مثل گلر بی شبان است. باری از این همه مسالک و مساعی جز جهانی تیره و تاری و آلمی پر غبار از شاهد اصلاح اثری نمودار نیست و از کاروان مقصود بانگ جرسی بگوش نمی رسد. چنانچه بر بی آسمانی شصت سال قبل خبر داده می فرماید (براستی میگویم آنچه از مقام بلند دین کاست بر غفلت اشرار افزود و نتیجه بالآخره هرج و مرج است. فاعقبرو یا اولی البصار) اما اگر فی النجمله بصراصاف بکشایند و پرده اعتساف دور نمایند بخوبی مشاهده می کنند که در ظل این امر مبارک تمام مذاهب و ملل و طوایف و نحول اختلافات مذهبیه و جنسیه و سیاسی و امتیازات و همیه را بکلی زائل و معدوم ساخته در کمال استیمناس و برادری و اخوت بهم سلوک می نمایند و مسئله اقتصادی و مساوات را بقسمی تعدیل کرده اند که هم رنجبران و کارگران براحتی و خوشی زندگی نمایند و هم تفاوت مراتب و اصول اولیه الناس مسطون علی اموالهم و انفسهم مراعات میشود و هم احتکار ثروت و تعدی اقتصادی بر طرف می شود و هم تعرضات بر مالکین که اول معرکه خونریزی و اغتشاش بی در پی است حادث نمی شود هم شرافت اشراف باقی است و هم آزادی تام و عامه رءایا بر قرار. و ما از برای حل مسئله معضله اقتصادی و تعدیل معیشت جامعه بشری بطریق فهرست اشاره بتعالیم مبارکه این معلم الهی می نمائیم.

اول لزوم و وجوب تحصیل علم بر هر ذکور و اناث بدون استثناء ولو بطریق اجبار.
دوم وجوب اشتغال بکسب و شغلی بر هر فردی بدون استثناء.
سوم حرام بودن اخاذی و تکدی و هم منع اجابت و دستگیری از گداهای سالم بی عذر.
چهارم توزیع ارث فیما بین هفت طبقه در عرض هم باختلاف و تفاوت.
پنجم بازگشت سهمیه هر طبقه که وجود نداشته باشند بصندوق عمومی ملی یا تماماً یا بعضاً بر حسب اختلاف موضع.

ششم بازگشت مقداری از دیات بصندوق بیت العدل.
هفتم بازگشت مقداری از معادن و دفینرها و نفطها بصندوق عمومی ملی.
هشتم وجوب ادای عشر یا ربع عایدات عقاری و ضیاعی بر حسب تفاوت خرج و دخل مالک بصندوق ملی.

نهم وجوب ادای صد نوزده از ذخیره سالیان بمرکز اداره ملی.

است ولی از زمان تراوش این فکر از (کنت دی سانسیمون) دانشمند فرانسوی و مایوس شدن او از اجرای آن و تجدید این مسلک بتوسط (موسیو فورنیه)

و جریان آن در السفر و قلمهای اشخاص مغرور الفکر در تمام ممالک متمدنه که فی الجمله بامراض اجتماعی آگاه شده اند تا کنون احادی بطریق انجام و اجرای آن پی نبرده و در سلوک این طریق خطرناک تولید مسلک مختلف و الوان مشتق گشته که در واقع هر یک ضد دیگری است و هیچ کدام بمقصد اصلی که اتحاد و الفت عالم بشری است نائل نخواهد شد و فقط آهن سرد کوپیدن و بذردر شوره زار افشاندن است.

بعضی مذهب را بکلی مخالف الفت و استیمناس جامع بشری شمرده یکباره برهدم قوانین دینیه و مسلک روحانیه کوشیدند زیرا دیدند که اختلافات مذهبی را نمی توانند تصفیه کنند و در صورت بقای ادیان عالم بحال خود مذافرات از بین زائل نخواهد شد. لهذا در انهدام اصل مذهب اقدام کردند و هزاران نفوس را از تعلقات ادیان موجوده رهائی داده و در بیابان خود سري و آشوب طلبی و قساوت مطلق العنان ساختند اهمیت خون ریزی و ائتلاف نفوس را برداشتند هر ج و مرج و قتل و غارت را راه وصول بمقصود دانستند. گروهی دیگر مسئله اشتراک را پیش نهاد کرده آنها نیز مرا-م مذهبی را لغو شمرده بدون یک رویه محکمی اختصاصات مالیه و حقوقیه و غیره را ملغی کرده قائل باشتراک نوعی شدند. و این فرقه هم چون دیدند قوانین مذهبی مخالف اشتراک کلی در مال و ناموس و حقوق است برعلیه دیانت و مذهب سخن راندند. و این مسلک چون در نظر کارگران و رنج بران یک انعکاس ابتدائی سریعی داشت کم کم شدت کرده و در بعضی نقاط کشتی جامع بشری را تهدید بطوفان می نماید. برخی نفوذ اشراف و اعیان را مفید در اداره بشری دانسته طرف دار اشراف شدند و بعضی برضد آنها مختاریت عامه و رعایا را تاسیس و ترویج نمودند و اصول دموکراسی را اشاعه و تأیید کردند و بعضی از فرق آنان طرف دار مذهب و دیانت شدند و نصاب و تعلقات دینیه را بهتر وسیله اصلاح و الفت دانستند من جمله حکیم شهیر و دانشمند عالی قدر (تولستوی) روسی که صاحب تالیفهای نوزدهم فائز می شود و تصدیق می کند که این تعلیمات فقط وسیله انظام و اداره اجتماعی عالم است و ناچار روزی مجری خواهد شد. می نویسد انسان بی دیانت

FRIENDS IN RANGOON—BURMA.

حضرت مولی الوری ارواح العالمین لعبود یتیم الفداء تعین فرمود که از عبودیت زلزله
در کوه انداخت و با نهایت قوت و قدرت نهادهای **و حقان الهی را حاضر و مہیای**
نمود و فرمود

دوست و دشمن متفق الرای اقرار و اعتراف نموده و می نمایند که مظهر العبودیت
جوهره کهنهها الربوبیت روح تربیت و علم و اخلاق و خلاصه حقیقت کمالات الهیه
بوده. این همین یک نکته مهم است که اگر بدیده انصاف ملاحظه شود مزیت این
دیانت بر سایر ادیان گذشتہ از سایر جهات مسلم گردد. هرگز مسیحیان اروپا و امریکا
زبان بستایش و نیایش حضرت رسول و سایر ائمہ نگشودند و اعتراف بر عظمت آن
بزرگواران نکردند مگر از زمان طلوع شمس حقیقت که پرده اوہام و تعصب و تقلید
دریده گشت هرگز بدیده نشده بود که عالم یا جاهل یہودی حضرت مسیح را بستاید
یا استدلال امورش نماید ولی در این دور بدیع دست قدرت الهی چنان نفوس را
تربیت فرموده که نژاد اصل و اصیل ایرانی یعنی زردشتیان لسان بادل و براہین
جهت اثبات امر خاتم انبیاء گشایند.

جراید کرہ در محامد اوصاف و خصائل حضرت مقصود مولی العالم الذی
انشعب من اصل القدم چنان داد سخن دادند کہ اگر بدیده انصافی یافت می شد نفسی
بدون اقبال باقی نمی ماند. هر چند حق مقدس تر از آن است کہ بمخلوق معرفی
شود ولی آنچه ذکر کردیم جهت نفوسی است کہ بتقلید معتقدند و الا این
تحریرات و توصیف قابل ذکر در بساط احدیت نیست. حال ای احبای الهی و نفوس
حیرت عالم اگر بخواہیم در این موقع کہ عالم وجود لباس عزا پوشیده بر تعزیت و تسلیت
پردازیم باید مردانہ وار بدون هیچ لغزش قیام برخد مت کنیم و با همان قوت و قدرتی
کہ از ملکوت ابہی مدد میروند گوی مسابقہ بر دایم و اگر بخواہیم دست شکرانہ بدرگاہ
الہی بلند کنیم باید نفسی آرام نگیریم و بانتشار اوامر و تعالیم پردازیم و در این موقع
کہ حضرت سرالہ الاعظم از این عالم بحسب ظاهر صعود فرموده اند و اهل ملأ اعلی
در عالم بالا مشغول و ندر مشغول ما مشغول ضعیف ہم بالقوہ بکوشیم تا شکر نعمت پہچا
آورده و بدستور العمل قائد الجیش الهی حضرت ربانی چنان مردانہ بکوشیم کہ یاران
با وفا بوده و فعل و عمل شہادت بر قول دہد از ہر شہر پیرہیزیم و وصیت مبارک
حضرت من ارادہ اللہ را نصب العین قرار دہیم. البتہ موفق و مؤید بوده و گوی سبقتی
از این میدان خواہیم رہود.

برادران روحانی ما کہ دست قدرت حضرت بہ اللہ در جمیع نقاط و اقطار عالم
تربیت فرموده و حضرت مولی الوری غصن اللہ الاعظم الذی انشعب من اصل القدم
این نهادهای شمس شده را در ہر سنان نگاشت و اتحاد تربیت فرموده بمقتضای
بدستور العمل و فرمان قائد الجیش الهی حضرت ربانی ارواح المخلصین لہ الفداء
بالاجماع حرکت و جنبشی نموده و جہان علیین را مسخر نمائیم تا اگر حواریون
حضرت مسیح جمعی از دول عالم را زلزلہ نمودند ما احبای الهی کرہ ارض را رشک
عالم بالا نمائیم. این است منتہی درجہ آمال و آرزوی حضرت مقصود. امید داریم کہ
موفق گردیم. (جلال الفت)

اصلاح عالم

حمد خدا را کہ با موفقیت و ادای وظایف مقدسہ خود مجمل شریف البشارات
دورہ سال اول را باتمام و اکمال رسانیده با دایرہ سال دوم گذارد. و بسی عالم افکار
و قلوب را منور و مستفیض فرمود. این فانی دانی بر آن بود کہ با تصور دانش و فقور
پارائی خود لزوم تعلیم بدیع مبارک و شدت احتیاج دنیای امروزہ را باجرائی آن
در تحت عنوان قرن طلائی نوزدہم مسیحی بعرض قارئین محترم برساند. ولی
نظر بر تجدید دورہ سالیانہ البشارات و با الاخص تجدید انقلاب و رستخیز عظیمی
کہ در عالم ارواح و قلوب واقع شد بقیم مطالب و مقاصد را بتجدید عنوان عرض
میدارد. و از ساحت قدس حضرت محبوب علی الاطلاق رضا و توفیق را تفصلاً رجا
مینماید. عموم اہل عالم منقسم بدو قسمند. یک قسم اہل تدین کہ در ظل یکی از ادیان
موجودہ عالم سعادت خود را تصور می کنند. و قسم دیگر اہل طبیعت و تمدن کہ
اصلاحات جامعہ بشری را در ضمن مسلکی از مسالک محترمہ اہل سیاست در نظر
دارند. ولی باید ہر دو طایفہ بدانند کہ شاهد مقصود را نمی توانند در آغوش کشند و
برصال مطلوب خود نائل گردند مگر در ظل این تعلیمات مقدسہ و قوانین محکمہ آلہیہ
کہ در قرن نوزدہم مسیحی ظہور و انتشار یافتہ. چنانچہ سابقاً اشارہ شد کہ از معدی
اخوت و حریت و مساوات و امثال آن فقط اسمی متداول است و حقیقت معقولہ آن
بتمامہ در ظل این تعلیمات مبارک و پیروان آن مشہود و موجود است. از ہمہ مسالک
مہم کہ خاطر بسیاری از متمدنین و متجددین اہل عالم را مشوش و مفتون داشتہ
مسلک سوسیالیزم است کہ مبہی بر استیغاس عالم بشری و الغاء اختلافات و امتیازات

این گداخن سرازار گاشن ابهی نمایند و این خارستان محبت و بلا را گلزار حب و ولا فرمایند و احبای خود را تربیت فرمودند و دوستان خویش را بید عنایت پرورش دادند و با کفر روان و گنج شایگان و تائیدات آسمانی و توفیقات رحمانی مبعوث و مؤید فرمودند تا دلیل جلیل گردند و ساقی کوثر و سلسبیل فضل و عنایت الهی شوند. الحمدلله که آن یاران مؤید و موفقد و بخندمت امر قائم و در نشر و صایا و تعالیم ربانی ساعی و جاهد آستان جمال مبارک را خادم صادقند و عقیده مقدس حضرت عبداللہ را یاران خالص و موافق جناب پرفسورشیرازی علیم بهالله الاهی در نہایت خلوص بنشر نفحات قدس مشغول ہمایاں. البتہ تائیدات ملکوت ابهی و نصرت ملا اعلی در جمیع موارد شامل احوال ایشان خواهد بود. جناب خداداد ماندگار و جناب شہریار رستم و سائر احبای آن سامان را با ذکر ہدیہ مخیم از قبل این مظلوم ذاکر شود. و علیکم البہا الاهی (بہائیر)

خلعت تکامل روحانی حوالہ

یک. نظر بتاریخ پزشکان عالم وجود و انبیای مقدس البہیر این مطلب را مسلم میدارد کہ چون در هر دور و کوری مریدان الہی بطرز و طوروی بنابر مقتضیات وقت پاک و مبرا بودہ اقبال ہا آن مظهر امر جستم و بسر منزل مقصود رسیدند و تنہا بہ حجت البہیر کہ همان اظہار امر است ہدایت شدہ و طریق صواب ہدایت را از راه ہر خس و خار ضلالت تمیز دادند و این مطلب حجت کافی و وافی است. زیرا کہ همان ظہور اولیہ و جلوہ البہیر کہ فوق العادہ محکم است ہر شخص مستعد بدون غل و غش را منقلب ساختہ و بدون دلیل نقل و عقل و ہمہ وسائل متنوع حق را از خلق ممتاز دانستہ از گرداب جہل و نادانی خلاصی یافتہ بساحل نجات رسیدند چنانچہ ملائی رومی گوید —

آفتاب آمد دلیل آفتاب. گر دلیلت باید از وی رخ متاب. مسلم است کہ آفتاب ہا آن عظمت را با چراغ ارائه نتوان داد معرفی نشاید کرد. پس آنچہ از عدم اقبال نفوس بمظاہر مقدس البہیر حاصل گشتہ از آلائش خود آنہا بودہ است و پس از آنکہ آن نفوس مقدسہ در پس پردہ نور محبتی گشتند و از این عالم

فانی بجهان باقی شتافتند نفوس بشری بواسطہ آنکہ فطرۃ یا بواسطہ جہل و نادانی عارضی غالباً موهوم را طالب تر از حقیقتند این حقیقت را طوروی درہم و برہم نمودہ کہ بکلی از صورت صحیح خارج شدہ و موهوم جہانگیر گشتہ ولی بواسطہ نفوس ہدایت شدہ اولیہ کہ بمحض ظہور انبیای الہی در مضہج قویم ایمان سیر و مشی میفرمودند بقوت و قدرت عالم وجود را ہدایت و تربیت نمودہ و بکلی تقلیب فرمودند از همان قوت و قدرتی کہ حضرت مسیح حواریون خود را حاضر و آمادہ فرمود و پس از مصلوب شدن حضرت روح کرہ ارض را مسخر کردند در صورتیکہ معدودی قلیل بودند و در زمان خود حضرت عیسیٰ مکتوب و مغلوب ہر زیر دست گشتہ و خار و ذلیل بودند و ہمچنین در زمان حضرت رسول دیانت آنحضرت از صفحہ عربستان تجاوز نکرده بود ولی پس از رحلت دیانت الہی بایران و شام سرایت نمود و از طرف دیگر باروپا و باسپانیا ورود فرمودہ کدام سلطان مقتدری چنین قدرتی ظاہر نمودہ است. و امروز می بینم کہ جمعیت کثیری بر تقدیس و تغزیر آن سروران الہی مشغول. حال این مختصر نمونہ را میتوان مقایسہ با امر جمال قدیم حضرت بہالله روح الوجود لہ الفداء نمود کہ چہ عظمتی در عالم ظاہر شدہ و خواهد شد. بیان محکم ای اہل عالم ہمہ باریکدارید و برگ یک شاخسار عالمی را منقلب نمودہ بخشی کہ غربی شرقی را از صمیم قلب محبت می نماید. دستور العمل جامع قل یا قوم دعوا لربزوائل وخذ و الفضائل کونوافی الطرف تفیفا و فی الید امینا - انتہی - ہرکج طبع جانوری را بمحیط انسانیت کشانیدہ. داروی سریع العلاج - نزاع و جدال شان درندگان ارض بودہ و خواهد بود - کرہ را تقلیب فرمودہ. از ہمین اثری کہ امروزہ در قلیل مدت از جنین مربی عظیم ظاہر گشتہ میتوان بدخوبی درک نمود کہ چہ آذاری بعدہا ظاہر و مرتب میگردد. اگر حضرت مسیح دوازده نفر در مدت توقف در این عالم تربیت فرمود حضرت بہالله جل ذکرہ الاعلی ہزاران نفوس را طوروی تربیت فرمود کہ از جان و مال گذشتہ و جان خود را بر کف دست گرفتہ و در راه حضرت مقصود نثار نمودند و پیوستہ با زبان عاجز و زاری مفاد این شعر را بر لسان میرانند.

چگونہ سرز خجالت بر آورم بردوست. کہ خدمتی بسزا بر نیامد از دستم. اگر حضرت رسول با ولیئی و وصیئی مثل حضرت امیر و سایر ائمہ ہدی دیانت را در عالم استقرار داد حضرت بہالله جل ذکرہ الاعلی ہمین و مروجی مثل

و نشاطشان از صہبای جان پرور تائید و توفیق الہیست کہ مؤید بغورائیت عالم انسانی گردند و بصفت رحمانیت در انجمن امکان جلوه نمایند و سبب تاسیس اساس رحمانی گردند و این عالم ظلمانی را بفیض نورانی نقشہ جهان آسمانی نمایند. اشعار موزون کہ مانند لؤلؤ مکفون بود سبب خرمی قلب محزون گردید و علیک التحیۃ و الفداء.

* مسئلہ کہ سوال نموده بودید ان هذا السر مضمون فی صدف الامر المکتوم کالؤلؤ المکفون و سیلوح انوارہ و یشرق آثارہ و یشہر اسرارہ و علیک التحیۃ والشفاع ع.

نجم ماہنامہ ۱۳۳۱
مجموعہ قوت و قہر علیہ السلام

امور امریہ

حوالہ

این عبد پس از واقعہ مؤلمہ صمیمیت عظمیٰ صعود حضرت عبدالبہاء بملکوت ابہی بحدی مبتلا و دو چار خدمات اعدای امراللہ و حزن و الم گشتہ ام کہ وجود مرا در ہمچہ وقتی و در جنین محیطی مدافعی ایفای وظائف مہمہ مقدسہ خویش می‌شمرم. لذا جندی ناچار امور امریہ چہ داخل و چہ خارج را بعبودہ عائلہ مقدسہ مبارکہ بریاست حضرت ورقہ علیا روحی لہم الفداء میگذارم تا ہمہ تعالیٰ کسب صحت و قوت و اطمینان و نشاط روحانی نموده بندہ را بخواد و مراہم رشتہ خد مانہ را کمالاً مرتباً بدست گرفتہ ہمنہی آرزو و آمال روحانیہ ام فایز و نائل گردم. بندہ آستانش شوقی

نجم ماہنامہ ۱۳۳۱
مجموعہ قوت و قہر علیہ السلام

یوم خدمت

حوالہ

بندگان جمال ابہی و یاران عزیز حضرت عبدالبہاء ہر چند قلوب اہل بہاء از این صمیمیت عظمیٰ در اشد احتراق و حنین و انین یاران گوشزد ملا اعلیٰ و طلعات قدس در جنت ابہی. ولکن چون یوم یوم خدمت و ہنگام ہنگام نشر نفحاتست باید احبای آلمی چون شعلہ نورانی بکمال ہمت قیام بر خدمت امراللہ نمایند و گوی سبقت از یکدیگر ہر ہر ہر و چون شہاب ثاقب طارد ہر ناقص ناکشی گردند تا در لوح * سوال بعد از ہمکل مہتاق نفس مبارکہ مرکز امر است یا امور راجع بہ بیت عدل است.

محفوظ الہی در زمرہ الذین ونوا بعہداللہ و میثاقہ ثبت گردند. حضرت ولی امراللہ و غصن ممتاز و سرور اہل ہدای شوقی افندی را این صمیمیت کبری و فاجعہ عظمیٰ و احزان ہی پایان و شدت تاثر سبب شد کہ چند روزی ہجرت و سفری اختیار نمایند و کسب صحت و راحت فرمودہ مراجعت بساحت قدس نمایند و بخدمت امراللہ و وظائف خویش قیام فرمایند و در غیاب ایشان بموجب دستخطشان کہ لفا ارسال میشود این مسجونہ را معین فرمودند کہ بمشورت عائلہ مقدسہ امورات امریہ قرار و انجام پذیرد. لذا این فانیہ موقعا مجلسی ترتیب دادہ کہ بمواید نفوس معیض کہ حضرت شوقی افندی تسمیہ نموده اند ہجری گردد. امید وارم در مدت غیاب ایشان دوستان ابہی و اماء رحمانی کمال جہد در ترقیات امراللہ نمایند و امراللہ انتشار سریعی نماید انہ بعبادہ رثف رحیم.

(بہائیان)

—:0:—

روابط محبت و الفت

(از قلم حضرت ورقہ علیا پافندخار یکی از احبای کراچی)

حوالہ

بندہ صادق جمال ابہی و یار ہا وفای حضرت عبدالبہاء نامہ کہ بجناب یوسف خان علیہ السلام الا ابہی مرقوم نموده بودید ملاحظہ گردید. چون غصن ممتاز ولی امراللہ شوقی افندی موقعا مسافرت بہ بعضی جہات فرمودہ اند فانیہ باختصار جواب میفگارم. از اتحاد و اتفاق یاران و ثبوت و رسوخ و شور و از جناب دوستان و تشکیل محفل روحانی نہایت سرور حاصل گردید. این بسی معلوم و واضح است کہ رجب روابط محبت و الفت در بین یاران محکمتر گردد و نار شوق و شعلہ بیشتر شعلہ زند فیوضات جمال قدم بیشتر احاطہ نماید و تائیدات اسم اعظم متتابع گردد و محفل دوستان ہر توی از گلشن ملا اعلیٰ شود و عکسی از انجمن ملکوت ابہی گردد. حضرت اعلیٰ از علوبقا و جمال ابہی از افق انی و طلعت عبدالبہاء از جہروت علا ناظر بہاران ہا وفای خود ہستند و مراقب حرکات و سکنات و اطوار و اخلاق و رفتار و گفتار دوستان خود تا ہر یک از تعالیم سیمحانی کہ موقع اجرا گذاشتہ شود احسن فرمایند و ہر یک از وصایای ربانی معمول ہر گرد خطاب طوبی و بشری کنند. آن وجودات مقدسہ متعالیہ ابہی تحمل ہر بلائی فرمودند و قبول جفا از ہر بیوفائی نمودند تا

BAHAI NEWS

Vol. II.

NOVEMBER 1922.

No. VII.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

EDITORIAL.

The 3rd All-India Bahai Convention is fast drawing near; and we hope to see amidst us Bahais from all parts of India and Persia. Prof. Pritamsingh will speak on 'The Rise of the Bahai Movement.' Our Bro. Dr. K. K. Bhargava has already informed us that he will read two papers before the Convention. The one entitled 'My two years stay in Europe'; and the other 'Reconciliation of Races.' Miss Shirin Khusrow of Poona has announced her intention to read a paper on 'Equality of Men and Women.'

As it is the intention of the Executive Committee of this Convention to publish all the speeches together with the photographs of the speakers immediately after the Convention, it is requested that the speeches be written before hand.

Perhaps Esperanto will receive the greatest attention at the Convention, as Dr. Dubash of Karachi will read an interesting paper on 'The Universal Language'; and Mr. H. Parsad, the Honorary Secretary of the Bombay Esperanto Society will not only give several addresses in Karachi during the week, but will actually start a Branch Society here.

We have already given a rough programme of the coming Convention in our September issue and we hope it will guide intending speakers in the selection of their subjects. We now request our readers to suggest name or names of persons whom they would like to preside at the coming Convention. Long live lovers of humanity.

البشائر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده نمی شود

قیمت اشتراک سالیانه
در ایران ۲۰ و تومان

در هند وستان ۵ پنیج روپیة

در امریکه ۲۰ و دالر

ای اهل عالم همه
باریک دارید
و برگ یکشا خسار

جلد ۲ | صفر سنه ۱۳۴۱ هـ مطابق اکتوبر ۱۹۲۲ ع | نمبر ۷

مقصد رساله البشارات وحدت و یگانگی عالم انسان است و
تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه
آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و
مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جایر سد در این
رساله درج خواهد شد.

اثر ملک پیمان

(بافتخار یکی از احبای تبریز)

هو الله

ای یار قدیم! تحریر بدیع و تقریر بلوغ بموقع مبارک رسید. مصامین معانی
روحانیه بود و مائل دلیل بر انجذاب رحمانیه. امروز سبب سرور و حبور قلوب
احبای الهی نشر نفعات قدس است و اسباب شادمانی نسیم ریاض رحمت رحمانی
زیرا نفوس بالغه که بعقل و رشد رسیده اند از ملاعب صبیان و بازیچه اطفال
طرفی بدند و بهره نخواهند و آلودگی نجویند از مشروعات بهر که مورد نقائص
عظیمه است بهره و نصیب برند و بهرام امور پردازند. بهم چنین نفوس مقدسه که
از پرتو شمس حقیقت بهره برده اند و با قلبی مغرور و روحی مستمشور و رخی چون
مهر انور در بین خلق محسوس گشته اند آنان نیز انشراح و انبساطشان و نشر

THE NEW DAY.

Do you know in what day you are living? Do you realize in what dispensation you are alive? Have you not read in the Holy Scriptures that at the consummation of the ages there shall appear a *day* which is the sun of all the past days?

This is the *day* in which the Lord of Hosts has come down from heaven on the clouds of glory! This is the day in which the inhabitants of all the world shall enter under the tent of the Word of God. This is the day whose real sovereign is His Highness, The Almighty. This is the day when the East and the West shall embrace each other like unto two lovers. This is the day in which war and contention shall be forgotten. This is the day in which nations and governments will enter into an eternal bond of amity and conciliation. This century is the *fulfillment* of the promised Century.

The East shall become illumined, the West perfumed and the children of men shall enter beneath the all-embracing canopy of the oneness of the world of humanity.

The foundation of divine religion is love, affinity and concord. Praise God that this cycle is the period of illumination! Minds have made great progress; intelligences have been unfolded; the means of unity and agreement are brought about; communication between the races of men is rapidly established. Now is the time that all of us may embrace the law of peace and treat each other with honesty and straightforwardness. Let the religious prejudices be wiped away. Let the law of racial supremacy be discontinued. Let political expediences be done away with. Let the love of country

be superseded by the love of the world. Let us all deal with each other with infinite kindness. We are all the servants at the one Divine Threshold. We are all receiving the rays of truth from the same Sun of Reality. We must all believe in all of the prophets. We must all acknowledge the divine authority of all the heavenly books. We must wash our hearts free of all human prejudices. We must serve God. We must propagate the oneness of the realm of humanity. We must be the cause of the appearance of the perfections of the world of man. We must not be like the beasts of prey. We must not allow carnage and bloodshed. We must regard the blood of man as sacred. We must not shed the holy blood of man for the paltry earth. We must all agree upon one fundamental principle—that principle is the oneness of the kingdom of humanity.

In this age, BAHÁ'ULLAH has breathed the Holy Spirit into the dead body of the world. Consequently every weak soul is strengthened by these fresh divine outbreathings. Every poor man will become rich, every darkened soul will become illumined, every ignorant one will become wise, because the confirmations of the Holy Spirit are descending like unto torrents. *A new era of divine consciousness is upon us.* The world of humanity is going through a process of transformation. *A new race is being developed.* The thoughts of human brotherhood are permeating all regions. New ideals are stirring the depths of hearts and a new spirit of universal consciousness is being profoundly felt by all men.

—Words of ABDUL-BAHA,

(Reprint from *Star of the West*.)

THE BAHAI MOVEMENT AND ESPERANTO.

Words of BAHÁ'O'LLAH and ABDUL-BAHA, compiled by Jeanne Bolles.

—:o:—

"The Sixth Ishrak is concerning union and harmony among servants (man-kind). Through union the regions of the world have ever been illuminated with the light of the (Divine) Cause. The greatest means (for this end) is that the peoples should be familiar with each other's writing and language.

"We have formerly commanded, in the Tablets, that the trustees of the House of Justice must select one tongue out of present languages, or a new language, and likewise select one among the various writings and teach them to the children in the schools of the world, so that the whole world may thereby be considered as one native land and one part.

"The most splendid fruit of the Tree of Knowledge is this exalted Word: 'Ye are all fruits of one tree and leaves of one branch.

"Glory is not his who loves his own country, but glory is his who loves his kind.

"In this connection we have formerly revealed that which is the means for the prosperity of the world and the unification of nations. 'Blessed are those who attain! Blessed are those who practice!'"

(Extract from the *Table of Ishrakat* (Effulgences) by BAHÁ'O'LLAH, revealed in Acca more than 40 years ago.)

ESPERANTO

In September 1901:

Abdul-Baha said to some pilgrims. "The differences between this Revelation and that of Jesus Christ are, that in this cycle all the inhabitants of the world will be gathered into one nation; universal peace will prevail, bloodshed and war will cease; there will be a universal language; union and harmony will reach its highest state."

In December, 1912, Abdul-Baha said:

"All through America I have encouraged the Bahais to study Esperanto and to the extent of my ability I will strive in its spread and promotion."

Extract from an address by Abdul-Baha on International Language, given in Edinburgh, Scotland, January 7th, 1913, under the auspices of the Edinburgh Esperanto Society, during which he said:

"His Holiness BAHÁ'O'LLAH, many years ago, wrote a book called *The Most Holy Book*, one of the fundamental principles of which is the necessity of creating an auxiliary language, and he makes clear the good and profit which will come because of its use. Now let us thank the Lord because this language, Esperanto, has been created. We, therefore, have commanded all Bahais in the East to study this language very carefully, and ere long it will be spread through the entire East. I also beg of you all, Esperantists and non-Esperantists, to work energetically for the spread of this language, for it will hasten the coming of that day, that millennial day, foretold by prophets and seers, in which it is said that the wolf and the lamb shall drink from the same fountain, the lion and the deer shall feed in the same pasture. The meaning of this holy writing is that hostile races, warring nations and differing religions shall become united in the spirit of love, and will become bound together, one with the other."

While on a visit at Clifton, England, January 16th, 1913, Abdul-Baha addressed a meeting there, during which he said:

"The tenth principle is the establishment of a universal language so that we will not have to acquire so many languages in the future. In schools they will study two, the mother tongue and the international auxiliary language. The use of an international auxiliary language will become a great means of dispelling the differences between nations."

Address by Abdul-Baha at the Esperanto Banquet, given at Hotel Moderne in Paris, France, February 12th, 1913:

"In the human world there are two kinds of undertakings, universal and particular. The result of every universal undertaking is infinite, and the outcome of every particular undertaking is finite. In this age all the human problems which create a general interest are universal and their results are likewise universal, for humanity has become interdependent. To-day international laws have great influence, international policies are bringing nations nearer to one another. Therefore it is a general axiom that in the human world every universal affair commands attention, and its results and benefits are limitless; therefore let us say that every universal cause is divine and every special matter is human. For instance, the universal light is from the sun, therefore it is divine. The special light, which is electric, and which has illumined this banquet hall, is through the invention of man. By this I mean that all the affairs in the world of humanity, which are trying to establish solidarity between nations and infuse the spirit of universalism in the hearts, are divine. Consequently we can say that the international auxiliary language is one of the greatest virtues of the world of humanity, for such an instrument will remove misunderstandings from amongst the people, and will cement their hearts together. The universal auxiliary language will be the means for each individual in the world of humanity to become enable to be informed of the scientific accomplishments of all his fellow men.

"The basis of knowledge and the excellencies of the world are to teach and be taught. To acquire sciences, and to teach them in turn, depends on language; therefore, when the international auxiliary language becomes universal, it is easily conceivable that the acquirement of knowledge and instruction will likewise become universal.

"No doubt you are aware that in the past ages a common language shared by various nations created the spirit of interdependence and solidarity among them. For instance, one thousand three-hundred years ago there were very many divergent nationalities in the Orient. There were Copts in Egypt, Syrians in Syria, Assyrians in Musel, Babylonians in Baghdad along the river in Mesopotamia. There existed between these nations divergence of opinion and hatred, but as they were slowly brought near to one another,

finding common interests, they made the Arabic language a common vehicle of speech among them. The study of this common language by all made them as one nation. We know very well to-day that the Assyrians are not Arabs, that the Copts, Syrians, Chaldeans and Egyptians are not Arabs. Each one of these nations belongs to its own sphere of nationality, but, as they all begun to study the Arabic language, making it a vehicle of intercommunications, to-day, they are all considered as one. They are so united that it is impossible to break this indissoluble bond. To-day in Syria there are many religious sects, such as Orthodox, Mussalman, the Dorzi, Nestorians and so on. As they all speak Arabic they are considered as one; if you ask any one of them, he will say—I am an Arab, though in reality he is not. Some of them are Greeks, others are Jews, etc. In short, there are many different nations and religions in the Orient that are united through the benefit of a common language. In the world of existence an international auxiliary language is the greatest bond to unite the people. Today the causes of differences in Europe are the diversities of language. We say, this man is a German, the other is an Italian, then we meet an Englishman and then again a Frenchman. Although they belong to the same race, yet, language is the greatest barrier between them. Were a universal auxiliary language now in operation they would all be considered as one. Just as in the Orient a common language created common interests between the various nations, likewise, in this age a universal auxiliary language would unite all the peoples of the world. The purpose of my remarks is, that, in the world of humanity, the greatest influence which will work for unity and harmony among the nations is the teaching of a universal language. Every intelligent man will bear testimony to this, and there is no further need of argument or evidence. Therefore His Holiness BAHÁ'U'LLAH wrote about this international language more than forty years ago. He says that as long as an international language is not invented complete union between the various sections of the world will be unrealized, for we observe that misunderstandings keep people from mutual association, and these misunderstandings will not be dispelled except through an international auxiliary language. Generally speaking the whole

people of the Orient are not fully informed of the events in the West, neither can the Westerners put themselves in sympathetic touch with the Easterners—their thoughts are enclosed in a casket—the international language will be the master-key to open it. Were we in possession of this universal language, the Western books could easily be translated into this language, and the Easterners be informed of their contents. In the same way the books of the East could be translated into that language for the benefit of the Westerners. Thus will the misunderstandings that exist between different religions be dispersed. They bring about warfare and strife, and it is impossible to remove them without this universal language being spread everywhere. I am an Easterner and on this account I know nothing of your thoughts because an international language is not yet in vogue. Likewise you of the West are shut out of my thoughts. If we had a common language both of us would be informed of the other's thoughts. Consequently the strongest means of universal progress towards the union of East and West is this language. It will make the whole world one home and will become the greatest impulse for human advancement. It will upraise the standard of the oneness of the world of humanity, it will make the earth one universal commonwealth. It will be the cause of love between the children of men. It will cause good fellowship between the various races. Now, praise be to God, that Dr. Zamenhof has invented the Esperanto language. It has all the potential qualities of becoming the international means of communication. All of us must be grateful and thankful to him for this noble effort, for in this way he has served his fellow-men well. He has invented a language which will bestow the greatest benefits on all people. With untiring effort and self sacrifice on the part of his devotees it will become universal. Therefore every one of us must study this language and spread it as far as possible so that day by day it may receive a broader recognition, be accepted by all nations and governments of the world and become a part of the curriculum in all the public schools. I hope that the language of all the future international conferences and congresses will become Esperanto, so that all people may acquire only two languages—one their own tongue and the other the international language. Then

perfect union will be established between all the people of the world. Consider how difficult it is to-day to communicate with various nations. If one studies fifty languages one may yet travel through a country and not know the language. I know several languages of the Orient, but do not know the Western tongues. If this international language were in force, having studied it, I should be able to speak it and you would have been directly informed of my thoughts, and a special friendship established between every one of us. The lack of such a language is now a great barrier.

"Therefore I hope that you will make the utmost effort, so that this language of Esperanto may be widely spread. Send some teachers to Persia if you can, so that they may teach it to the young people, and I have written to Persia to tell some of the Persians to come here to study it.

"I hope that this language will be promulgated very quickly and the world of humanity finds eternal peace; that all the nations may associate with one another and become as brothers and sisters, mothers and fathers; then each individual member of the body politic will be fully informed of the thoughts of all.

"I am extremely grateful to you, and thank you for these lofty aims, for you have gathered at this banquet to further this language.

"Your hope is to render a mighty service to the world of humanity, and for this great aim I congratulate you from the bottom of my heart."

Extryct from Address of Abdul-Baha to the Theosophical Society of Paris, France, Thursday evening, February 13th, 1913.

"We observe that to-day the means of unity are brought about. This in itself is an evidence that the divine confirmations are with us. One of the principles of the means of the oneness of the world of humanity is the invention of the universal auxiliary language, Esperanto. We observe that this language is spreading daily and its advocates are increasing. It is indubitable that the universal auxiliary language will become instrumental in wiping away the present misunderstandings, and each individual will be able to be informed of the thought of all humanity.

"Therefore we must all strive to spread among our fellow men this language. This international auxiliary language will be an introduction to the establishment of the oneness of the world of humanity. The greatest efforts must be displayed in this direction."

Excerpt from Tablet, January 10th, 1919.

"My hope is that the Esperantists may become attracted by these epistles and may consider the magnitude of confirmation bestowed upon the Esperanto Language and may endeavor to translate some of the important Tablets of His Holiness BAHÁ'U'LLAH and propagate them all around."

(Re-print from the Star of the West.)

—:o:—

THE ESPERANTO SOCIETY, BOMBAY.

Patron:—Sir NARAYAN G. Chandavarkar, Kt.

President:—Miss B. A. ENGINEER, M.A. L.L.B., M. B. E.

Vice President:—C. TEDMAN, Esq., A. M. I. C. E.

Jt. Hon. Secretaries:—H. PRASAD, Esq., B. Sc. & A.K. DIVEKAR, Esq.

Hon. Treasurer:—Miss SHIREEN, M. Irani.

Address:—C/o. The BAHAI ASSEMBLY, 23, Forbest Street, Fort, BOMBAY.

Aims:—The aims of the language and movement of Esperanto are to bring about a good will and better mutual understanding among the various nations and races of the world, by means of the international language, Esperanto.

The objects of this Society are, to spread and propagate the language and movement of Esperanto in this country, by arranging meetings, lectures, gatherings, by printing and circulating leaflets, pamphlets, booklets, etc., and by all such other means, as may be deemed necessary and useful,

Membership:—Rs. 5 annually. Any body can become a member. Donations are gratefully accepted. Instruction in the language is available free of charge to all, whether member or not. Any further information will be gladly supplied. Correspondence and enquiries should, for the present, be addressed to:—

H. PRASAD, Esq., Bahai Hall,
23, Forbes Street, Fort, BOMBAY.

ESPERANTO AND ITS IDEAL.

By—Miss JAIJI D., SANJANA, B.A.

The word "ESPERANTO" means 'one who hopes'. This world-wide international language is introduced by Dr. Zamenhof, who was born in Poland in the year 1859. From his infancy he was alive to the fact that the Russians, Poles, Germans and last though not least, Jews, who inhabited his native land, were at daggers drawn with one another. This far-sighted savant saw in a glance, that the different languages spoken by these four races, were the only cause of this hereditary hatred, which had, for centuries laid a deep root in them.

He then succeeded in uprooting this lifelong hatred by means of his blessed invention, Esperanto, which passed through many vicissitudes of life, but the undying vigour and perseverance of Doctor Zamenhof ultimately annihilated the invincible barrier of enmity among the different races. Now, persons, belonging to different castes and creeds, meet together and exchange each others' thoughts, and depict their ideas in words, by the medium of this common, simple and easy language.

The deeper we go in Esperanto, the clearer we see, that it is not invented to suit the selfish aim of one nation, but is intended to promote the good of the whole world, in order to bring about mutual understanding and love among persons of different races, without any distinction of colour, caste, or creed. From time immemorial, language has been a great hindrance to knowledge. The best and most useful books of other countries are Greek and Latin to us, for we are too proud to study foreign languages, but the wide and rich field of Esperanto literature enables us to expand our mental horizon, diving and searching into various realms of knowledge.

The seed of unity and fraternity, so highly sown, however, can never die out altogether, and may bloom into its fullest blossoms some day again.

To put it in a nutshell, Esperanto is indeed a blessing to humanity at large, and as such should be welcomed by the whole of the civilized world.

NEWS FROM GERMANY.

O BELOVED SERVANTS IN THE HOLY CAUSE.

Your regular 19 day letters always create in us great joy, but we could not give you until now a fuller report of our activity at Esslingen and in Germany.

Now the Bahai assembly has decided to send regular reports to the friends of all countries.

We were able to buy a printing machine, which was made possible by a donation of Mr. and Mrs. Bosch from California. We print our letters with this machine. We are very happy as we can send words in this manner to our beloved brothers all over the world.

The month of Kowl of the year 77 brought with it a day of mourning for all the Bahais of the world. Our beloved Lord and Master (may our lives be a sacrifice for him) ascended to the Realm of eternal glory. For us all it was a hard blow; we all felt as the words of Maria Magdalena came to our ears. "Why are you sad? The Master has ascended, but his spirit is always with us. He is our helper."

All of us were waiting for news from the holy land with utmost eagerness. Each single one of us was feeling the responsibility which was thrown upon us by the passing of our Master.

Our beloved friends Mr. and Mrs. Schwarz from Stuttgart set off for the Holy Land in order to receive the instructions of our beloved Shoghi Effendi (may our Lord protect him in his work). During this period we had flying visits of friends coming from Haifa. So Mr. Roy Wilhelm, and Mason Remey came to us. Until to-day the grand-niece of Abdul-Baha, Nagar Khanum gladdens us with her blessed presence. Our young lady friend Miss Johanna Huff from Stuttgart brought her with herself from Haifa.

Some young Persian Bahai friends, named Ahmed and Mahmud Bagher from Shiraz and and Fazl Ullah Milani from Eshkabad are here learning the German language. We love those friends very much indeed and they themselves feel quite at home with us.

During the last year we also had a dear visitor from India. It was a young Bahai-brother, named Kaushal Kishor Bhargava from Jaipur.

He lived in Esslingen and he was in truth a brother to us. Within a few months he gained knowledge of the German language to such an extent as he was able to deliver speeches about the holy cause in German. He worked very much indeed and many new friends we have got by his selfless efforts in bringing forward the Word of God. By his great love to mankind he knew how to win the hearts of the people and to give them the Cause.

He held meetings at Bremen, Hamburg, Berlin, Lipzig, Karlsruhe, Stuttgart, Goppingen and Esslingen. Everywhere he found open hearts. Sometimes at the meetings it would grow as late as 1 or 2 A. M. and the hearers would not go home. It was a very good time. We held the 19 day feasts in rather large numbers at one or the other town and the friends then came from near and far.

The first of the month of Baha *i. e.* on the new year day we held feast at Stuttgart. A dear brother from Shiraz, Fazl-Ullah Benan gave this feast and East and West were united in best harmony. Different religionists were there, Jews, Cristians, Mohammedans and Hindus. We had splendid hours of unity, the spirit of our Lord and Master was in the midst of us.

A few days ago our beloved young Indian friend Kaushal Kishor Bhargava left for Haifa. We will always hold him in dear remembrance; especially the friends at Esslingen will always think of him with greatest love.

After finishing the Bahai congress at Stuttgart we will give its report. We always remain in the utmost harmony. Let us work, let us hoist up the banner of universal peace and brotherhood and let us pray, pray that we may be able more and more to carry the message to each town, to each home and live up to the principles of the holy Cause. This is the true medicine for all human troubles in these hard times. Let us use it. We hope to hear from you and embrace you with the heartiest Bahai love and greethings.

Bahai—Arbeits—Gemeinschaft—ESSLINGEN.
Secretary:—LUISE FINGERLE—Oberesslingerstr, No. 15
Esslingen A. N. Wurttemberg—GERMANY.

NOW IS THE TIME!

NOW IS THE ACCEPTED TIME!

By—ABDUL-BAHA.

—:O:—

Look ye at the time of Christ;—had the people realized that the Holy Spirit of God was speaking to them through his Divine Mouth, they would not have waited three centuries before accepting Him. And now is it meet for you that you are sleeping upon the beds of idleness and neglect, while the Father whose coming Christ foretold has come amongst us, and opened the Greatest Door of Bounties and Divine Favors? Let us not be like those in past centuries, who were deaf to His call, and blind to His Beauty; but let us try and open our eyes, that we may see Him; open our ears that we may hear Him; and cleanse our hearts that He may come and abide our temples. These days are the days of faith and Deeds—not the days of words and lip service. Let us arise from the sleep of negligence and realize what a great feast is prepared for us; first eating thereof ourselves, then giving unto others who are thirsting for the water of Knowledge, and hungering for the Bread of Life. These Great Days are swiftly passing, and once gone they can never be recalled. So while the Rays of the Sun of Truth are still shining and the “Center of the Covenant of God” is manifest, let us go forth to work; for after a while the night will come and the way to the vineyard will not be so easy to find.

—:O:—

HE IS EL ABHA!

O ye friends of the Blessed Perfection:

“This century is a century of attraction. This cycle is the Cycle of His Holiness the Lord of Hosts. The East and West are in commotion and acclamation and the North and the South in ecstasy and tumult. The world is progressing with marvelous acceleration and the realm of existence is growing and developing with an eternal

velocity and at a geometric ration. Mankind, like unto a suckling babe, is being trained in the arm of Providence, and humanity like unto a newly planted tree in the ground of the world is waking in stature and size, becoming more beautiful and lovely through the downpour of the rain of grace. The greater the exertion the more the decent of the Divine bestowals. The more we ascend Heavenward the greater will be the realization of universal progress from all directions.

Therefore, O ye friends of Ancient Beauty, and O ye Beloved of the Most Great Name, make ye an effort so that in all the grades of human existence whether spiritual or material, ye may make extraordinary advance. The Mercy and Favor of His Highness the One is with us.

A. A.

—:O:—

A FEW FACTS.

CONCERNING

THE BAHAI MOVEMENT.

In 1844 there arose in Shiraz a young Persian known as the Bab, or Gate. He exhorted the people to purity of life and announced to them the coming of a great one who would shortly bring universal message to mankind.

The priests feared loss of their own power should such liberal ideas be spread, so they used their influence against the Bab, who was imprisoned and finally shot at Tabriz in 1850.

Before the Bab's death there appeared a rich and powerful man, possessing great knowledge and wisdom. He proclaimed himself a believer in the new teachings and was later accepted as the one whom the Bab had told the people to receive. Baha'o'llah for such was the name by which he was known, also excited the animosity of the priests, and he was imprisoned, exiled and finally sent with his family and a small group of faithful followers to the worst of Turkish prisons at Acca, in Syria. Imprisonment in this distant place was accomplished

through the co-operation of Turkey and Persia according to their custom in religious affairs. While travelling in America, Abdul-Baha, the son of Baha'o'llah, in describing some of the experiences in the prison, said: "The people sent to the prison usually died in a few months, but our spirits were never imprisoned so we lived."

Baha'o'llah constantly exhorted his followers to obedience of the laws of their respective countries, and such was their response that in Southern Russia they were permitted to form a colony and build a Temple, having won the confidence of the government.

About sixty years ago, shortly after his arrival at the prison city, Baha'o'llah sent letters to the rulers of the world, asking them to co-operate with him in bringing about world peace. He advocated the establishment of an international Court of Arbitration and explained the necessity of a general agreement concerning the boundaries of countries.

Baha'o'llah left many books and chose Abdul-Baha to explain his ideas to the people of to-day.

The Bahai Cause is an inclusive movement. It asks of its followers the repudiation of no former loyalties, and it teaches that all great spiritual revelations which have come from the divine educators of the past are essentially one and will be so understood when their followers are willing to divest them of the traditions, doctrines and dogmas of man.

The Bahai teaching is conservative. Its aim is the brotherhood of man, but it is not in sympathy with the breaking down of all degrees and distinctions between men as taught by radical thinkers.

—:o:—

MONTCLAIR:—

*To the revered Maid-Servant of God, Victoria,
unto her be the Glory of God, the most Glorious!*
.....

HE IS GOD!

O THOU WHO ART FAVORED IN THE KINGDOM OF GOD!

To-day, at the Threshold of His Holiness Baha'o'llah there is nobody more favored than thee, because thou art busy in the service of the orphans, and in the education of the destitute and helpless children. Thou hast no desire but to please God.

Verily, verily, this service is directly rendered to His Holiness Baha'o'llah Himself, because these orphan children are His dear children.

This is why His Holiness Christ, may my soul be sacrificed to Him, says, that from all parts of the world people will hasten to enter the Kingdom, while the sons of the Kingdom go out of it, and again He says, that *Children are the residents of the Kingdom of God.*

May thou be a hundred thousand times applauded for this service thou art rendering!

UNTO THEE BE THE GLORY OF ABHA!

(Sd)—ABDUL BAHÁ ABAS.

—:o:—

DEAR BROTHERS IN EL'ABBA:

Where do you think will be the best place for our first Educational and Industrial School and House for orphans, destitute and helpless children in India? Hla, Hla of Mandalay tells me there are many there uneducated, and they have a large group of world fellowship girls, who are going to Raise Funds for that purpose. Mr. Vakil holds the first donation, and this must increase until a temple stands in all its glory upon the soil of India. O brothers, I care so much, please help us in our endeavor, and please give this just a thought in our magazine—the Bahai News. Abdul Baha guide us! When the fund is large enough let me come, to help you.

Yours in BAHÁ EL'ABBA.
Victoria Bedikian.

LITTLE ONES.

—:0:—

Souls of the Little Ones,
Weaned in Thy Love;
Rocked by the Angels fair,
Cradled Above!

Spirits of Little Ones,
Stainless and white;
Help us develop them,
Into Thy Light!

Dreams of the Little Ones,
Holy and sweet;
Hovering over us,
Raptures complete!

Eyes of the Little Ones,
Looking this way;
How shall we answer them,
What shall we say?

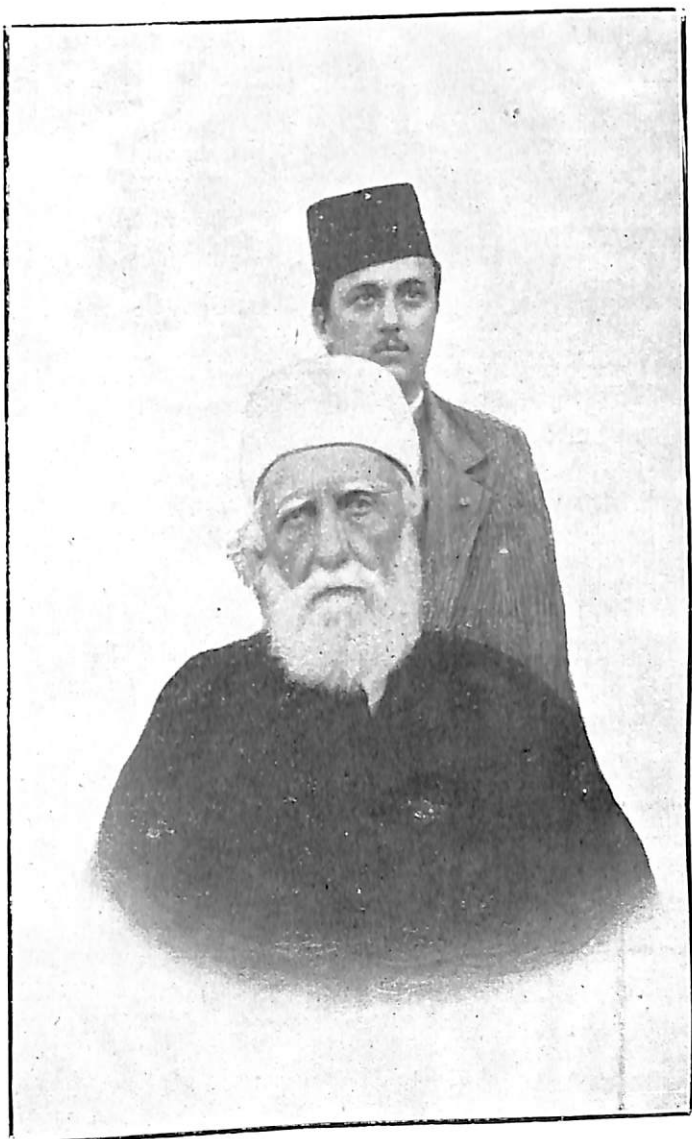
Lips of the Little Ones,
Questioning thus;
Give us much wisdom, Lord,
Sanctify us!

Hands of the Little Ones,
Moving in play;
Let us their guardian be,
Bless thou each day.

Gather all gently, Lord,
Into one fold;
Thine is the power and
Glory untold!

Victoria Bedikian.

غصن اعظم و غصن ممتاز

THE GREATEST BRANCH
AND
THE PRIMAL BRANCH.

حق را شاهد و ناصر و مؤید خداست و يقول الذين كفروا لست مرسلًا قل كفي بالله
 شهيدا بيني وبينكم ومن عنده علم الكتاب قل اي شيء اكبر شهادة قل الله شهيد بيني
 وبينكم و اوحى اليه هذا القرآن لا نذركم. الي آخر ايض. قل كفي بالله شهيدا بيني
 وبينكم انه كان بعباده خميرا بصيرا اگرچه فضولي ملزوم فاضل است و پر گفتن هم از
 قرآن خوش است ليکن هر چيزي را حدیست و حفظ حدود لازم و گرنه از براي ان
 محبوب رحمانی بعضی از آیات و اصحاح کتب آسمانی را در این مقال درج می‌کردم
 تا مفهوم ایاک اعنی و اسمعی یا جاره کاملا معلوم گردد و شاید بتائیدات غیبه
 محبوب آفاق و مرکز میثاق و الطاف خفیه حضرت غصن ممتاز روحی و روح من فی
 العالم لتراب اقدام خدماته الفدا از مطالع ان کورانرا بصیرتی و جاهلا نرا تنبیهی حاصل
 گردد. ولی این زمان بگذار تا وقت دیگر و هنا نه ختم القول و نقول لا حول و لا قوة الا بالله
 والحمد لله الذي هدانا لهذا وما كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله ربنا اننا سمعنا مناديا
 ينادي للايمان ان آمنوا بربكم فامنا فاغفر لنا وكفر عنا سيئاتنا وتوفنا مع الابرار. قربان
 خجای کا خان رحمانی و سایر احبای ثابت روحانی. فاضل یزدی.

—:o:—

NOTES AND NEWS.

Our Brother Mirza Mahmood has been travelling in Southern India, and we hear of the great results produced from his trip to Hyderabad, the Capital of the Nizam: Mr. Meherban Khusrow has joined him as English Translator. India is indeed a vast field and if each and every Bahai in India were to devote each hour of his time to giving the message still he will not be able to cope with the demand. We wonder when will Bahais from other parts of world turn their attention to India. Let it be known that the potential spirituality of the Hindu when placed in the scales of the Bahai Movement will carry the message of love, peace, toleration and harmlessness to all the inhabitants of the world. Our Brother M. U. Abbasi has been doing service at Hyderabad Sind by writing articles in Sindhi magazines and by delivering public lectures. We hope he will ere long establish an assembly there.

Our thanks are due to our sister Victoria Bedikian, the head of World Fellowship Girls, for her efforts to popularize the Bahai News in America. Also to Dr. Edna McKinney and Mrs. Corriune True.

در کتاب الهی راه هدایت از ضلالت ممتاز و حق از باطل با صرح بیان واضح و عیان و اکثون این عبد بی بضاعت با عدم لیاقت بقدر استطاعت چند آیه مبارکه از قرآن که در تشخیص و تفریق حق و باطل در نهایت وضوح و صراحت است معروض میدارد تا ارباب بصیرت و ثبوت را فصل الخطاب و صاحبان نقض و شبهه و ارتبات را ثاقب شهاب گردد.

في سورة الرعد

انزل من السماء ماء فسال اوديتهم بقدرها فاحتمل السيل زيدا رابيا و مما يو قدون عليهم في الغار ابتغاء حليمه اومتاع زيد مثله كذا لك يضرب الله الحق والباطل فاما الذي فيذهب جفاء و اما ما ينفع الناس فيمكث في الارض كذا لك يضرب الامثال للذين استجابوا لربهم الاحسنى والذين لم يستجيبوا له لو ان لهم مافى الارض جميعا و مثله مع لا فتد و به اولئك لهم سوء الحساب و ما يؤيهم جهنم و بنفس المهاد ملاحظ فرمائيد در اين آیه مبارکه دو مثل از براي حق و باطل بيان مي فرمايد. در نهايت صراحت و وضوح. قسم بخداوند بيماند اگر در قرآن نبود سواي اين آیه همين يك آیه در تفریق و تشخیص حق و باطل كافي بود. و لكن كجاست علم و انصاف تا تصديق نمايد. دوم در آیه الكرسي كه سيد آيات قرآنست دقت نمايد كه فلسفه سيادت اين آیه چیست؟ آيا جز اين است كه انسان را از تير ضلالت نجات مي دهد و براه هدايت دلالت مينمايد قال الله جل شانہ الله لا اله الا هو الحي القيوم لا تاخذه سنة ولا نوم له مافى السموات و ما في الارض من الذي يشفع عنده الا باذن يعلم ما بين ايد يهم و ما خلفهم و لا يحيطون بشي من علمه تا هم فيها خالدون بدقت مطالع فرمائيد كه بچه تصريحى اثبات وجود واجب و فردانيت ذات مقدس او و قيوميت و علم و احاطه و مالكييت او مي فرمايد و بعد مي فرمايد من الذي يشفع چگونه ممكن است كه بدون امر و اجازه او تعالي شانہ كسي بتواند خلق را شفاعت نمايد تعالي عما يقول الظالمون تعالي عما يظن الساجدون تعالي عما يتوهم المقلدون علوا كبيرا (سيم) له دعوة الحق والذين يدعون من دونه لا يستجيبون لهم بشي الا كباط كفير الي الماء ليبلغ فاه و ما هو ببالغ و ما دعاء الكافرين الا في ضلال. ملاحظ فرمائيد بچه وضوح و صراحتي حق و باطل را معين و از هم ممتاز فرموده و لي صد هزار افسوس كه صاحبان جهل و تقليد را سوي نمي بخشد و ان يروا كل آية يؤمنون بها. چهارم از اول سورة مباركه جمع تا آخر را

بدقت ملاحظ فرمائيد يسمع الله مافى السموات و ما في الارض الملك القدوس العزيز الحكيم هو الذي بعث في الاميين رسولا منهم يتلوا عليهم آياته و يزيهم و يعلم الكتاب والحكمة و ان كانوا من قبل لفي ضلال مبين و آخرين منهم لما يلحقه بهم و هو العزيز الحكيم ذاك فضل الله يؤتية من يشاء والله ذو الفضل العظيم مثل الذين حلوا التوريت ثم لم يحملوها كمثال الاحمار يحمل اسفار بنس مثل القوم الذين كذبوا بايات الله والله لا يهدي القوم الظالمين. قل يا ايها الذين هادوا ان زعمتم انكم اوليا الله من دون الناس فتمنوا الموت ان كنتم صادقين. الي آخره. در اين آيات تدبر و دقت فرمائيد كه اعظم برهان حقيقت مظاهر مقدس را امي بودن ايشان و تعليم و تربيت كردن خلق را بعلم و حكمت بيان فرموده اما چه سود كه حمل كتاب بر حيوان حيوان را فائده ئي نمي بخشد بلكه نتيجي و نفع آن براي انساني است كه بخواند و بفهمد و عمل نمايد. پنجم در سورة صف مي فرمايد يریدون لي طفئ نور الله بافواههم والله متم نوره ولو كره الكافرون. از اين آيات بيانات واضح و مبهره شد كه امر باطل دوام ندارد و بدون اذن خدا شفاعت نتوان كرد و دست باطل بد هانش نخواهد رسيد و نور الهی خاموش نگردد و چراغ باطل روشن نشود. اي حبيب روحاني هرگز دروغ را فروغي نبوده و نخواهد بود كما قال الله ثم وقال رجل مؤمن من آل فرعون يكتم ايمانه تقتلون رجلا ان يقول ربي الله وقد جائكم بالبينات من ربكم و ان يك كاذبا فعليه كذبه و ان يك صادقا يصيبكم بعض الذي بعدكم ان الله لا يهدي من هو مسرف مرتاب. ايعزيز جان و وجدانم داعي حق خلقرا بحق دعوت كند و باعمال و افعال خيريه دلالت و هدايت فرمايد و داعي باطل بباطل دعوت نمايد و مردم را بافعال قبيحه و خصائل رذيله تحريض و ترغيب نمايد ان الله يامر بالعدل والاحسان و ابتاء ذي القربى و ينهاي عن الفحشاء والمنكر و البغي يعظكم لعلكم تذكرون. ايض. الشيطان يعدكم الفقر و يامركم بالفحشاء و الله يعدكم مغفرة منه و فضلا و الله واسع عليم. اي محبوب دل و جانم داعي حق مزد از خلق نخواهد بلكه اجر خود را از حق طلبد قل ما سالتكم من اجر ان اجري الا على الله و هو علي كل شئي شهيد. ايض. و جاء من انصي المد ينتر رجل يسعى قال يا قوم اتبعوا المرسلين اتبعوا من لا يسئلكم اجرا وهم مهتدون. اي يار ديرين فاضل و اي محرک و مفرح روح و وجدان اين بنده نا قابل داعي

از برای امراض روحانی. ولی اگر بدست حکیم حاذق باشد اما اگر بدست نادان افتد علاج سبب امراض و حیات علت ممات گردد. چنانچه حضرت عبداللہا روح من فی الوجود لترا ب رمسة الاطهر فدا در این خصوص در نبویک امریکا در بیت مبارک نطق و مشروحا بیان میفرماید قول جل ذکره "امشب میخوام از برای شما سبب احتجاج ناس را از مظاهر مقدسه الهی بیان کنم. این مسلم است که در جمیع عہدہا مردم منتظر موعود بودند ... الی ان قال جل برهان. اسباب بسیار بود اما سبب بسیار قوی دو سبب بود که این دو سبب همیشه سبب احتجاج ناس بوده و سبب محرومی کل گردیده است. سبب اول آنکه شخص موعود را در کتاب مقدس شروطی و مذکور که آن شروط کلام رمزیت نہ مفهوم لفظی و چون بحسب مفهوم لفظی گرفتند لهذا اعراض و استعجاب میکردند میگفتند این موعود آن موعود نیست. الی ان قال حل کبریائے. "سبب ثانی اینست که در مظاهر مقدسه الهی دو مقام است. یکی مقام بشر است و دیگری مقام رحمانی نورانی مقام ظهور و تجلی ربانی مستور است و مقام بشریت ظاهر. خلق آن حقیقت مقدسه ظاهر در هیکل نمی بینند قوه روح القدس را نمی بینند نظر بر بشریت میکنند و چون می بینند در مقام بشریت مشترک با سایر بشرند نظیر سایرین میخورند میخوابند مریض میشوند نا توان می گردند لهذا قیاس بنفس خود نموده میگویند اینها مثل ماها هستند امتیازی ندارند چرا اینها مظاهر مقدسه باشند و ما نباشیم." الی آخر بیانہ الاحلی. باری عمده سبب این محرومی و عما جهل و تقلید است که انسان را از ادراک حقیقت بی نصیب و در وادی مهلک غفلت و ضلالت متخیر میسازد. در مذمت تقلید همین دو آیه کافی است. و اذا قيل لهم اتبعوا اما انزل الله قالو بل نطيع ما وجدنا آباءنا اولو کان آباؤهم لا يعلمون شیئا ولا یهتدون. انا وجدنا آباءنا علی امة و انا علی آثارهم مقتدون و اما در توصیف علم و مذمت جهل همین بس که حق جل جلاله در کتاب مجیدش علم را بخور و جهل را بظلمت علم را بر بینائی و جهل را بکوری علم را بر حیات و جهل را بممات تشبیه فرموده در مقامی میفرماید هل یستوی الذین یعملون و الذین لا یعملون هل یستوی الاعمی و البصیر در مقامی میفرماید اموات غیر احياء و ما یشعرون در مقامی میفرماید افمن کان میتا فاحیاه و جعلنا له نورا یمشی به فی الناس کمن کان فی الظلمات. و سید اولیا علیه الصلوة و السلام میفرماید لیس الاجمال با ثواب نزینها ان الاجمال جمال العلم والادب. لیس الیتیم الذی قد مات والده ان الیتیم یتیم العقل و الحسب و در مقامی میفرماید.

و فی الاجمل قبل الموت موت لاهله - و اجسادهم قبل القبور قبور و ان امری لم یحیی با لعلم میت - و لیس لهم قبل النشور نشور

و این اشعار بلاغت شعار در دیوان مبارک است در این آیات اشعار بنظر دقیق ملاحظه و تدبر فرمائید شاهد مقصود ظاهر و مشهود است چه آن جناب فرموده اند با اینکه قبل از ظهور مظاهر الهیه عموم منتظر این یوم معلوم بودند و با وجود تجربه باز چرا محروم گشتند؟ فانی عرض میکنم بلی انتظار داشتند ولی منتظر ظهور اوام و آمال خود بودند نه ظهور حقیقت و مفهوم کتاب و چون از غایت جهل و نادانی و تقلید آباء و اجداد و پیشوایان نادان خود از ادراک حقیقت بی بهره بودند لذا در هر عصر از فیوضات الهی محروم گشتند. بملی اجاج اوام خویش قانع شدند و از عذب فرات و کوثر حیات چشم پوشیدند لکن اگر از بحر بیپایان علم بقطره مرزوق بودند یا بقدر شعیری شعور و انصاف داشتند البتہ از وادی مهلک جهل و تقلید نجات می یافتند و بجان و دل بدرگاه حق میشتافتند و نظر بمیزان الهی می گماشتند و بعروة الوثقا و عہد الهی تمسک می جستند چه در هر عہد و عصر خداوند عادل مهربان بواسطه مظاهر مقدسه خویش صراط مستقیم و منهج قویم خود را در نہایت وضوح مبرهن و معلوم داشت و برای ایشان میزان عدل وضع و مقرر فرموده و بندگان خود را در بادی حیرت محمل و معطل نگذاشته و صلاح و فساد ایشان را با حسن تبیان بیان فرموده و حق را از باطل مانع شمس ارجل معین و ممتاز فرموده بشانیکہ نہ هرگز حق بباطل مستعبر شود و نہ باطل بحق ملتبس گردد. اما هزار افسوس چون غالب خلق همواره در دام هوا و هوس گرفتار و بقید جهل و تقلید مقید و دچارند عہد و پیمان الهی را فراموش و حلقه عبودیت شیطان را در گوش میکنند با اینکه حق بکمال مهربانی بر بندگانش خطاب فرموده و ایشان را متذکر نموده الم اعهد الیکم یا بنی آدم ان لاتعبدا الشیطان ان الشیطان لکم عدو مبین و ان اعبدونی هذا صراط مستقیم ولقد اضل معکم جبلا کثیرا اقلم تکتونو لاتعقلون و با انکه بمجرد لطف و احسان بجهت هدایت بندگان کتاب نازل فرموده و آن را میزان قویم و قسطاس مستقیم خود مقرر داشته مع هذا از غایت جهل و غفلت از میزان الهی انحراف جستند و بقول این و آن تمسک نموده اند قوله تعالی لقد ارسلنا رسلنا بالبینات و انزلنا معهم الکتاب و المیزان ليقوم الناس بالقسط پس اگر خلق پیوسته ناظر بمیزان الهی بودند هرگز از جاده مستقیم حق منحرف نمیشدند زیرا

گرفته نجاتی بخشید تا از اختیار بشمار رود و از ابرار محسوب گردد. این را فتوت گویند و این نوع شهادت یعنی خود را برای نوع بمخاطره انداختن بخدوت از جنس انسان ظاهر شده الا از انبیای عظام و پیغمبران کرام و معدودی از مؤمنین و معتقدین بدان نفوس مقدسه.

برای ثبوت این مدعا بهترین شهادتی از صفحات تاریخ نداریم و هر چند تاریخ انبیای سلف از دست خوش گیتی نرسیده و از فساد مرور دهور خلاصی نیافته و دشواری حاز از کشف لب گشته ولی در قرن نوزدهم (قرن انقلاب کلی) نمونه از انسان کامل و نمونه از خیرخواه حقیقی افق تیره عالم را از نور جمال انور خویش منور و مهیا فرمود و صلاهی عام بوحده بشر در داد و حال تاریخ اعمال و تصویر اقوال او بلا تشویر موجود و مطمح نظر هر بصیر. شادراه هدایت نمود و حیات گرانمای خویش را در راهش مصروف داشت. عالم را بهائی و آفاق را ضیائی عطا فرمود؛ ای نور طلبان انیک بها.

هر که خیرخواه بشر است این گوی و این میدان سراج نورانی تعالیهش را در پیشگاه عین گذارده و در صراط مستقیم که با وضوح ما یهکن نشان داده مشی نماید کتب عدیده که هر یک مخزون از جواهر بدیع است ازین یراع بهائی نگاشت و بیدق اتحاد حقیقی بر افراشت بذر طیبه محبت کلی در قاب کاشت و خیمه اعظم مسرت عالمیان را برپا داشت.

ای آبیاران همی و ای پرده داران اقدامی ای خیرخواهان صدائشی و ای خادمان خدمت مشی خادم الاحیاء زائر زاده آباده

:o:

جواب

هوالمقصود

جواب مسؤل حضرت میرزا عبدالاحسین خان عکاس رحمانی روحی لرالفدا که در نمره ده جلد اول مجله محترمه المبشرات - از سبب احتیاج ناس در هر عصر و زمان از عرفان مظاهر پروردگار رحمان - استفسار و توضیح از مطالع کنندگان خواسته بودند. این فانی با عدم بضاعت و سداد بقدر استعداد محض اطاعت بجواب مبادرت نمود. اگرچه این مسؤل مختصر را اجوبه مفصل لازم و لکن رعایت اجمال نیز واجب و الاجمال الواضح خیر من الاطحاب الفاضح.

اسباب الاحتیاج

سبب تقلید اباء است و اجداد که در هر عصر دین را داده بر باد
سبب فقدان علم و عقل و ادراک چه شد مفقود ممکن نیست ارشاد
سبب کبر و غرور و خرد پسند نیست که انسان را کند نموده و شداد
سبب حب زن و فرزند و مالست که از نوع بشر کنده است بخیاد
سبب رای سخیف این و آنست که مستغنی است از تبیان و تعداد
سبب تسبیح شیخ وزهد و تزویر که هر یک هست چون دامی بمصدا

ای خان رحمانی وای محبوب روحانی بر ضمیر مشیوت مکشوف است همچنانکه طرق الی الله بعدد انفس خلا یقست و از حد و حصر بیرونست کذابا لعکس اسباب احتیاج از عرفان حق نیز در هر عصر حین ظهور از شماره و تعداد افزونست از قبیل جهل و نادانی و تقلید آباء و ایهات و رؤسا و پیشوایان نادان و حب ریاست و غفلت و اغراض شخیص و همسات نفسانی و وسایس و دسایس شیطانی و هوا پرستی و خود پسندی و کبر و غرور و بی انصافی و دود.

مخطر دل نیست جای صحبت اغیار - دیوچه بیرون رود فرشته در آید.
چنانکه اگر فضایی قلب از غیر حق مقدس شد انوار یردان طالع میشود و مصداق قلب المؤمن عرش الرحمن تحقیق مییابد کذالک اگر قلب آلوده
بکسافات دنیوی شد از انوار ایمان و عرفان بی بهره و از جمیع مواهب پروردگار رحمن بی نصیب میگردد و مصداق این آیه مبارکه واقع میشود ولقد ذرنا لجهنم کثیرا من الیچن والانس لهم قلوب لا یفقهون بها ولهم اعین لا یبصرون بها ولهم

آذان لا یسمعون بها اولئک کالانعام بل هم اضل و اولئک هم الغافلون. ختم الله علی قلوبهم و علی سمعهم و علی ابصارهم شراة فهم لا یبصرون و حصول این دو مقام از فقور خود انسانست نه از قصور فضل پروردگار مهربان و ما کان الله لیظلمهم ولکن الناس انفسهم یظلمون باری اسباب احتیاج بسیار و لکن سبب عمده که در هر عصر باعث احتیاج و علت حرمان هر امتی از فیوضات ظهور مظاهر الهی شده جهل و تقلید بوده و هست زیرا اگر عالم بودند و تحریر حقیقت میکردند و معانی و مفاد کتب سماوی را ادراک مینمودند و بهیزان الهی متمسک میشدند و بافق امر الهی ناظر میگشتند البتة محتاج نمی ماندند چه هر یک از کتب آسمانی بمنزل علاج است

راحت تامه است همت و قدرت بهخشد قدرت و قیامی که جنود عالم آن نفس نفیس را از این مقام بلند اعلی باز ندارد و قواء امم او را از این رتبه علیا و موهبت عظمی منحصر فثواند چه قواء بشریه هر اموری را مقاومت تواند مگر مقتضیات وقت و زمان را - هر حادثه ئی را مقابله نماید مگر تغییرات و تبدلات حتمیه عالم امکان را که مانند سیل عظمی جاری است. و سایر قواء نسبت به آن بمشابه حشیش و خس و خار بی ثمر و باری. و البته زمانی آید و دور نیست که مظاهر اقتدار و تمکین یعنی ملوک و سلاطین و مدبرین روی زمین عطف نظری باین امر مبهم نمایند و اعلان احکام عزت و آسایش جمیع امم کنند فوائد نوعیه را بر مخافه شخصیه مقدم شمارند و آسایش افکار را بر این آرایش که حقیقت جهیم و عذاب الیم است ترجیح دهند و چون از این مهالک بگذرند و از فتوحات ممالک غنی و بی نیاز گردند آنگاه اموال کثیره و اوقات عزیزه و افکار مهمه ئی را که در مهمات حربیه مصروف می نمودند جمیع را صرف تربیت ضعیفا و اعانه و اشتغال فقرا و توسیع دوائر علوم و آبادی و تکمیل قواعد صحیح و سرور و شادمانی و وسعت معیشت و کثرت زراعت و حرفت و کمال امنیت و آزادی فرمایند تا افراد بشر در ظل حمایت آن مطالع قدرت راحت جان و آسایش و جدان یابند. روی زمین بهشت برین شود و اسرار یوم یغنی الله کلام من سعته از جمیع جهات آشکار گردد.

و شبهر ئی نیست که ظهور این مقام بستم بقیام و اقدام ملوک و وزراء عالم است و ابراز این مرام و وظیفه عقلاء انام و فضلاء ایام. این است که از قلم اعلی در این مخصوص خطابات اکیده در مواقع عدیده نازل. از جمله در لوح اشراقات میفرماید "از مظاهر قدرت الهی یعنی ملوک و رؤسا میطلبیم که همت نمایند شاید اختلاف از میان برخیزد و آفاق بنور اتفاق منور شود. بایدکل بانچه از قلم اعلی جاری شده تمسک نمایند." (و در لوح بشارات میفرماید) "از حق جل جلاله سائل و آمل که حضرات ملوک و سلاطین را که مظاهر قدرت و مطالع عزتند تایید فرماید بر اجراء اوامر و احکامش انه لهوالمقتدر القدیر و بالا جابته جدیر" انعمی.

محمود زرقانی.

بزرگترین خدمت بجامعه بشریت

که را میتوان خادم نوع انسان گفت و که را خیرخواه بشر میتوان شمرد؟ حل این مسئله بسی غامض و معضل مینماید. زیرا که هر کسی خویش را خیرخواه نوع خود میدانند و هر شخصی را نوعی مخصوص بپندشمر. یکی تعمیم معارف و علوم

و فنون را طالب. دیگری ترویج تجارت و زراعت را راغب. یکی استعقلال آب و خاکش را خواهان. دیگری مساوات تامه بین بشر را جویان.

(خلاصه) آراء مختلف بلکه در بعضی موارد متضاد است. ولی دقت نظر باید تا رای صواب را یافت و طریقه خدمت بعالم انسانی را جست.

اگر خود بینی و انصیت کنار گذارده شود یعنی هیچکس در عقیده خود مصر نباشد و مقصد کشف و تحریر حقیقت باشد جاده اصلی و شاهراه اساسی بدست آید و هم این اختلافات محو گردد.

خادم نوع انسان کسی است که خود را بهیچ وجه من الوجوه از دیگری ممتاز و بالاتر نداند و حب بعض و بغض بعضی در قلب وی نباشد و از روی صداقت تامه قیام بر تصفیه افکار و اعمال آنان نماید.

خادم بشر کسی است که خود را فدای نوع و سرمایه گرانمهای حیات خویش را وقف همجنس خویش نموده هر جا نفاقی بیند در صدد اتفاق بر آید. هر گوشه مریدی بیند در پی شفا مبادرت کند مقصد و مقصودش رفاه بشر و طلب و مطلوبش ترقی نوع باشد. برای هدایت قوم و نوع خویش حمل مشقات و زحمات کرده تکمیلی بغایت استوار داشته باشد.

چنانچه نفسی خود را بجمیع اخلاق حمیده آراسته و پیراسته دارد و ابدا سبب اذیت نوع نگشتم تکد ری فراهم ننماید و کاری با کسی نداشته در خیر و شر کسی دخالت ننماید او را نتوان نیک شمرد و خیرخواه نوع دانست. خیر! چرا که او حبالنفس و برای استراحت شخصی خویش مباشرت بر ذائل ننماید و همان حب نفس خود ضرری است برای هیئت بشریه. بلکه نیک کسی است که دیگران را دست گرفته از ورطه جهالت و غرور رهائی داده بسر چشمه هدایت و حق شناسی رساند.

مثلا هرگاه چند نفر در کشتی نشسته مرافقا مسافرت نمایند و کشتی را خطای وارد آید دچار طوفان گردد بالاخره واژگون و هم در گرداب گرفتار آیند. در این بحال آنکه برای خلاصی خویش دست و پائی زند و دخالتی بکار دیگران ننماید و خویش را بساحل نجات رساند چه نیکی کرده؟ چه شهامتی نشان داده؟ حبا لذت کوششی کرده والا نیک کسی است که بقدر میسر در خلاصی رفقا کوشد و بسند ممکن دستی از آنها

بی پایش را بگشاد و بادهء دانائی و بینائی و دوستی را ارزانی داد سرا پردهء یگانگی را بر افراخت و شالودهء بیگانگی را بر انداخت نژادها و آئین های رنگارنگ از بادهء گلرنگ دوستی او چشیدند و دست از دوئی کشیدند و در خمر یگانگی او یک رنگ شدند. پا کانی که بکوی شناسائی او رسیدند و مانند آئینهء تا بنفک در خشیدند دل از هر چیزی جز او گسستند و باو پیوستند گفتار و رفتار او را در گوش هوش کردند و هر چه جز آن فراموش نمودند از جهان پائین بجهان بالا در پروازند و شایستهء شنیدن و فهمیدن هر راز. پس چنین روزی روز ستایش است و نیایش و دست شستن از هر آلاش. روی دل بجهان بالا نمائیم و دست نیاز سوی آن دلبر بی انباز دراز کنیم و در خواست آوریم که ای بخششدهء مهربان و پرورندهء دل و جان ما را بجز پیمودن راه تو اندیش نه و بجز خوشنودی تو آرزویی نیست. دلها بر یک توام است و هم با هم دیگر همراز و همدم. در ستایش و پیروی تو هم آوازیم و براه تو در پرواز. ناتوانانیم توانائی بخشش و یاورى فرما. توئی دستگیر و توئی پرورندهء مهربان. بهر یک از دوستان راستان آستان یزدانی درود بی پایان برسانید. چانتار همیشه خوش باد. فانیر بهائیه. (اعانه بجهت مشرق الاذکار شیکاگو لازم بموم احباء و امام الرحمن ابلاغ نمائید. بهائیه.)

شهر یقعه ۱۲۶۰
:o:

تمدن

بادهء نی در هر سری شرمیکند
انچهان را انچهان ترمیکند

یعنی بادهء تمدن چون از ساغر ترقی در بزم این عصر نورانی بدور آمد - استعداد های مکفون و راز های درون را از بطون و کمون ظاهر و آشکار نمود - مانند شمس تابان و خورشید درخشان که پس از پرتو افشانی استعداد و جگونگی هر گیاه و زمینی را محسوس و اثر و خاصیت هر شیئی را مشهود سازد و چون آن نیر نورانی بزجاجهای رنگارنگ بتابد در هر زجاجی رنگ آن پدیدار گردد با آنکه خود افتاب را الوانی نیست و نور جهانتاب را تلونی نه. لذا در این قرن رحمانی که ربیع قرون است و این عصر ربانی که غبطهء اعصار ماضیه در جمیع احوال و شئون از هر سری سری عظیم پدید نمود و در هر جمعی شمعی روشن بر افروخت در عالم صنایع اکتشافات بدیع و در جهان علم و تربیت بدایع عظیم و در تجارت و زراعت ترقیات مخصوصه و در سیاست و حکومت امور مهمه و مهمات حربیه و در دیانت و شریعت فیوضات جدید و اسرار سبحانی

ظهور و شهود آورد. از جهتی تعصبات ملی و سیاسی و وطنی را ترویج نمود و از طرفی احساسات و ادراکات اخوت نوعی و وحدت عالم انسانی و سعادت سومی نوع بشر را در هر قلب سلیم و شخص حلیم شدت داد.

ولی چون حرکت کلیقه لازم چیز وجود است و تغییر احوال و شئون از لوازم عالم خلقت و شهود. لذا این حال موجود نیز باقی و برقرار نماند و یکی از این دو جهت آخره الب آید - یعنی یا خیالات شخصیه و منافع ملیه و تعصبات وطنیه و سیاسیه جهان بشدت آید و طوفان حرب و جدال مایهء جهان ذلت و وهالی شود که عالم انسانی را بخاک ماتم نشاند و عمران و عشرت جهانیان را بویرانی و هلاکت سیار دور ترقی بنهایت رسد و زمان هبوط و سقوط ابتدا شود بهار عمر دنیا سپری گردد - و باد خزان باغ گیتی را از بار و بر حکمت و هفوی بی بهره دارد عمار بدمار منتهی شود و هر گلی بخار مبدل گردد در عشرتی بدحشت رسد و هر رحمتی بمنقمت پیوندد. بالا جمال شقاوت بنی آدم بر سعادتش غالب آید و روح آسایش و امیدش بیرون از قالب زیرا بالا خره از برای هر دوری انتهای است و بجهت هر بدوی ختایی. هیچ امری بریکمغوال نماند و جمیع اعصار بر یک کیفیت و حال نباشد.

و یا آنکه هنوز هیکل دنیا را شور ترقی در سر است و پیکر گیتی را یار و نگار تقدم در بر. قرائن حوادثش یأس را بامید مبدل سازد و آیات قدرت و آثار خلقتش حال حزن و هبوط را بمقام سرور و ثبوت کشاند. پس افکار صالح و صلاح جهانگیر شود و سیل مودت و سداد خار و خاشاک جنگ و جدال را از بیخ و بن بر کند و حس وطن پرستی را بذوق عالم پرستی تبدیل کند و در انجام این باده و ساغر تمدن و ترقی سرهای سروران را در عالم وحدت و اخوت همومی جهان بچوش و خروش آرد که زمان بلوغ عالم در رسد و مردمان جهان بعیش و انبساطی جاویدان برخوردار شوند رمز گفتار پیشینیان آشکار شود و جهان بکام جهان آفرین گردد. در اینصورت مبرهن آید و نزد اهل ذوق و وجدان مسلم که این نزاع و جدال عظیم نیز دلیل بر ترقی است نه نومیدی از صالح همومی و وحدت عالم انسانی - زیرا که هر اصلاحی منبعت از نفس طبیعت است و هر علاجهی مفهوم و معلوم از حقیقت مرض و علت امراض مبلکهء عالم خود حافظین امم را بر ترویج علاج قیام دهد و احتیاجات عصر و زمان خود مختصین بنی آدم را بر اجراء (ما به الترقی) مجبور سازد هر نوع پرستی را بر آنچه سبب آسایش عموم است حرکت دهد و هر نیک اندیشی را بر آنچه مایهء سعادت عامه و

BAHAI NEWS

DECEMBER 1922.

No. VIII.

The Bahai Message is a all to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid ! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHÁ.

MY SHEEP SHALL HEAR MY VOICE.

John 10: 16.

O sons of Adam ! O ye discerning ones of the people ! Verily the Words which have descended from the heaven of the will of God are the source of unity and harmony for the world. Close your eyes to racial differences and welcome all with the light of oneness. Be the cause of comfort and promotion of humanity. Live among the people a life that will manifest signs of God. This handful of dust, the world, is one home : let it be in unity. Forsake pride, it is a cause of discord. Follow that which tends to harmony.

O friend ! Consort with all the people of the world with joy and fragrance. Fellowship is the cause of unity, and unity is the source of order in the world. Blessed are they who are kind and serve with love.

O son of man ! Wert thou to observe mercy thou wouldst not regard thine own interest, but the interest of mankind. Wert thou to observe justice, choose thou for others what thou choosest for thyself.

Verily, man is uplifted to the heaven of glory and power through meekness ; again, through pride, is he degraded to the lowest station.

قیمت اشتراک سالیانہ

در ایران ۵۲ و تو مان

۵۰ رهندوستان ۵ پنچ روپیہ

د ر امریکه ۲ ۵ و دالر

الشيخ

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان - مراسلات

الفنشن استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده نمی شود

ای اهل عالم همه

بار یک دارید

وہم گ یکشا خسار

نمبر ۷

نومبر ۱۹۲۲ء

ربيع الاول

جلد ۲

مقصد رساله‌ی بشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و
تفہیم اصول ادیان کہ فی الحقیقہ اصل و اساس واحد است و وظیفہ
آن نشر مطالبی است کہ راجع باین مقام اعلی و رتبہ عالیست و
مقالات مختصر مفید در اینخصوص از ہر کس و ہر جابر سدہ این
رسالہ درج خواہد شد .

اثر ملک پیمان

هو الله

ای پور رستم! امروز شجاعت و مردانگی جرعت و جسارت و فرزانیگی امانت است. امانت دیانت است. دیانت صداقت است. صداقت استقامت است. استقامت ع-ع.

از قلم ورقه مبارکه علیا بافته خوار احبای بهمنی محمدالاحقره مسعودی

هو الله

ای پیروان پاک یزدان! نامه نگاشته دوازدهم شوال رسید و دل و جان را خوشی
بی اندازه بخشید. سپاس ایزد توانا را که در این روز فیروز آفتاب باخشش جهان
تا بشی فرمود که از پرتوش جهان دلها برافروخت و پرد های نادانی و گمراهی بسوخت
دست و پای مردمی را از بند و زنجیرهای افسانه های بی پایه و اندیشه های فرومایه
بگشود و زنگ و گرد این مغاک خاکدان را از آئینه پاک جانها زدود - در خمها

In this day he who seeks the light of the sun of truth must free his mind from the tales of the past, must adorn his head with the crown of severance (from the world), and his temple with the robe of virtue. Then shall he arrive at the ocean of oneness and enter the presence of singleness. The heart must become free from the fire of superstitions, that it may receive the light of assurance, and that it may perceive the glory of God.

Oneness, in its true significance, means that God alone should be realized as the one power which animates and dominates all things, which are but manifestations of its energy.

God, singly and alone, abideth in his own place which is holy above space and time, mention and utterance, sign, description and definition, height and depth.

O my God! O my God! Adorn the heads of the chosen ones with the crown of love and their temples with the robes of virtue.

O brothers! Deal with one another in patience. Sever your minds from the world: Boast not thyself when in honor: And be not ashamed in abasement. I declare by My beauty that I have created ye all from the dust and to dust shall I turn ye again.

The principle of faith is to lessen words and to increase deeds. He whose words exceed his acts, know verily, that his non-being is better than his being and death better than his life.

The root of all knowledge is the knowledge of God: Glory be to Him! And this knowledge is impossible save through His Manifestation.

O children of men! Do ye know why We have created ye from one clay! That no one should glorify himself over the other. Be ye ever mindful of how ye were created. Since We created ye all from the same substance, ye must be as one soul, walking with the same feet, eating with one mouth and living in one land, that ye may manifest with your being, and by your deeds and actions, the signs of unity and the spirit of oneness. This is My counsel to ye, O people of lights! Therefore follow it that ye may attain the fruits of holiness from the tree of might and power.

O friends: Be not satisfied with the beauty that is mortal, discarding the eternal beauty, and attach not thyself to the world of clay.

O son of existence! Be not engrossed with this world for with fire We test the gold, and with gold We try the servants.

O son of humanity! Rejoice not if fortune smile upon thee; and if sorrow overtake thee, mourn not because of it, for in their time, they both shall cease and be no more.

O emigrants! The tongue is especially for the mention of Me: stain it not with slander. If the fire of self overcome ye, be mindful to remember your own faults, and speak not evil of My creatures, because each one of ye is more conscious and better informed of his own self than of My creatures.

O My servant! The lowest of men are those who bear no fruit upon the earth; they are indeed counted as dead. Nay, the dead are preferred in the presence of God before those who are indolent and negligent.

O My servant! The best of people are they who gain by work, and spend for themselves and their kindred in the love of God, the Lord of the creatures.

O son of man! Breathe not the sins of any one as long as thou art a sinner. If thou doest contrary to this command thou art not of Me: To this I bear witness.

O son of spirit! Know verily that he who exhorts men to equity and himself does injustice, is not of Me, even though he bear my name.

O son of existence! Attribute not to any soul that which thou desirest not to be attributed to thyself, and do not promise that which thou dost not fulfill. This is my command to thee: obey it.

O son of existence! Examine thy deeds each day, before thou art judged, for death will suddenly overtake thee, and then thy deeds shall judge thee.

The people of Baha must serve the Lord with wisdom, teach others by their lives and manifest the light of God in their deeds. The effect of deeds is in truth more powerful than that of words.

The progress of man depends upon faithfulness, wisdom, chastity, intelligence and deeds. He is ever degraded by ignorance, lack of faith, untruth and selfishness. Verily, man is not called man until he be imbued with the attributes of the Merciful. He is not man because of wealth and adornment, learning and refinement.

O ye tyrants on earth! Withdraw your hands from oppression, for I have vowed to pass not over any one's oppression.

O ignorant ones who have a reputation for knowledge! Why do ye outwardly claim to be shepherds while inwardly ye have become wolves of My sheep? Your example resembles the star preceding dawn, which is apparently bright and luminous, but in reality leads the caravans of My city astray, and causes their destruction.

In this day all must serve God with purity and virtue. The effect of the word spoken by the teacher depends upon his severance. Some are content with words, but the truth of words is tested by deeds and dependent upon life. Deeds reveal the station of the man.

The source of these utterances is justice. It is the freedom of man from superstition and imitation that he may discern the Manifestation of God with the eye of oneness and consider all affairs with keen sight.

BAHA'U'LLAH.

—:O:—

BAHA'U'LLAH.

November 7th

In the third year after the Bab had declared his Mission, Baha'u'llah, being accused by fanatical Mullahs of believing in the new doctrine, was arrested and thrown into prison. The next day, however, several ministers of the Government and other influential

men caused him to be set free. Later on he was again arrested, and the priests condemned him to death! The Governor hesitated to have this sentence carried out for fear of a revolution. The priests met together in the Mosque, before which was the place of execution. All the people of the town gathered in crowds outside the Mosque. The carpenters brought their saws and hammers, the butchers came with their knives, the bricklayers and builders shouldered their spades, all these men, incited by the frenzied Mullahs, were eager to share in the honour of killing him. Inside the Mosque were assembled the doctors of Religion. Baha'u'llah stood before them, and answered all their questions with great wisdom. The chief sage in particular, was completely silenced by Baha'u'llah, who refuted all his arguments.

A discussion arose between two of these priests as to the meaning of some words in the writings of the Bab; accusing him of inaccuracy, they challenged Baha'u'llah to defend him if he were able. These priests were entirely humiliated, for Baha'u'llah proved before the whole assembly that the Bab was absolutely right, and that the accusation was made in ignorance.

The defeated ones now put him to the torture of the bastinado, and more infuriated than before brought him out before the walls of the Mosque unto the place of execution, where the misguided people were awaiting his coming.

Still the Governor feared to comply with the demand of the priests for his execution. Realizing the danger in which the dignified prisoner was placed, some men were sent to rescue him. In this they succeeded by breaking through the wall of the Mosque and leading Baha'u'llah through the opening into a place of safety, but not of freedom; for the Governor shifted the responsibility from off his own shoulders by sending him to Teheran. Here he was imprisoned in an underground dungeon, where the light of day was never seen. A heavy chain was placed about his neck by which he was chained to five other Babis; these fetters were locked together by strong, very heavy, bolts and screws. His clothes were torn to pieces, also his fez. In this terrible condition he was kept for four months.

During this time none of his friends were able to get access to him.

A prison official made an attempt to poison him, but beyond causing him great suffering this poison had no effect.

After a time the Government liberated him and exiled him and his family to Baghdad, where he remained for eleven years. During this time he underwent severe persecutions, being surrounded by the watchful hatred of his enemies.

He bore all evils and torments with the greatest courage and fortitude. Often when he arose in the morning, he knew not whether he would live until the sun should set. Meanwhile, each day, the priests came and questioned him on Religion and Metaphysics.

At length the Turkish Governor exiled him to Constantinople, whence he was sent to Adrianople; here he stayed for five years. Eventually, he was sent to the far off prison fortress of St. Jean d'Acre. Here he was imprisoned in the military portion of the fortress and kept under the strictest surveillance. Words would fail me to tell you of the many trials he had to suffer, and all the misery he endured in that prison. Notwithstanding, it was from this prison that Baha'u'llah wrote to all the Monarchs of Europe, and these letters with one exception were sent through the post.

The Epistle to Nassar-ed-din Shah was confided to a Persian Bahai, Mirza Badi Khorasani, who undertook to deliver it into the Shah's own hands. This brave man waited in the neighbourhood of Teheran for the passing of the Shah, who had the intention to journey by that way to his Summer Palace. The courageous messenger followed the Shah to his Palace, and waited on the road near the entrance for several days. Always in the same place was he seen waiting on the road, until the people began to wonder why he should be there. At last the Shah heard of him, and commanded his servants that the man should be brought before him.

"Oh! servants of the Shah, I bring a letter, which I must deliver into his own hands," Badi said, and then Badi said to the Shah, "I bring you a letter from Baha'u'llah!"

He was immediately seized and questioned by those who wished to elicit information which would help them in the further persecutions of Baha'u'llah. Badi would answer not a word; then they tortured him, still he held his peace! After three days they killed him, having failed to force him to speak! These cruel men photographed him whilst he was under torture.*

The Shah gave the letter from Baha'u'llah to the priests that they might explain it to him. After some days these priests told the Shah that the letter was from a political enemy. The Shah grew angry, and said, "This is no explanation, I pay you to read and answer my letters, therefore obey!"

The spirit and meaning of the Tablet to Nassar-ed-din Shah was, in short, this:—"Now that the time has come, when the Cause of the Glory of God has appeared, I ask that I may be allowed to come to Teheran and answer any questions the priests may put to me.

"I exhort you to detach yourself from the worldly magnificence of your Empire. Remember all those great Kings who have lived before you—their glories have passed away!"

The letter was written in a most beautiful manner, and continued warning the King and telling him of the future triumph of the Kingdom of Baha'u'llah, both in the Eastern and in the Western World.

The Shah paid no attention to the warning of this letter and continued to live in the same fashion until the end.

Although Baha'u'llah was in prison the Great Power of the Holy Spirit was with Him!

None other in prison could have been like unto him. In spite of all the hardships he suffered, he never complained.

* A certain man who was present when Badi was told he should carry the Epistle to the Shah saw him transfigured; he became radiant.

In the Dignity of his Majesty, He always refused to see the Governor, or the influential people of the town.

Although the surveillance was unremittingly strict He came and went as He wished! He died in a house situated about three kilometers from St. Jean D'Acre.

ABDUL BAHÁ,
(A talk given in Parish).

—:o:—

Esslingen A/N.
27th September 1922.

Through,

KAUSHAL K. BHARGAVA,

To the Children of Baha in India.

My dear Sisters and Brothers,

I am glad to be able to write to you a few thoughts of mine, which will be translated to you by my dear brother Kaushal. I shall first tell you, how I came to know about the Bahai cause. It was a rainy day, when I happened to be in the company of a Bahai sister. She spoke to me about the Children's Feast, which was to be held on 9th April 1922 in commemoration of the visit of our Beloved Abdul Baha. She invited me to attend the Feast, and I agreed to go with her. I parted with her that evening with a heart full of joy and yet I knew nothing about this Holy Cause. Next day I and my sister went to attend the Feast.

As I opened the door, I was heartily welcomed by some foreign young gentleman, and the spiritual atmosphere of the hall produced a wonderful impression on me. I felt myself no longer a stranger there, for the Friends were so loving and kind to me, that I felt, as if they were all intimately and spiritually connected with me.

I listened to loving and sincere speakers, who spoke about the Love, Generosity and Contentment of Baha'u'llah and Abdul Baha.

Their words were full of purity, sincerity and above all they were backed by an immeasurable love of God and men.

On this day I came to know so many loving people, among whom was also the aforesaid foreigner from India. His name is perhaps known to you all, but still I do like to mention his name. He is known to us as Kaushal but his full name is Kaushal K. Bhargava. He is so loving, so spiritual and yet extremely modest. He loves all persons equally and I believe he makes no distinctions. His life has been an example to us, but I can only admire him, for he is so immensely inspired with heavenly love. He is now gone back to India and although physically so far away from us, he is in spirit always with us.

O beloved ones, when early in the morning I devote myself to prayers, I feel myself so happy and my heart is so spiritualised, for I know that I am now under the protection of the Highest. He is my only helper and supporter whether it be in joy or grief, in pleasure or pain, in success or failure.

Everyday I do read the Hidden Words, which book has been presented to me by a loving sister 'Kamla'. In this book the Blessed Beauty teaches us how to live and how to love.

Dear sisters and brothers! At night when I lay myself down in bed, the moon shines so lovingly into my room, and after I have thanked God for His Protection, I try to recollect all the incidents of the day and ask myself. "Have I been just to my fellow men? Have I caused grievance to any body?" If I have committed a fault, I take a vow not to repeat it next time.

My dear sisters and brothers, I have now explained to you a little about Esslingen and the Bahai cause, but I should like to hear from you as to how you are all getting on. Kaushal will translate for me. I hope to receive a letter from you in the near future.

With sincerest greetings and kisses in El Abba.

from Your BAHAI SISTER,
Ilse Löwenthal.

Dear Bahai Children in India.

This letter was sent to you by Ilse Löwenthal of Esslingen, in September 1922, but owing to the hard pressure of work I could not translate it into English. However I take this opportunity of requesting you, through the columns of Bahai News to write to Else and other Bahai Children in Germany as soon as possible. Ilse is only 12 years old and she has been in the Bahai cause only for the last few months, but you will feel from her letter, a heaven of spiritual love in her heart. In Esslingen they have a Bahai Sunday School, which was formerly under the supervision of Miss. Anna Köstlin—a highly developed and very noble soul—but owing to the ill-health of Miss. Köstlin, the school work has been taken over by Miss. Luise K. Fingerle, who, I am sure, will prove herself worthy of the noble task. I have watched these children day after day and they have won my heart through their simple but sincere and spiritual love. Their letters are a source of spiritual joy and heavenly pleasure to me in times of troubles and difficulties. I always pray for them and always look eagerly to the day, when I may see their cheerful and happy faces again.

They are very self-sacrificing which spirit you well realise from their subscribing to the Unity Temple Fund, although in Germany the economical conditions are at their worst.

In the end I may request you again to write to these children as often as you can, and I shall simply be glad to translate your letters into German.

With Abha greetings, lovingly yours in El Abha.

K. K. BHARGAVA,
Jaipur City.

—:o:—

NOTES AND NEWS.

The ground-floor of the Mashreq-ul-Azkar, at Chicago was completed last May, and the first meeting held therein was to commemorate the Martyrdom of the Bab.

The photograph of the first meeting in the 1st Bahai Temple of America has been received by us and hung up in the Assembly Hall of Karachi. In order that the building of the Divine Edifice may proceed uninterruptedly the assemblages of friends all over the world, have stirred themselves into a renewed activity. Among the earliest acknowledgements comes the following from the National Spiritual Assembly of America:—

“Without exception, every member of the Holy Family, both young and old, whether near or remote in physical relationship, the Greatest Holy Leaf, the Holy Mother, the daughters of the Master, grandchildren, cousins, each and all are individually represented in this gift of \$1,257.43 just received. The Bahai men, women and children of Acca, Haifa, the village of Addasieh, Jaffa, are all included. Besides this contribution of real sacrifice, for many of these beloved Eastern friends have been without work, gifts have likewise come from other Oriental centres—from Karachi, India, \$87.75 from Alexandretta, Syria, \$110.00; from Teheran, Persia, a sum of \$600.00.”

Time is not yet ripe for a Mashreq-ul-Azkar in India, for the Bahais all over the world have at present to use their mite towards the speedy completion of the American Mashreq-ul-Azkar.

But Professor P. Giddes, the famous town planner while planning for the improvement of several Indian towns has already fixed upon a site and prepared a plan:—

“I have prepared designs for a central Bahai Temple for India and these are now being exhibited in my plans for Indian towns When lately in Allahabad, I met the Chairman and other Members and Officers of the Allahabad Improvement Trust, now beginning its active career. They not only expressed warm interest in this project of the Temple, but motored me round to all the various possible sites, between Fort and City. We came to an unanimous opinion that the most suitable, convenient and commanding site available is that between the Minto Memorial and the Old Town, and the President assured me of his good offices towards obtaining this site (or other) and on as easy terms as may be.”

In Persia, the Mullas have once more prevailed upon the Government to persecute the Bahais. The sad reports from Sangsar, we refrain for the present to publish, for we do not wish to place before the world our grievances. We trust God will endue the King of Persia and his Councillors, to perceive that it is high time for them not to side any more with religious fanaticism. We also learn that strict Censorship has been placed on all our literature and that the Bahai News, has been the victim of confiscation in almost every town of Persia.

Turning to brighter things, Shoghi Effendi is reported to be returning to the Holy Land, and we feel sure that his return means greater activity in the field of teaching the Cause.

The 3rd All-India Bahai Convention, will meet in a week's time, and delegates have already begun to come down from far and wide.

Ten thousand invitation letters have been issued by the Convention Committee to all prominent thinkers, savants, leaders and societies in India. The response from them is indeed very encouraging.

The Bahai Convention shall be a model for several liberal movements to follow. Its motto is love, its task universal reconciliation, its results far-reaching.

Our Conventions, we realize, are wonderful instruments for the broadcast spread of the principles of the movement, which is to usher in a new era, a new age, a new order, and a new consciousness, *viz.*, the love of the human race.

Friends from America, Persia, Japan and Germany express their presence amidst us in spirit during the Convention. Next year some of us hope to be in America, and may be that in return our fourth Convention may be brightened by the presence of our American Friends.

هنگام ایست که از گلکته بجهت درج در مجله رسید

این مسئله بس واضح و روشن است که امروز در جامعه ملت بهائی دبیرانی با تدبیر موجود است که سمند سخنوریشان یکتا رخس میدان انشاست و نویسندگانی عالم یافت میشود که قلم معجز شیهشان چون شمشیر تیز فتح مدن و امصار قلوب نماید. گهیی مانند سیفی از نور منصفین را بدان راجع سازد و گاهی نا آسا پیش خرافات را بسوزاند و ریش او هام را برکند.

و ادیبانی اریب در هر گوشه و کنار مخصوصا در زوایای ایران مکنونند که چون سلیمان زمان ملک سخنوری و نکته سنجی را در زیر نگین دارند.

اگرچه آنان در هر زمان مقالات شیرین با عبارات دلنشین که چشم و گوش جمهور را باز می نمایند و سبب اتساع اذهان عموم و وسیله نجاح و فلاح بشی آدمست در آن مجله مقدس درج میفرمایند و اگرچه در اداره مجله مقدس البشاره منشانی قابل و ناخبرانی کامل موجود است که اثر افکار و خیالات مقدسشان زیغت بخش صفحات البشاره است ولی مع ذلک از انجائیکه آرزو به جوانان عیب نیست این بی مقدار هم با قلت سرمایه ادبی و علمی و اخلاقی و اطلاعی برانم که مقاله امری انشاء و درج نمایم که هم در ضمن تذکار مطالب گذشته شود و هم کم کم قادر بر انشاء مقالات مفیده شوم و هم جوانان بهائی بنوگ قلم مقدس خود مقالاتی که مایه نظم و تشویق و اصلاحات داخلی و وسیله پیشرفت امر بهائی است در البشاره و مقالاتی که سبب بیداری نوع انسان است نوشته در سایر جراید درج فرمایند تا آنکه در آئینه کل بیش از پیش به خدمات موفق شویم و افکار و انشائمان ترقی کند و اتساع یابد. اگرچه این فانی را چه لیاقت که خود را در جزو آن احبای نورانی بشمارد و ازین مراتب دم زند و هر چند آن ذره که در حساب ناید مائیم ولی چون انوار منشآت و اثر افکار نویسندگان محترم دیگر در سطوع است یقین است ذرات نامرئی هم محسوس شوند و خرد نمائی نمایند.

و یقین است که قارئین محترم هم بر لیاقت و قدر نویسنده نمی نگرند و بلکه از گفته نکته میجویند چه خوش عبارتی است در عربی لا تنظر الی من قال بل النظر الی ما قال مخصوصا ما بهائیان زیرا که آنچه میگوئیم بدین مضمون است.

بقیه دارد

احبای

دیدن کنج نون بر ما

فلسطین و ایران

همین که سواحل جنوبی (مدیترانه) را گرفته بغلات آسیای صغیر عازم شویم، بجز جبال غیر مرتفع و پستیهای نا هموار آن قطعه اراضی سبز با صفائی است که نسبت به وضعیات طبیعیش امید بخش ولی موقعیت تصادفی آن بی مناسبت است. گاه گاهی شیوخ و رؤسای قبائل از بحبوحه تمدن دنیای معلوم خود، مخزرجر گشته این مراتع را برای ارتزاق اغنام و احشام انتخاب می نمایند. این سر زمین فلسطین است که آن ایام در پرتو اقتدارات بانیان هرمان و فرمانروایان کلدانیان منعکس و منعکس گشته.

اما گردش گردون پس از فقرت مدتی یگسلسله حوادث غیر مترقبه صاعقه وار با همان تندی و روشنی برق و ضعیفات این ناحیه را تغییر میدهد. چنان تغییراتی که تذکارش پس از چندین قرن امروزه جز و تعلیمات اولیه مدارس عالم است و ما را از تکرار آن حقایق مشهوره معذور میدارد. همین قدر باید بدانیم که آن قوه قویه محیط بر ممکنات بزرگترین جامعه در تحت نظارت عالیه ظاهر مقدس خود اراده و تمهید فرموده. مرکز آن را فلسطین خواست و قانون کامل هیئت اجتماعی کافل سعادت بشری بنام اسفار اربعه از سما اراده اش نازل و خاتمه باوهم تعدد آله و اساطیر فلاسفه معصومه شد. فلسطین دارالتعلیم رحمانی شد! در همان اوان فلسطین را بحال خود گذارده مانند وقایع ایام باد آسا بسمت جنوبی غربی حرکت نمائیم و از کنار عروس دنیا بابل آن روز کناره گرفته ماوراء دجله و فرات قدم نهیم قلات وسیع و دشت پهناوری در نظر است که قبائل و اقوام مختلفه بتفاوتهای نسبی در آن رحل اقامت افکنده سکونت دارند. این قلات ایران است که در این موقع اوضاعش با فلسطین مشابهتی ندارد. برعکس در حوزه گیتی مداران معاصر خود قوه عالمیه مهمی است ولی در صفحات آتیه این دو قطعه مقدراتی تعیین شده است که این مباحثت را مرتفع نموده بلکه ساکنین آن را مهائل و مشابه میدارد مثل اینکه سر نوشت هر دو یکت نسخ و در یک مطبع ترسیم گشته بود.

پس از ملاحظه مدافه این کیفیات وقایع چندین قرن فلسطین را که عیال قدر مربوط بموضوع نیست در هم نوردیده دوباره بفلسطین رجعت میکنیم. هنگامه غربی است!!! اساس دارالتعلیم رو بنهدام نهاده. مدرسه مصطبره شاگردان فراری. معامین در نهایت بی قرار. کلاس بی اساس. انین خشمکین. وجودات مقدس ربانیه ذکر یا اشعیا ارمیا

نحمیا و غیره و غیره متواتراً گوشزد میشود که نو آموزگان نا فرمانرا بسیاست مادی و معنوی تغذیر میفرمایند. بلی سما معرفت الله را غبار بدعت و ضلالت تیره نموده ابر بلا باریدن گرفت (و امطرنا علیهم مطراً سوء) چنگلهای تیز و بران کلدانیان و جهه ملی فلسطینیان را باشد و جوه خراشاند. بالاخره عقاب شکاری دولت روم لاشه ظاهری آنان را بمنقار گرفت!!!

شاهنشاهی سلیمان باگذار رمنها شد. آیا ملت مغلوب یهود را در آن حال سیرت و عقیدت چه بود؟ هوا پرستی و کارش بکجا کشیده و سرمستی تا چه جا رسیده؟ حالات روحیه و اجتماعیه هفتاد سال قبل ایران نمایشگاه آن منظر جان کاه است. پس از ورود بصحنه اخلاقی ملی ایرانیان در آن عصر نفوسی بصورت انسانی و سیرت حیوانی عرض اندام می نمایند که در نتیجه رفتار بدعت آثار شان عزت ابدیه مکنونه شریعت الله را پشت پازده با افکار ضلالت مدار خود چهار اسیر ذلت حتمیه تقالید را استقبال نموده اند. فرمانروایان قرن طلایی که هرچم (ان جسدنا لهم الغالبون) را با زرین رقم (ان الله یامر بالعدل والاحسان) در کف کفایت داشتند این حوزه را وداع ابدی گفتند. دستور (فاعتصموا بحبل الله ولا تنفروا) فراموش شده تفرقه آرا بخدی تجاوز نموده که در جزئیات متفرعات هزاران آرا مختلفه اظهار میشود. فرمان حقیقت بنیان (قل من حرم زینت الله التي اخرج لعباده والطیبات من الرزق) بتفاوتی مطنون و مزعوم و مکروه و مششوم مبدل شده است. خلاصه رزائل اوان فقرت عائله ملیت قوم را فرا گرفت و فضائل احیان بعثت بقیهرا متواری شد. آیا حال بدیغمنوال ماند؟ خیر! شبان مهربان اغنام نا فرمان را بیش از این بی سرو سامان نهخواست. یحییای معدمان خاتمه مسکن فلسطینیان را بسروش (توبوا فقد اقتراب ملکوت الله) بشارت داد و در تعقیبش مسیح (موعود) چون ملیک محمود برای نجات یهود ظهور نمود یاللعجب! همان عواطف غیمیه ایران را نیز شدید تر احاطه نمود حضرت نقطه اولی روح ما سواه فداه چون ستاره سحری انتباهی ظلام دیجور را خبر داد و ظهور سلطان من فی الامکان را تسجیل و تعجیل کرد. جمال قدم و اسم اعظم عالم وجود را بمقدم خود مزین فرموده. یوم موعود رسید و طلعت رب محمود مشهود گشت.

آیا آزان مسیح (موعود) خود را چسان اقبال کردند و انیان در قدوم مذبحی عالمیان چه ایثار نمودند این موضوعی است که نقطه تشابه این دو گروه را اکمال نموده و ضعیفات و مقدراتی از ماضی و استقبال پیشینیان و پسینیان را تصریح خواهد نمود و شاید لای الاقتصار در نمرات آتیه عرضه شود. ع. ج. کلامی.

خواهیم کرد که بین طبقه اول و ثانی مباحث و تفاوت کلی موجود و از زمین تا فرقدان فرق خواهیم یافت!

چرا؟ بهجهت آنکه:—

اولاً- از همان موضوع ادعای هر یک حتی با نظری سطحی بر ما مکشوف میشود که انبیاء الهی برای تهذیب اخلاق و تزکیه اطوار و دعوت نفوس بسوی خداوند یگانه و هدایت خلق بصراط مستقیم مدنیت و انسانیت ظاهر و حال آنکه فلاسفه هر کدام سیر و مشیشان در طریقی مخصوص و مسلکی منحصر بوده و سلسله انتشارات و آثار افکار شان غالباً با کتب و صحیف آسمانی مشابهتی نداشته است بلکه هر یک در فلسفه و حکمت تعالیم و وصایای انبیاء الهی را پیروی و تحقیق نموده است:—

ثانیاً- در هر دور و کور که مظهر امری در عالم امکان ظهور فرمود فیلسوفانی چند با آن پیغمبر ارجمند معاصر بودند ولی نفوذ کلمه و تشکیل یک هیئت جامعه و آثار باقی که از آن مؤثر رحمانی ملاحظه و مشهود گردیده در نتیجه جمیع زحمات و اشتیاقات یک فیلسوف کامل مرئی نبوده و نیست:—

در این مسئله تردید و شبهه نیست که آثار و افکار بدیع حکما مانند کنفیسوس و فلاسفه یونان در ایقاز و انتباه اعم افکار و تربیت و تمدن ملل جاهله مدخلیت تامه داشتم و بقاء عاقلان همواره مؤید و موفق بوده اند ولی حرف در این است که آن اندازه نفوذ و قدرت که از آن معلمین ربانی در تاسیس امت و وضع قوانین محکمه و رفع احتیاجات اقتصادی و اجتماعی نوع بشر بمنصه شهود رسیده از هیچ یک از اعلم فلاسفه دیده و شنیده نشده است با وصف اینکه اکثر در ترویج آثار و انتشار افکار خود چندان مانع و را دعوی نداشته و بقدر انبیاء الهی در تحت مضیق و شکنجه نبوده و در راه خدمت به عالم انسانیت فدا کاری شایانی ننموده اند:—

ثالثاً- اساسی را که اولین نبی مرسل برای انتظام عالم کون بنا نهاد جامع و کامل و تغییرنا پذیر و شالوده تعالیم پیغمبر بعد بر اصول و قوانین موضوعه پیغمبر قبل بوده در حالیکه عقائد و آراء حکما غالباً در نهایت اختلاف و مغایرت است:—
اکتشافات جدیده هر یک و انتقادات فلسفی آنها بر یکدیگر برای اثبات این مدعا بهترین گواه است:—

رابعاً- حکما بهخشان بیشتر در مادیات و کشف ماهیت کائنات و استعلام از تاریخ طبیعی موجودات و کیفیت سیر و دوران کرات و اجرام سماوی است و حال آنکه علت غائی از ارسال رسل و انزال کتب این گونه قضایای عالم جسمانی نبوده و مقاصد انبیاء عظام مقدس از آن است که بتوان با تبلیغات فلاسفه طرف نسبت قرار داد چه نسبت خاک را با عالم پاک!

خامساً- آنانکه کلمه پرافت "Prophet" (پیغمبر) را با فیلسوف "Philosopher" (فیلسوف) از یک ریش و ماخذ فرض نموده و یکی را مشتق از دیگری دانسته و بدین دلیل نیز نبی و حکیم را در یک ردیف و صاحب یک رتبه و مقام شمرده اند اشتباه محض است و واضح است که صاحب این عقیده را احاطه تام بعلم اشتقاق لغات نمیباشد در صورتیکه در سایر السنه مانند پارسی و عربی و غیرهما نیز برای این دو رتبه علیاً از قدیم الایام لغات مخصوصه غیر مشابه وضع گردیده است:—

سادساً- فلاسفه بوسیله اکتساب و تحصیل و اقتباس بذروه علو و سمو ارتقاء یافتند و صاحب مقامات عالیه گردیده اند ولی تاریخ بخوبی نشان میدهد که انبیاء الهی دارای علوم لدنی و شجاعت و شهامت فطری بوده و در هیچ مدرسه تعلیم نیافتند آری یتیمی که ناخوانده قرآن درست کتب خانه هفت ملت بشست و از این رهگذر است که ما آن وجودات مقدسه را نوابغ اعصار و نوادر ادوار مریدان عالم انسانی ملهم بالهامات یزدانی و صاحب قدرت و قوت رحمانی دانسته و اطاعت و انقیاد آنها را بر کل من علی الارض واجب و فرض میشماریم:—

بعض متأخرین روحانیت را صرف تقلید و اوهام و خرافات ناشیه از بدعتهای جاهلان پاپ ها اسقف ها خاخام ها دستوران و مؤبدان بالاخره اخوندها پنداشتم استعارات و کنایات مستعمله در کتب آسمانی را که لازمه فصاحت و بلاغت است و برخی دیگر را که نظر بمقتضیات وقت و مدارج ادراک هر قوم پایما و ابهام نازل گردیده مخالف علم و عقل انگاشتم و قلم رد و تنقید برداشتم توها تی چند برای تخریب اساس ادیان الهی نگاشتم اند پریدون ان یطفئوا نور الله بافواهم و لکن یا بی الا ان یتن نوره.

(آبادیه - ع. ح. بهمنی)

به جنبید و خاکدان گلستان شد و خاک سیاه رشک بوستان گشت. جهان جهانی تازه شد و آوازه بلند گشت دشت و کبار سبز و خرم شد و مرغان چمن بهرانه و آمدنک همدم شدند. هنگام شادمانیست. پیغام آسمانیست. بنگاه جاودانیست. بیدار شو! بیدار شو! (ای پروردگار بزرگوار) حال انجمنی فراهم شده و گروهی همداستان گشته که بهجان بکوشند تا از باران بخشش بهره‌یاران دهند و کودکان خرد را به نیروی پرورش در آغوش هوش پرورده رشک دانشمندان نمایند آئین آسمانی بیا موزند و بخشش یزدانی آشکار کنند. پس ای پروردگار بهرین تو پشت و پناه باش و نیروی باز و بخش تا بآرزوی خویش رسند و از کم و بیش در گذرند و آن مرز و بوم را چون نمونه جهان بالا نمایند. ع. ع.

—:0:—

از قلم حضرت ورقم علیا - بافتخار محفل مقدس روحانی تبریز

حواله

الروح ورقم علیا

بندگان آستان جمال الهی و یاران عزیز باوفاي حضرت عبدالبهاء! زایه نامی چون کاشن ربانی مزین باوراد و ازهار حقائق و معانی بود که با جمل و احسن طراز ترتیب یافته و مانند نسیم ریاض معنوی و شمیم فردوس رحمانی مرور و عبور نمود و مشام جان و وجدان این آوراگان و ستمدیدگان را معطر و معنیر فرمود. چون غصن ممتاز و ولی امر الله حضرت شوقی آفندی موقتا مسافرتی به بعض جهات فرموده اند لذا فانی به اختصار جواب میبخشیم. شکر ساحت قدس محبوب الهی را که آن عندلیبان گلستان عرفان و بلبلان بوستان ایقان و اطمینان بر شاخسار شجره فضل و احسان بادیع الاحسان به تسبیح و تهلیل ملیک اکوان مشغول و به ترتیل آیات قدس و ترنیم نغمات انس مالموف و به تمجید و تقدیس رب مجید نغمه سرایند. الحمد لله صدور منشرح قلوب منجذب و دل و جان مفتون آن روی تابان - دریای فضل و احسان جمال مبارک هر موج و هیجان است و انوار عنایت او فائز بر جهان و جهانیان سحاب کرم در ریزش است و آفتاب جود و بخشش باشد اشراق در تابش. هر شانی از شئون این ظهور اعظم و قرن اکرم افخم ممتاز و اشرف و اعلی و الهی از فردن ماضی است. بهیچوجه قیاس باصناف سالف نتوان نمود و بقسمی اسرار این یوم عظیم واضح و روشن و مبرهن است که نزد واقفان اسرار و صاحبان ابصار و محرران راز بهیچ

حقائق محسوسه محسوب شود. زیرا در این یوم بدیع نجم اشاره و تلمیح افول نمود و شمس تصریح اشراق فرمود و بدر تشریح و توضیح ساطع بر آفاق گشت مرکز مخصوص منصوص آمد و ولی امر الله و مبین کتاب الله غصن ممتاز حضرت شوقی آفندی باثر قلم مرکز میثاق حضرت عبدالبهاء ارواحنا لمظلومینم الفداء تشخیص و تعیین شد و شاه راه هدایت الی الابد واضح و لائح و روشن گشت. این فضل از خصائص این ظهور اعظم و این عنایت از لطائف موهبت این دور اکرم است. امید داریم که بشکرانه این الطاف جزیر و مواهب جمیل بر خدمت امر الله قیام نمائیم و به نشر تعلیم مبارک پردازیم و وصایا و نصائی حضرت عبدالبهاء را موقع اجرا گذاریم تا روز بروز دایره امر توسعه یابد و طالبان مطلوب رسند و عاشقان بهجمال معشوق فائز گردند و تشنگان بسر چشمه عذب فرات وارد شوند و فرح و سرور روحانی احاطه کند و انشراح صدور حاصل شود. هنگام تشرف و زیارت بعتبات مقدسه طاهره روحانیه زنگب الزیارة از قبل کل هستیم و بکمال تضرع و ابتیال مؤید تائید و توفیق از برای کل مسلمات میهنائیم و البهائیه و الشغفاء علیکم. فانی (بهائیه)

غصن ممتاز و ولی امر الله حضرت شوقی آفندی نظر به شدت تاثر و کثرت احزان و آلام از صعود مبارک اقدس حضرت عبدالبهاء ارواحنا لترتبه الفداء اراده مبارکشان بر آن تعلق گرفت که چندی در کوشه خاوتی و فراغت بتضرع و ابتیال و مضاجات و راز و نیاز بساحت قدس بی نیاز خاطر انور را مشغول دارند لهذا مسافرتی موقت فرمودند. امید چنانست که بزودی مراجعت فرمایند و دل و جان کل را سرور و نشاطمان نمایند و لیس هذا من فضل الله بعزیزه. (بهائیه)

—:0:—

انبیاء و حکماء

یک عده از محصلین امروزه را عقیده چنان است که و خشوران و پیمبران سلف مانند همین دانشمندان شهیر امروزه بوده اند که نظر باقتضای از مغر و نسبت بتوحش و جهالت قبائل مختلفه بنوع انسان در عرصه گیتی باسم انبیاء و رسل جاوه گر گردیده و رتبه و مقام آن معلمین روحانی و مربیان عالم انسانی را با فلاسفه سلف و خلف امتیازی نبوده و نیست!

ولی چون با نظری دقیق و فکری عمیق در تعالیم و قوانین معتقده انبیاء اولوالعظم و آثار و اکتشافات حکماء ذوالاستقامه و الحزم فحس و تحقیق نمائیم تصدیق و آثار و اکتشافات حکماء ذوالاستقامه و الحزم فحس و تحقیق نمائیم تصدیق

BAHAI NEWS

Vol. II. JANUARY & FEBRUARY 1923. No. IX & X.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

EDITORIAL.

The 3rd All-India Bahai Convention was attended by about one hundred delegates from among the people who call themselves Bahais, and by over one thousand other souls who are Bahais, but know it not. The Bahai movement being the spirit of a new civilization, of a new race consciousness, of a fresh impetus to the evolution of a new type of man, the man of the future, is not confined to them that call themselves by that name.

The foremost among the Bahais, who attended the Convention was M. Paul Richard, the French writer. He is indeed a Bahai, i. e., an illumined one, but being humble he will not claim that title for himself.

The other presidents, viz., Mr. Jamshed N. R. Mehta and Dr. Wrench are also Bahais in action, for whomsoever knows them will well testify to this statement.

The various speakers at its public gatherings were no less Bahais. This year's Convention and its speakers have well proved to the world, that the Bahai movement is not a new sect, a new church or a possible instrument of a fresh group of priests. The spirit and the practice of those who uphold it, is far from permitting it to form a cult or sect or a new religion.

البشائر

قیمت اشتراک سالانه

در ایران ۲۰ و تو مان

در هند وستان ۵ پنیج روپیة

در امریکه ۲ و ۵ دالر

این مجله ماهی یکبار

طبع و توزیع می شود

عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالانه افزوده نمی شود

ای اهل عالم همه

بار یک دارید

و برگ یکشا خسار

نمبر ۸

ربیع الثانی ۱۳۴۱ هـ مطابق دسمبر ۱۹۲۲ ع

جلد ۲

مقصد رساله البشائر وحدت و یگانگی عالم انسان است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد.

اثر ملک پیمان
بنام یزدان مهربان
کتابت این کتاب ۱۳۳۸
کتابت دوم ۸۲
مکتب ۱۷۷۵

پاک یزدانا! خاک ایران را از آغاز مشکبیز فرمودی و شور انگیز و دانش خیز و گوهر ریز. از خاورش همواره خورشیدت نور افشان و در باخترش ماه تابان نمایان. کشورش مهر پرور و دشت بهشت آسایش پر گل و گیاه جان پرور و کهسارش پر از میوه تازه و تر. چمن زارش رشک باغ بهشت هوشش پیغام سروش و جوشش چون دریای لطف پر خروش. روزگاری بود که آتش دانشش خاموش شد و اختر برر گواریش پنهان در زیر روپوش باد بهارش خزان شد و گلزار دلربایش خار زار. چشمه شیرینش شور گشت و بزرگان نازنینش آواره و در بدر هر کشور دور. پر توش تاریک شد و رودش آب تاریک تا آنکه دریای بهخششت بهجوش آمد و آفتاب دهش در دمید بهار تازه رسید و باد جانپرور وزید و ابر بهمن بارید و پر تو آن مهر مهر پرور تا بید کشور

Over ten thousand letters were sent by post to all Societies and leading men of India inviting them to participate in its proceedings. The following is the actual text of the letter issued by the Executive Committee:—"The Bahai Convention aims at placing before the world just those broad intrinsic basic principles of religions, which may work for Universal reconciliation of races and creeds. It does not oppose any community or people. Its hope is to establish Universal peace, Universal language and Universal brotherhood. Its object is humanity's future progress on the lines of internationalism rather than nationalism.

"It is hoped that through your love for humanity you will either come in person to the Convention or send a representative. A paper from you on any of the subjects already mentioned in the programme or any similar subject will be most gratefully received and embodied in the report of the Convention, which will be published soon after for International circulation."

The pages of the Bahai News do not permit of going into the details of the last Convention, and we, but quote the telegraphic messages reported by the press.

We feel indebted to the local dailies for their articles on the Bahai movement previous to the Convention, and during the Convention.

The Parsi Sansar, a Weekly Gujarati Paper gave a full report of the proceedings in Gujarati and Bombay papers have been kind to re-print.

—:o:—

THE BAHAI CONVENTION.

(Re-print from the Sind Observer of 22-12-22.)

The 3rd All-India Bahai Convention will meet at Karachi on Wednesday the 27th instant at 5-30 P. M. A glance at the programme of the public lectures will convince the reader of the claims of the movement to be expressing the spirit of the age, to be working to strengthen the bonds of fellowship among men, to be creating an

atmosphere of friendship and freedom from prejudices, be they racial, political or religious. The Bahai movement does not invite the world to a new religion or to a new path to immortality. It is the ancient path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding. It is again made a clear path to the sincere seeker, that he may enter therein in assurance, and find that the Word of God is one Word, though the speakers were many.

In the year 1844 there arose in Persia a young man of Shiraz who declared himself to be the Bab or Gate *i. e.* a fore-runner to one who shall appear shortly after him and give the universal message of love, peace, and unity. He was publicly shot in Tabriz in 1850.

It was in 1852 that Baha'u'llah declared himself to be the one foretold of by the Bab.

A GREAT PRESENCE.

The great orientalist, Professor Edward G. Browne, of the University of Cambridge, in the introduction to "A Traveller's Narrative" (Cambridge 1891) describes his visit to Baha'u'llah and in page 39 he says, "of the culminating event of this my journey some few words at least must be said. During the morning of the day after my installation at Behje (Wednesday, April 15th 1890) one of Baha's younger sons entered the room where I was sitting and beckoned me to follow him. I did so, and was conducted through passages and rooms at which I scarcely had time to glance, to a spacious hall, paved, so far as I remember, (for my mind was occupied with other thoughts) with a mosaic marble. Before a curtain suspended from the wall of this great ante-chamber my conductor paused for a moment while I removed my shoes. Then, with a quick movement of the hand, he withdrew, and, as I passed replaced the curtain; and I found myself in a large apartment, along the upper end of which ran a low divan, while on the side opposite to the door were placed two or three chairs. Though I dimly suspected whither

I was going, and whom I was to behold (for no distinct intimation had been given to me), a second or two elapsed ere, with a throb of wonder and awe, I became definitely conscious that the room was not untenanted. In the corner where the divan met the wall sat a wondrous and venerable figure, crowned with a felt head-dress of the kind called *taj* by dervishes (but of unusual height and make), round the base of which was wound a small white turban. The face of him on whom I gazed I can never forget, though I cannot describe it. Those piercing eyes seemed to read one's very soul; power and authority sat on that ample brow; while the deep lines on the forehead and face implied an age which the jetblack hair and beard flowing down in indistinguishable luxuriance almost to the waist seemed to belie. No need to ask in whose presence I stood, as I bowed myself before one who is the object of a devotion and love which kings might envy and emperors sigh for in vain.

PEACE AMONGST MANKIND.

"A mild dignified voice bade me be seated, and then continued:—"Praise be to God that thou hast attained.....Thou hast come to see a prisoner and an exile.....We desire but the good of the world and the happiness of the nations; yet they deem us a stirrer up of strife and sedition worthy of bondage and banishment.....That all nations should become one in faith and all men as brothers; that the bonds of affection and unity between the sons of men should be strengthened; that diversity of religion should cease, and differences of race be annulled—what harm is there in this? Yet so it shall be, these fruitless strifes, these ruinous wars shall pass away, and the 'Most Great Peace' shall come.....Do not you in Europe need this also?.....Is not this that which Christ foretold?Yet do we see your kings and rulers lavishing their treasures more freely on means for the destruction of the human race than on that which would conduce to the happiness of mankind.....These strifes and this bloodshed and discord must cease, and all men be as one kindred and one family.....Let not a man glory in this, that he loves his country; let him rather glory in this that he loves his kind....."

"Such, so far as I can recall them, were the words which, besides many others, I heard from Baha. Let those who read them consider well with themselves whether such doctrines merit death and bondage, and whether the world is more likely to gain or lose by their diffusion."

In 1892, Baha'u'llah passed to the higher plane, and many years before his ascension, he appointed his eldest son, the "Greatest Branch" Abdul Baha, Abbas, as "the Centre of the Covenant" and the only Commentator of the Divine teachings.

ABDUL BAHÁ.

Abdul Baha was born in Teheran on the 23rd May, 1844, the day that the Bab declared himself the forerunner of "Him Whom God shall manifest". He suffered much, and since his childhood until the revolution of the Young Turks in 1908 he was a prisoner at Acre, Palestine. He made a tour in Europe and America and spread the universal teachings of his father, and passed away on 28th November 1921.

Professor Browne, in his introduction to the book aforementioned, regarding his meeting with Abdul Baha, says (page 35) "I arose next morning (Tuesday, April 4th 1890) after a refreshing sleep and was served with tea by the old man with spectacles. Soon after this a sudden stir without announced the arrival of fresh visitors and a moment after, my companion of the previous evening entered the room accompanied by two other persons, one of whom proved to be the Babi agent from Beyrout, while the other as I guessed from the first by the extraordinary difference shewn to him by all present, was none other than Baha's eldest son, Abbas Efendi. Seldom have I seen one whose appearance impressed me more. A tall strongly built man holding himself straight as an arrow with a white turban and raiment, long black locks reaching almost to the shoulder, broad powerful forehead indicating a strong intellect combined with an unswerving

will, eyes keen as a hawk's, and strongly marked but pleasing features such was my first impression of Abbas Efendi. "The master" as par excellence he is called by the Bahais.

A VERY LEARNED MAN.

"Subsequent conversation with him served only to heighten the respect with which his appearance had from the first inspired me. One more eloquent of speech, more ready of argument, more apt of illustration, more intimately acquainted with the sacred books of the Jews, the Christians and the Mohammadans, could, I should think, scarcely be found even amongst the eloquent, ready, and subtle race to which he belongs.

These qualities combined with a bearing at once majestic and genial made me cease to wonder at the influence and esteem which he enjoyed even beyond the circle of his father's followers. About the greatness of this man and his power no one who has seen him could entertain a doubt."

A WORLD ASSEMBLY.

These remarks of Prof. Browne have proved to be extremely true, for by the time of his departure at the ripe old age of 78, Abdul Baha had established the movement in almost every country of the world. The Bahai movement is being controlled by an elected body from all countries a World Assembly called *Bait-ul-Adl*.

"It is plain and manifest," says Abdul Baha "that the surest means towards the well-being and prosperity of men, and towards the highest object of civilisation, the liberty of the citizen is love and friendship and the most intimate union between all individuals of the human race. Nothing in the world can be imagined or rendered easy without union and agreement; and religion if freed from the dogmas of man is the most perfect cause of friendship and union in the world."

—:o:—

Unity of all Nations.

NECESSITY OF LOVE.

BAHAI CONVENTION.

M. PAUL RICHARD'S ADDRESS.

(Reprint from New Times.)

December 28th 1927.

The Third All-India Bahai Convention opened yesterday evening in the Khalikdina Hall. Arrangements were made for *Pardahnishin* ladies also.

Music in Hindi was followed by the address of Prof. Shirazi, the President of the Executive Committee. He welcomed the delegates in suitable terms, and in the course of his address he said, "the Bahai Movement is for universal light and betterment. There is nothing like a sect, church, or organization for it. If the Bahai movement were to be a new *ism*, then its non-existence is better than its existence."... "We have had on earth," he said, "enough of priests, Dusturs, Mullas and Brahmins that have been mistaken for God. Let us be priests and prophets for ourselves." He thanked M. Paul Richard, of whom he said, "I love him very much and request you all to do the same—no need my requesting. You cannot but love him, for he is one of those finest specimens of mankind who having annihilated the self have entered the arena of eternal existence and merged in the sea of humanity the future of which is above definition and limitation by our understandings."

M. Paul Richard then took the presidential chair amidst great applause.

M. PAUL RICHARD'S ADDRESS.

He said:—Ladies and gentlemen, my sisters and my brothers.

Allow me to address you only a few words. I have no qualification other than my old and deep affection and reverence for the

Prophet that has now passed away, Abdul Baha, a great power of love and faith, a great servant of unity, a builder of the Future. He is now after his long day of labour in the great Repose, in the glory of the Lord. Let the Bahai Convention be opened under the invocation and the blessings of his name.

I salute his photograp as a good-omen for the meeting of your Convention in this land of Sind. For there is between this land and the Bahai movement a link of deep affinity. They are both points of unity, in which races and religions meet and mingle. Sind—Sindh, means ocean—the vast oneness in which all rivers mingle their waters. They come from different horizons, from different peaks, but however distant their source, they have all the same goal. They merge themselves all in the same unique ocean.

It is the same with religions. They also come from different peaks, the white peak of divine inspiration and revelation, and at their source they are pure; but when they reach the plains they become polluted and for long they develop their courses ignoring one another. Yet, each diverging, they run all towards the same oneness—the ocean of their unity.

It is this unity that the Bahai Movement presents and represents... The Bahai movement is above creeds and cults, above religions and Nations—for each religion as well as Nation has to learn that she is not the only one, that she is not the greatest thing—above nations is Humanity, above religions is the Infinite God—the God who has no religion but who transcends all, embraces and crowns all.

Religions as well as men must be converted. They have to abdicate their pride and egoisms; for each one says, "I am the best one." They have to become humble and fraternal. They have to remember that they are only ways, not the end,—small ways leading each one from different points of the plain, from the different villages below, towards the same summit beyond. Religions are the ways, and however distant their origins, the more they ascend, the more they converge and become near. Only when descending they diverge.

When they reach the summit, they become one and then vanish. There is no more way, no more religion on the top; and Bahaism shows to all that top.

This land of Sind has so many times been the door open in India for new invaders and also for new ideals; why should not Sind also be open to this new religious invader, Bahaism, and its ideal unity? Not one more religion—one more creed and cult in this world—but among religions a new spirit spreading from the heights, the spirit of all illuminating love and all embracing brotherhood;—such is, has been, and must be Bahaism,—a call from above towards the future.

May the spirit of its Founders, of the great ancestors be also that of its children."

He then asked Prof. Shirazi to read the sayings of Baha Ullah and a Prayer consisting of texts from various religious book selected by him.

SELECTED WORD OF BAHU 'ULLAH.

1. The rays of the Divine Sun, the infinite Orient, shine equally on all that exists and the illumination of unity repeats itself everywhere.
2. In the world of unity heaven and earth are one.
3. Thou belongest to the Divine World.
4. In truth there is no difference between the World of God and the world of man.
5. In each thing there is a door to knowledge and in each atom is seen the trace of the Sun.
6. Yes, my brother, if we think of each world, we shall find there a hundred thousand wonderful sciences.
7. Cultivate the intelligence so that you may drink of the torrent of certitude.
8. Turn thy regard on thyself that thou mayest find Me erect within thee.

9. O Son of earth, be blind and thou shalt see My beauty, be deaf and thou shalt hear My sweet song, My pleasant melody; be ignorant and thou shalt partake of My knowledge; be in distress and thou shalt have an eternal portion of the infinite ocean of My riches:—blind to all that is not My beauty, deaf to all that is not My word, ignorant of all that is not My knowledge. Thus with a gaze that is pure, a spirit without a stain, an understanding refined, thou shalt enter into My sacred presence.

10. O my friend hearken to the melody of the spirit in thy heart and in thy soul and guard it as the apple of thy eyes.

11. So and likewise if you tear away the veils of the heart, the light of the oneness will shine upon it.

12. One arrives at such a condition only by renouncing all, that one has seen, heard and understood.

13. The seeker who would travel in the paths of the teachings of the ancient king, should purify his heart of the dark dust of the human Science:—for it is in his heart that the Divine and Invisible mysteries appear transfigured.

14. The seeker ought to avoid any preference of himself to another; he should efface pride and arrogance from his heart, arm himself with patience, endurance and follow the law of silence so that he may keep himself from vain words.

15. He will go from doubt to certainty, from the night of error to the light of Guidance; he will see with the eye of knowledge and begin to converse in secret with the real beloved.

16. But call Him by what name you will; for to those who know He is the possessor of all names.

17. Yes, His very splendour is the cause of His invisibility.

18. Still it is not impossible to raise oneself ever higher than that, for love itself is a veil between the lover and the beloved.

—: o :—

A Prayer formed with Texts from Holy Books of Religions.

(The whole audience stood up.)

1. So should he be adored—for it is in That all become one,—
Blihodaranyaku-Upanishad.

2. Hail to Thee, to Thee, Spirit of Supreme Spirit, Soul of Souls, to Thee, the Visible and the Invisible, who are, one with Time and with Elements.—*Vishnu Purana.*

3. O obscurity of obscurity, O soul of the soul, Thou art more than all and before all. All is seen in thee and thou art seen in all.—
Farid-ud-din-attar.

4. I see of Thee neither end nor middle nor beginning, O Lord of all and Universal form.—*Bhagavat Gita.*

5. First of the elements, universal being, Thou hast created all and preservest all and the universe is nothing, but Thy Form.—
Vishnu Purana.

6. Sole essence of the world Thou createst it and Thou dissolvest it. Thou makest and unmakest the universe which is born unceasingly by Thee.—*Harivansa.*

7. When creation perishes, Thou dost not perish, when it is re-born, Thou coverest it, O imperishable with a thousand different forms.—*Ibid.*

8. Thou art the Sun, the Stars, the Planets, the entire world, all that is without form or endowed with form, all that is visible or invisible, Thou art all these.—*Vishnu Purana.*

9. Thou art also in the trees and the plants; the earth bears Thee in its flanks and gives birth to Thee as its nursing, Thee, the Lord of beings, Thee, the essence of all that exists.—*Harivansa.*

10. Whither shall I go from Thy Spirit or whither shall I flee from Thy presence? If I ascend up into heaven, Thou art there; if I make my bed in hell, behold, Thou art there.—*Poohns.*

11. Where shall I direct my gaze to bless Thee, on high, below, without, within? There is no way, no place, that is outside Thee, other beings exist not; all is in Thee.—*Hernes*.

12. Thou art the soul of all things, Thy universal Diffusion witnesses to Thy power and goodness. It is in Thee, in others, in all creatures, in all worlds.—*Vishnu Purana*.

13. All that is contains Thee; I could not exist if Thou wert not in me.—*St. Augustine*.

14. I have strayed like a lost sheep seeking outside me that which was within. I have run about the streets and places of the world, this great city, seeking Thee and I have not found Thee, because I sought Thee ill and came not to the place where Thou wert. Thou wert within me and I sought Thee without; Thou wert near and I sought Thee at a distance; and if I had gone where Thou wert I should have immediately met Thee.—*Ibid*.

15. Thou art that I can be, Thou art all that I can do, Thou art all that I can say; for Thou art all and there is nothing that Thou art not. Thou art all that is and all that yet is not.—*Hernes*.

16. Master invisible filling all hearts and directing them from within to whatever side I look, Thou dwellest there.—*Bharon Gura*.

17. Thou art the sovereign treasure of this universe.—
Bhagvat Gita.

18. Through Thy creations I have discovered the beatitude of Thy eternity.—*Hernes*.

Prof. Pritamsingh then read a paper on the history and rise of the Bahai movement. It was quite a learned one and an all sided paper on this movement and deserves being published in full.

Dr. Dubash then read a paper on "The Spirit of Holy Zoroaster," which was no less interesting. He pointed out that a Zoroastrian was one who practised good deeds and good thoughts. On the problem of service to humanity Zoroaster was the first to give

the Bahai thought to the world, but the world was not then prepared for understanding his message as they ought to have had. A Zoroastrian, he concluded, is a Bahai, if he be a real Zoroastrian as Zoroaster would wish.

Then Dr. Bhargava came out with his experiences of two years in Europe. In the course of which he showed that the Bahai movement had practically brought about unity between East and West, as in different countries of Europe he had the opportunity of closely coming in contact with the Bahais of the different parts of the world, co-mingling together like sisters and brothers. Even those who had not come in touch with the movement were deeply touched with the spirit of Love and brotherhood, permeated in the actions of Bahais towards all men and women, without distinction. The speaker asserted on the authority of his personal experiences that it was possible to nullify the couplet—

"East is East and West is West,
Never shall the Twain meet."

—:o:—

BAHAI CONVENTION.

Universal Religion.

The Bahai Convention was resumed on Thursday 28th December under the presidency of Mr. Jamshed N. R. Mehta. As on the previous day, the proceedings began with the singing of songs. The programme consisted of a series of four lectures, the subjects being "Reconciliation of Races and Religions," "The Great need of the Age," "Universal Education" and "Universal Language." Mr. Jamshed in his opening remarks thanked the Almighty for the opportunity He had given them to assemble and work for universal unity striving for which, he thought, was the duty of all. He referred to the various movements at work all over the world which sought to bridge over human differences and bring all humanity into one united bond. He surveyed human progress through ages of suffering and said the conso-

lation for all the throes through which human evolution passed was to be found in the ultimate success. The pleasure of success, he felt, could be realized only after one has gone through the earlier disappointments a parallel for which was to be found in the joyful reunion of friends after a long separation.

Dr. K. K. Bhargava, then spoke on "the Reconciliation of Races and Religions." He referred to the world Prophets from Abraham to Mahomed and pointed out how each in his time had set up a canopy under which he called all mankind to assemble. Their call met with response but it needed to be strengthened to secure an ever-widening circle of unity. The Bahai movement had taken up that call and re-echoed it in modern times. It has centres of work all over the world where efforts are being made to seek a wide international unity connecting up the scattered and divided elements of human kind.

Mr. Pradhan, Secretary of the Municipal S. Board, spoke on the "Great need of the Age." He said the preceeding speaker had talked of unity in the matter of religion but he felt that the great need of the age was to have unity in all departments of life. The ordinary phenomena of life presented so many surface differences but it was ten thousand years ago that India realised the truth of one central energy which was the one current of unity underlying the diversified life. The year 1911, he said, was memorable in the history of England, because it was then that fifty thousand suffragists marched along in a procession extending over several miles proclaiming to the world that the progress of civilization would be impossible without the woman being conceded her due share of the work. In the same year was also held the first universal races Conference, which laid the first foundation of religious unity.

India, he said, had been twice allowed the opportunity to make her contribution towards the efforts to realize unity. The first time was when Lord Budha rose and tried to overcome the barriers of caste and creed. The second time was in the days of the great Moghul Emperor Akbar, who sought to pool all

religions into one and establish a united life. India, he said, had missed both those opportunities to make good her position in the work of unity. The speaker finally referred to the international character of the various movements spread all over the world and ended with a hope that India would in the long run be the land of no particular sect of religion but would embrace within itself all sects, religions and people giving them a unified life. He also gave his personal appreciation of Abdul Baha, whom he had met in London 1912.

Miss Shirin M. Irani then spoke on Universal Education. She emphasised the need of every man, woman and child being educated to save them from leading useless and vicious lives. She quoted from one of the tablets the instructions issued by Baha Ullah to his disciples peremptorily enjoining upon them to educate their women-folk and Baha Ullah, she thought, had thereby rendered a great service to Muslims who through prejudices kept their women-folk from all secular education.

Mr. H. Prasad of Bombay was the last of the speakers and lectured on Esperanto which he said was destined to be the universal language of the world. He narrated how the language came into existence with the mother of Dr. Zaminoff, a Polish Jew, impregnating her child's mind with ideas of the unity of the human race. He said the language had been adopted by the Bahais who worked zealously for its spread. The language had also been adopted by the League of Nations and he thought its progress was greater in the other parts of the world than in India. But the Bahai Association had started classes in Bombay where a number of peoples were being taught. After answering some difficulties and giving the audience an idea of the language and how it was actually spoken he closed with an appeal to Karachi to take advantage of the classes that were being organized for the teaching of the language.

Mr. Jamshed summed up what the various speakers had said in the course of the evening and closed with joining in the appeal to work for a large human unity.

BAHAI CONVENTION, December 30th, 1922.

THE LAST SESSION.

(Reprint from the Daily Gazette.)

The 3rd All-India Bahai Convention concluded its sittings last night, there were four more lectures delivered, under the presidency of Dr. G. T. Wrench, M. D.

Professor Adrian Duarte, M. A., spoke on the 'equality between the sexes.' He said woman was physically more delicate and graceful, mentally more imaginative and emotional, and in her heart more sympathetic and loving and none wanted her to be as hardy as logical and as hard-hearted as man unless one desired the world to be a bleak wilderness. Therefore it was well that she should retain her inherent inequalities. As compared to man there was no reason why she should suffer from artificial inequalities which convention and prejudice had forced upon her. She need not be the cinderella at home, a curse on society, an economic slave in life and an outcast in politics. These inequalities, he said, had persisted in her case not because the great men of the past had been unsympathetic towards her, but because man loved power and there was besides the dead weight of social tradition keeping her down. The evil effect of her unequal position was that it degraded her socially, made her mentally more artful and cunning as a consequence of her weakness and finally made her reach on man, whom she turned a tyrant at home and abroad. The lecturer appealed for the redress of her inequalities so that the world may discard war and injustice and evolve on right lines.

Miss Shirin Cursetjee and Mrs. Pradhan spoke on the same subject and emphasised the supplemental value of woman's contribution towards world-progress.

Mr. Shorab K. H. Katrak spoke on "Pilgrims on the Path" and traced the history of mankind in its search for pleasure and happiness which he said was after all to be found in service and sacrifice.

Professor Sardar Pritamsing, on the economic problem, said, its solution would not be reached by ordering the conditions of life

according to economists' theories, but by following the teachings of religious leaders who set values on right and justice different from those of the orthodox economists.

Prof. Shirazi spoke on 'When Nations are One.' He said the world has through ages advanced step-by-step to wider unities until the goal was now in sight or at least as a matter of dream when nations would become one and there could be no more war and strife.

The President in his closing remarks said the Bahai movement concerned itself with people's minds which he was sure were not big enough to forget their petty selves and strive for world unity. The movement, he felt should be practical and yet at things that really mattered. He had great faith in the possibilities of Esperanto being the universal language, but in addition to concentrating on that, he wished the movement to inculcate the old Spartan ideal of people having a strong and graceful physique. A weak body without a noble carriage in his opinion betokened a weak mind.

—:o:—

The Equality between Men and Women.

(By Miss. SHIRIN CURSETJEE.)

The subject of my paper, is peculiarly a Bahai teaching.

A glance through the history of human civilisation will establish the fact that at one time woman was absolutely a slave to man, to say nothing of the cruel systems which even treated her lesser than a slave.

With the progress of civilisation we find slowly, but surely woman being more and more elevated. It was in the Nineteenth Century that Baha-u-llah appeared and declared that woman was man's equal. This equality is in the first place shown by the emphasis that is laid on the education of the girl.

Baha-u-llah has taught that it is incumbent both on the parents and the State to educate boys and girls in higher sciences and arts. If a father is unable to educate his daughter and son alike it is his duty to provide for the education of the daughter and the

Community or the State has to educate the boy. When the same course of education has been imparted to both boys and girls equality between them gets established.

This equality brings with it equal opportunities. If once you permit women to be men's equal you will have to give them a voice in all the affairs that pertain to the good of the Nation. Blessed will be the day when woman will sit to vote on questions of national importance, for then, women will not suffer to see Nations at War; and this will make the world a much happier place to live in.

Universal peace, abolition of prejudices, etc., cannot be brought about without admitting that woman is man's equal. But we still come across men who will not yield to this axiomatic truth and will insist both in word and in deed that men are superior to women.

Granting that at present men are superior, let us see whether nature is responsible or that there is some other reason for it.

Nature cannot be responsible, for there have appeared many a woman who has proved herself by far superior to many a man. The absence of female education and of barbaric customs of the past are responsible for this apparent inequality.

Educate the girls and in less than a Century you will have women who will be the cause of the betterment of the world of humanity.

Humanity is like a bird. Its two wings are men and women. Both the wings of humanity must be developed in order that the bird may soar high.

Nature in all its spheres has bestowed equality on the male and female. In the Bahai teaching absolute equality has been restored to woman. Sons and daughters are to receive equal heritage in the Bahai law of inheritance. Monogamy is enjoined as a result of this equality.

Will not the East benefit by admitting the equality of men and women? The people of the West are fast admitting it, but people in the East are too prejudiced against woman to admit it, so easily except through the spread of the Bahai movement.

—:o:—

THE GREAT ADVENTURE

By Marie A. Watson

(Reprint from *Reality*.)

It is to apply the Bahai Principles in the daily life. First, we should avoid censuring members of other up-lift movements or religions, declaring that they do not live up to the teachings advocated by their schools of thought, philosophies or religions. Let us ask ourselves, do we do so? If we are absolutely honest with ourselves we shall find we do not measure up, even in a minor degree, to the highest Bahai ideals. The acid-test of demonstration is demanded at this time, and another phase of the teachings of the Bahai life is to be accomplished. The penetration of the word of God from the Spirit of the Center of the Covenant must be effective and manifest in the character of the believers of God. The doors of favours are now closed, no unmerited special assistance and privilege is permissible. Leniency, the overlooking of selfishness, greed, excuses, blotting out of error, these former mercies applicable to infantile conditions of souls who have marched under the banner of the Covenant as candidates for the Reality of the Kingdom of Abha are now suspended. The exhortations of the Center of the Covenant calling continuously, vociferously to the hearts of the believers these many years, must now reveal the depths of their influence within these hearts. Have they become conscious of their own needs? Have they become mellowed? Do they feel sympathy for the poor and unfortunate? Do they wipe the tears of suffering? Have they learned discriminations between the enemy or friend? In short have they developed wisdom after the manner set forth by the Center of the Covenant? This is required of the teachers, nothing less can be acceptable. "O people of My Garden! I set the plant of love and friendship in the Holy Garden of Paradise and watered it with the Showers of Mercy. The time for its fruitage is at hand..... Now the Assayers of Being accept naught but pure virtue in the Portico of the Presence of the Adored One, and will receive none but holy deeds." Baha'o'llah.

The Harvest Time of the seeds sown by the Potent Hands of the Covenant is now at hand. Many people think the way to get rid of

selfishness is to see it in some form in others and strive strenuously to uproot it there, whereas the real need is to examine ourselves, and as some form of it exists in all beings, let us frankly acknowledge this and strive to purify these natural elements, transmute them through the Power of the Holy Spirit, which is the Covenant-Spirit, and when this has been accomplished the traces of the Spirit of Holiness becomes evident. Now is the time these "mysteries of being" become manifest.

The composite Bahai Body of Reality is now in process of assembling. The crude elements will be eliminated and when this new Body is composed of the elements constituting the Desired Magnet, many ready souls from various other centers will become attracted to and welded into One Great Body of Unity, vibrating to the Center of centers for the real brotherhood and the redemption of humanity.

All that have in reality entered in to the Ark of the Covenant are of the first to be "called" and from these are the first to be "chosen" to compose the Divine Body of the Spirit of the New Day. Who is ready? Not one from whom the natural, dark elements of greed, hate, envy and injustice are not entirely eradicated.

This ripening process is going on in all domains of Nature, on all planes; this is apparent to the eye of reality, it is referred to here in a brief manner as a manifest sign to the observant, a clue to be followed, revealing some of the inner mysteries as a manifest door to the seeker of Divine Realities, quickened by Him who doeth as He Willeth unto those who do as He Willeth. This is a subtle distinction unto those who know, inasmuch as He is able to do as He Willeth unto all, yet, He Chooseth to do as He Willeth unto some, others, He permits to do as they will, prefer and desire. This latter is considered by some to be a favor and the burdensome path an affliction. But the wise spiritually, are humble and subordinate to His Will of their own volition, hence in an inner sense also, He doeth what He Willeth unto them whose eyes are open whose hearts are aflame with His Love. They are the recipients of His Divine Bounties to be distributed by them to the needy world.

One can only give as he possesses, this applies on all planes and in reality possession everywhere is dependent upon consciousness. One of the greatest principles mankind in general has yet to learn is that he must use what he possesses or he will lose the "little" even that he hath. He must give generously, lovingly on all planes of that which he hath. "Generosity is one of My Attributes" says the Knower, The Perfect One.

Self-denial or suppression is not real victory. One does not overcome a weakness by running away from it. Every David must face the Goliath of self—he must disarm this foe by the Sword of Truth and the Armor of Love. The Sword is for triumph in the will and the Cross is the symbol of renunciation, both are necessary for the complete victory. Many a paradox is contained in a single statement and the outer speech often veils a significant truth unseen by the self-important, who fail to perceive the opportunity of self-improvement; and so the seed of speech falls upon a barren soil and the tree of progress becomes stunted and dwarfed. Blessed are they who know and put into activity the knowledge for the welfare of all, the tree of their being shall flourish and produce abundant, precious fruit. In every well cared for orchard there will be a superior tree, in every cultivated garden a perfect rose, and in every divinely loving heart a celestial angel whose breath will quicken the "dead."

Blessed are they who labor without ceasing in the spiritual laboratory within and are effectively assisting to reconstruct the garment of the old world. "These are my redeemers." "Glory be to the possessors of glory who encircle My Throne before my face." "Resist not evil." "Hear no evil and see no evil." These words from the Divine Manifestations, why are they so little heeded? If they were practised in general, the Abha Kingdom would be established and manifest upon this plane. Science and religion to-day are in perfect harmony. "Resist not evil" is based upon perfect scientific knowledge and wisdom, because man's prosperity, health and happiness is dependent upon the actual practice of this principle, and when this is rightly understood and applied it will be known and realized that the very opposite *modus operandi* is required against the old way

of thinking and acting for centuries, which has culminated in the Great World War; for what we sow we must reap. Now, instead of bewailing, crying over spilled milk, let us get together; get right inside first, for all ills as well as all good start from there. Let us learn the Power of Non-resistance. We must begin in the interior. The quality of non-resisting thought expands the solar plexus, the opposite thought contracts it. Symbolically the solar plexus is the Sun to our Earth-bodies. It generates the life-giving currents to supply the whole system. When this operation is hampered, the result is detrimental to our entire well-being. Our thought-entities must be controlled by the mind and reason; this host must be trained through right spiritual thought, then our foes will become transmuted into friends. "A man's foes are of his own household" will be realized. The results of our "work" will be according to our understanding, sincerity and good will to all mankind. "This is the Day of Deeds."

We are impotent because of ignorance, pride, conceit and selfishness. The Blessed assurances are so many to stimulate us to higher endeavor and to fill us with hope. We will quote lest we forget:

"Verily, We behold you from our realm of effulgent Glory, and shall graciously aid whosoever ariseth for the triumph of our Cause with the hosts of the Celestial Concourse and a company of our chosen angels."—Baha'o'llah.

—:o:—

THE ASCENSION OF ABDUL BAHÁ

By Rai Mohan Dutt

(Reprint from Reality.)

How can our souls be sad when one we love
Has passed from earth to Heaven above.

He wrote the tablets that touched the heart;

He found and showed the gems we should wear;

We looked with wonder at His Divine art,

And yet mindful of Him we were.

He suffered long in various form

To show salvation for erring man;

For us He braved the roaring storm,

For us He showed the road of wisdom.

He planned this world a paradise,

We owe our comforts all to Him

For us He governed or obeyed,

He risked His life to please our whim.

He shields us as ever where the ways are risk,

He is our Minister and Guide,

His passing makes our tasks the drearer;

Yet Heaven should seem to us nearer and dearer.

When I look back to the distant past

All holy books, all churches, creeds

Remind me of Prophets from first to last,

But none greater than He, the Beloved of ours.

No greater love hath man than this—

But he, the Beloved of our heart departs—

Heaven grant Him peace and lasting bliss

Dear God—bind up our breaking hearts.

I know not where His currents glide

Into the noiseless, tideless main;

I know His love and Wisdom guide,

His Truth and Goodness still remain.

I am left o'er earth to roam—

All cherished hopes are from me torn;

Still know I yet that Truth Supreme—

Asleep, awake, will keep watch over the forlorn.

Oh Lord, I will knock upon the door of heaven

And shake God's window with the hands of prayer

To send back a message to my searching soul

Though at the right hand many Angels have found you there.

Though I wandered Thou hast found me,
Though I doubted, sent me light;
Still Thine arms have been around me,
All my ways are in Thy sight.

Bread of Heaven—

Feed me from thy bounteous store;
Glory of God, Gate of Heaven—
Show me light till I want no more.

—:O:—

NOTES AND NEWS.

Mrs. J. Standard of Alexandria has arrived in Burma and we hope that she will also visit Karachi, where her old friends remember her so well. Besides when last she was here conditions were different and now she will find that the Bahai spirit of universal fellowship, has permeated many a heart in the soil of Sind.

Mr. Mirza Mahmood Zargani has left for the Holy Land. We hope God will give him health and strength to serve humanity after this refreshing trip.

Prof. P. Geddes of Bombay University, has arranged for a suitable site for a Mashreg-ul-Azcar, with the President of Allahabad Improvement Trust, and we hope ere long, the Mashreg-ul-Azcar, in India will be an actuality. By the way Prof. Geddes will leave India in April for the Continent and the States of America, and will be back by November 10th. There in America, we hope he will be able to explain his plan to our friends.

The editorship of the Bahai News will shortly pass on to the new Executive Committee who will publish it for the 3rd year, and the present Editor being relieved of his Bahai duties here, intends starting for the Holy Land, and thence pay a flying visit to America and back again by November 10th.

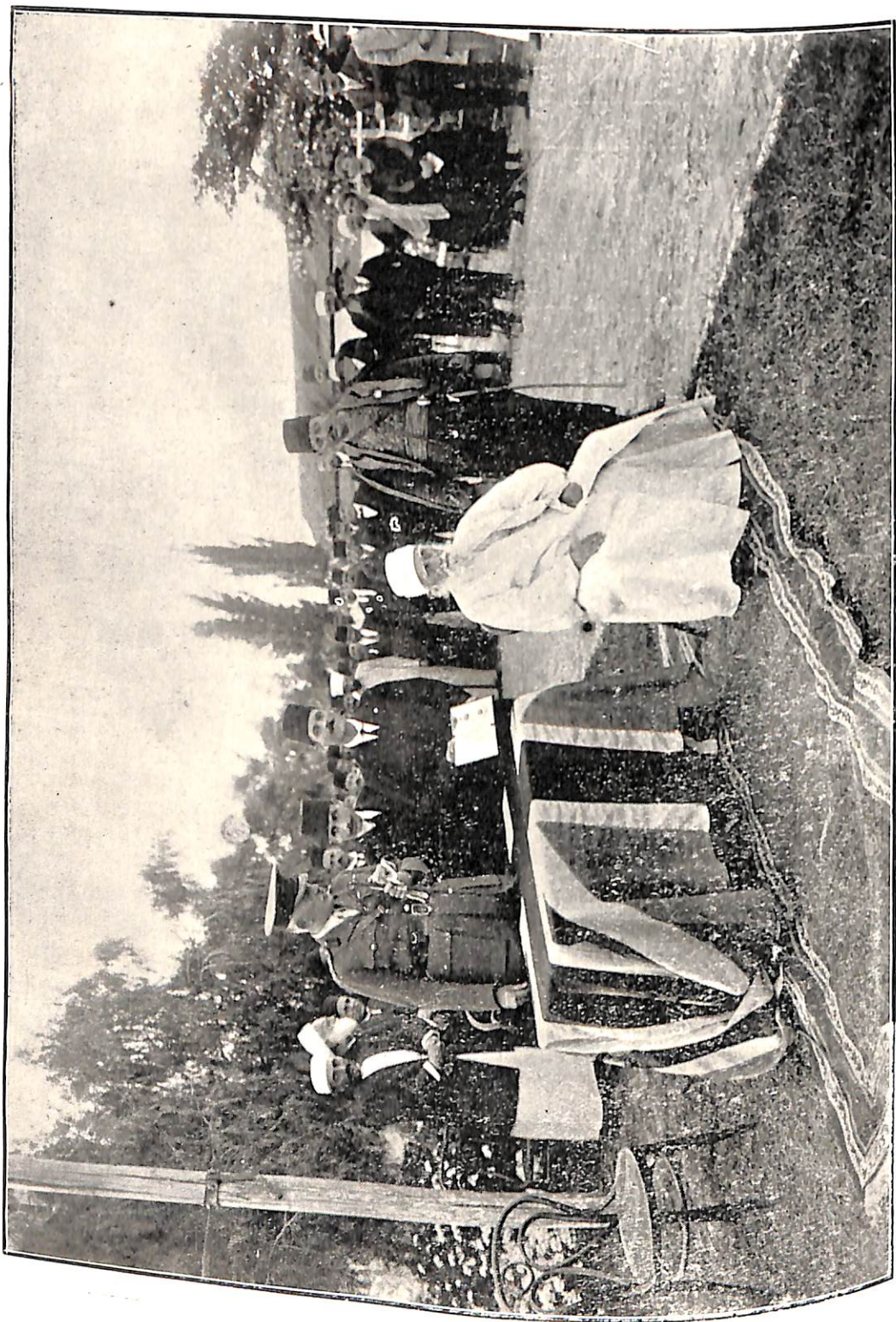
هر طبقه می بودند و روح وحدت و یگانگی محیط و محسوس - جمیع در اول و آخر محفل هم نغمه و آواز تحمید سبب انبساط و مسرت جدید میشد. خبر و شرح کانونشن تلگرافا رساننده به جهت روزنامه هائی هر جائی فرستاده شده و روزنامه نویسهای کراچی و بمبئی هم تمام نطقها را فوراً تحریر نمود مشروحاً در روزنامه ها از اهمیت این کانونشن که فی الحقیقه فوق تصور و توقع بود مطلع شده اند اما روز چهارم کانونشن محفل اجتماع نمایندگان بهائیان هند و برهما بود و انتخاب اعضاء کمیته اجرائیه با کمال دقت و روح و ریحان شد و امور محفل اعانه مرکزی و المبشارة و تعیین کانونشن چهارم و امور سائره تمام بعهده کمیته اجرائیه گذارده شد و چند صفحه عکس نمایندگان نیز گرفته شد امید داریم که از تأیید الهی و سعایت آن نفوس مقدسه در آینده کانونشن شوکت و شکوهی برتر یابد و آوازه امر الله در این بلاد شاسع سطوت و نفوذی عظیم تر یابد و نمایندگان بهائیان از ایران و امریکا و عربستان و اروپا هم در این جشن عظیم حاضر و در این خدمات مهم شریک و سهیم گردند.

نوید جان بخش

بهترین نویدی که معطی روح جدید است بشارت ورود همایون غصن سدره لقا مرکز امر اعظم اعلی روحی لاحباء الفداست بارض مقدسه حیفا. از این بشارت دلهای مشتاقان غریق بحور سرور بهجت شد و همدم نعت حضرت احدیت کردند و ترجمه تلگراف مبارک که در ایام کانونشن رسیده اینست :-

از فضل و عنایت الهی امید وارم نمایندگان که در کانونشن اجتماع نموده اند در جمیع امور مؤید و موفق گردند. شوقی.

Sir Abdul Baha, at Govt. House Haifa.

نرفت و بدین سبب مورد ملامت پیخردان گردیدند زیرا اطاعت جمال مبارک نمودند و در امور سیاسی ابدًا مداخله ننمودند و بهیچ حزبی تقرب ننجستند بحال و صنعت و وظائف خود مشغول بودند و جمیع احبای الهی شاهد و گواهند که عبدالبهاء از جمیع جهات صادق و خیر خواه دول و ملل عالم است علی الخصوص در دولت علیه شرقیه زیرا این دو اقلیم موطن و محل هجرت حضرت بهاء الله است و در جمیع رسائل و محررات ستایش و نعت از دولتمین علیتین نموده و از درگاه احدیت طلب تائید کرده و جمال الهی روحی لاحبائه الفدا در حق اعلائی حضرت شهریاران دعا فرمودند سبحان الله با این براهین قاطع هر روز واقعی حاصل شود و مشکلاتی آشکار گردد ولی ما و احبای الهی نباید در نیت خالص و صدق و خیر خواهی خویش ادنی فتور نمائیم بلکه باید در نهایت صداقت و امانت بر خلوص خویش باقی باشیم و بادعیه خیریه پردازیم. ای احبای الهی این ایام وقت استقامت است و هنگام ثبوت و رسوخ بر امر الهی. شما نباید نظر بشخص عبدالبهاء داشتید زیرا عاقبت شما را وداع خواهد نمود بلکه باید نظر بکلمه الله باشد اگر کلمه الله در ارتفاع است مسرور و مشعوف و مغمون باشید ولو عبدالبهاء در زیر شمشیر و یا در تحت لغال و زنجیر افتد. زیرا اهمیت در هیکل مقدس امر الله است نه در قالب جسمانی عبدالبهاء. یاران الهی باید همچنان ثبوتی مبعوث گردند که در هرانی اگر صد امثال عبدالبهاء هدف تیر بلا شود ابتدا تغییر و تبدلی در عزم و نیت و اشتغال و انجذاب و اشتغال بخد مت امر الله حاصل نکرده عبدالبهاء بنده آستان جمال مبارک است و مظهر عبودیت صرفه محض درگاه کبریاء دیگر نه شائنی دارد و نه مقامی و نه رتبه و نه اقتداری و هذه غایتی القصوی و جنتی المائی و مسجدی الاقصی و صدرتی المنتهی ظهور کلی مستقل به جمال مبارک الهی و حضرت اعلائی مبشر جمال مبارک روحی لهما الفدا منتهی شد و تا هزار سال کل من فیض انواره یقتبسون و من بحر الطافه یغترفون یا احبای الله هذا وصیتی لکم و نصیحتی علیکم فہنیئا لمن وفقه الله علی ما رقم فی هذا الورق الممرد عن سائر النقوش و علیکم البهاء الالهی.

البشارة البشارة

تبریک میدهد. عموم احباء هند خصوصا احباء بمبئی را از این تائید حق که شامل حالشان گشته که بنا بر هر مقدس ولی امر الله ارواحنا فداه حضرت مستطاب آقای نیکو که یکی از نیکو ترین ما شرین نفحات سبحانی و مروجین تعالیم رحمانی هستند یوم پنجم جمادی الثانی مطابق با ۲۵ جنوری وارد کراچی گردیدند و احباء کراچی را بفیض ملاقات خویش مسرور نمودند.

و چون حضرت ایشان یکی از ادباء معروف و نویسندگان نامی ایران هستند امید داریم چنانچه خود قول داده اند مجله البشارة را در تحت قلمرانی خود آورده یگ مجله نامی ادبی و اخلاقی که حائز اول و برهن امری و متضمن تفسیر محکمات و تاویل متشابهات قرآنی باشد بنمایند و آرزو مندیم که احباء هند عموم و احباء بمبئی خصوصا از این وجود عزیز که از هوای لطیف ایران و طهران صرف نظر فرموده و محض رضای مولای خود برای تبلیغ امر الله و اشاعه کلمه الله در هندوستان تشریف آورده استفاده کامل نمایند. و نیز امید داریم این نهضت آقای نیکو و مسافرتشان بهند برای سایرین سرمشقی شود تا هوای معتدل ایران را وداع نموده برای نشر نفحات الله بر هندوستان تشریف بیاورند و این قطعه زمین که موطن فلاسف قدیم و دارای النفس کثیر است جنت الهی گردد.

—:0:—

کانونشن سوم بهائیان هند و برهما

صد شکر زمان نصرت یار آمد - هنگام صلاهی عشق دلدار آمد
کانونشن سوم بهائیان در هند - تاسیس شد و جالب انظار آمد

حمد خدا را که با کمال شکوه و جلال کانونشن سوم بهائیان در کراچی تاسیس شد از روز ۲۷ دسمبر تا ۳۰ در آلاء امر الله جشن عظمی برپا بود و نشر نفحات الله صیت و صوت عجیبی داشت در خالق دینا هال که بزرگترین تالار کراچی است تا سه روز محفل خطابه و ازدحام عام بود علی الخصوص عصرها - هر روز صبح در زبان سندی و هندی و گجراتی و فارسی در تعالیم مقدس و وحدت عالم انسانی نطق میشد و عصرها بانگلیسی - ناطقین از بهائیان مسلمین هندو زرتشتی و مسیحی از

خود روئیت پس واضح شد که الفت و التیام دلیل بر تربیت مربی حقیقیست و تفرق و تشتت برهان وحشت و محرومیت از تربیت الهی. اگر معترضی اعتراض نماید که طوائف و امم و شعوب و ملل عالم را آداب و رسوم و اذواق و طبایع و اخلاق مختلف و افکار و عقول و آراء متباین باوجود این چگونه وحدت حقیقی جلوه نماید و اتحاد تام بین بشر حاصل گردد گوئیم اختلاف بدو قسم است. یک اختلاف سبب انعدام است و آن نظیر اختلاف ملل متنازع و شعوب متبازره که یکدیگر را محو نمایند و خانمان بر اندازند و راحت و آسایش سلب کنند و خونخواری و درندگی آغاز نمایند و اختلاف دیگر که عبارت از تنوع است آن عین کمال و سبب ظهور موهبت حضرت ذوالجلال. ملاحظه نمائید گلهای حدائق هر چند مختلف النوع و متفاوت اللون و مختلف الصور و الاشکالند ولی چون از یک آب نوشند و از یک باد نشو و نما نمایند و از حرارت و ضیاء یک شمس پرورش نمایند آن تنوع و اختلاف سبب از دیاد جلوه و رونق یک دیگر گردد. چون جهت جامع که نفوذ کلمه الله است حاصل گردد این اختلاف آداب و رسوم و عادات و افکار و آراء و طبایع سبب زیغت عالم انسانی گردد و همچنین این تنوع و اختلاف چون تفاوت و تنوع فطری خلقی اعضا و اجزای انسانست که سبب ظهور جمال و کمال است و چون اعضا و اجزای متنوع در تحت نفوذ سلطان روح است و روح در جمیع اعضا و اجزا سریان دارد و در عروق و شریان حکمران است این اختلاف و تنوع مؤید اثبتلاف و محبت است و این کثرت اعظم قوه وحدت اگر حدیقائی را کلهای و ریاحین و شکوفه و ثمار و اوراق و اغصان و اشجار از یک نوع و یک لون و یک ترکیب و یک ترتیب باشد بهیچوجه لطافتی و حلاوتی ندارد و لکن چون از حیثیت الوان و اوراق و ازهار و اثمار کونا کون باشد هر یکی سبب تزیین و جلوه سائر الوان گردد و حدیقہ انیقہ شود و در نهایت لطافت و طراوت و حلاوت جلوه نماید و همچنین تفاوت و تنوع افکار و اشکال و آراء و طبایع و اخلاق عالم انسانی چون در ظل قوه واحده و نفوذ کلمه وحدانیت باشد در نهایت عظمت و جمال و علویت و کمال ظاهر و آشکار شود الیوم جز قوه کلیمه کلمه الله که محیط بر حقائق اشیاست عقول و افکار و قلوب و ارواح عالم انسانی را در ظل شجره واحده جمع نتواند. اوست نافذ الیوم نورانیت کلمه الله بر جمیع آفاق اشراق نموده و از مرفق و طوائف و ملل و شعوب و قبائل در ظل کلمه وارد و در نهایت اینتلاف مجتمع و متحد و متفقند چه

بسیار محافل تشکیل گردد و بملل و طوائف و قبائل مختلفه تزیین یابد اگر نفسی وارد محفل گردد حیران ماند گمان کند که این نفوس از وطن واحد و ملت واحده و طائفه واحده و افکار واحد و اذکار واحد و آراء واحدند و حال آنکه یکی از اهل امریک است و دیگری از اهالی افریک یکی از سیاست دیگری از اروپا یکی از هندوستان است و دیگری از ترکستان یکی عرب است و دیگر تاجیک یکی ایرانیست و دیگر یونانی باوجود این در نهایت الفت و یگانگی و محبت و آزادگی و وحدت و فرزاندگی باهم همساز و هم آواز و هم داستانند و این از نفوذ کلمه الله است اگر جمیع قوای عالم جمع شوند مقتدر بر تاسیس محفلی از این محافل نکردند که باین محبت و مودت و انجذاب و اشتعال اقوام مختلفه انجمن واحد شود و آهنگی در قطب عالم بلند کنند که سبب دفع نزاع و جدال و ترک جنگ و قتال و صلح عمومی و الفت و یگانگی عالم انسانی باشد. آیا هیچ قدرتی مقاومت نفوذ کلمه الله تواند لا اله الا الله برهان واضح و حجت بالغه. اگر نفسی دیده انصاف باز کند مدعوش و حیران گردد و انصاف دهد که جمیع اقوام و ملل عالم و طوائف و دول جهان باید از تعالیم و وصایای بهاء الله مسرور و مضمون و خوشنود باشند زیرا این تعالیم الهیه هر درنده ئی را چرنده کند و هر جفمنده ئی را پرنده نماید نفوس بشر را ملائکه آسمان نماید و عالم انسانی را مرکز سفوح رحمانی فرماید جمیع را بطاعت و سکون و امانت به حکومت مجبور نماید و الیوم در جمیع عالم دولتی از دول مطمئن و مستعریح نه زیرا امنیت و اعتماد از بین بشر برخاسته ملوک و مملوک کل در معرض خطرند. خزی که امروز به کمال دیانت و امانت تمکین از حکومت دارند و با ملت بصداقت تام رفتار میکنند این حزب مظلومند و برهان بر این آنکه جمیع طوائف در ایران و ترکستان بفکر کم و بیش خویشند و اگر از حکومتی اطاعتی نمایند یا بامید عطائی و یا خوف از عقابی است مگر بهائیان که خیر خواه و مطیع دول و محب و مهربان به جمیع مللند و این اطاعت و انقیاد بنص صریح جمال الهی فرض و واجب بر کل. لهذا احباء اطاعة الامر الحق به جمیع دول بهی نهایت صادق و خیر خواهند و اگر نفسی به حکومت خلافتی نماید خویش را عند الحق مؤاخذ و مسئول و مستحق عقاب داند و مردود و خطا کار شمرد با وجود این عجب در این است که بعضی از اولیاء امور سائر طوائف را خیر خواه شمرند و بهائیان را بد خواه. سبحان الله در این ایام اخیر که حرکت و هیجان عمومی در طهران و جمیع بلدان ایران واقع شد مشهور و محقق گردید که یک نفر بهائی مداخله در این امور ننمود و نزدیک عموم

چرنده مانند اغنام و آهو و ناخجیر در غایت الفت و همدمی در چمن و مرغزار سرور و شادمانی و یگانگی زندگانی نمایند ولی کلاب و ذئاب و پلنگ و کفتار خونخوار و سایر حیوانات درنده از یکدیگر بیزار و بر تنهایی سیر و شکار کنند حتی پرنده و چرنده چون باشیان و مغاره یکدیگر آیند تعرض و اجتنابی نه بلکه نهایت الفت و مؤانست مجری دارند بعکس درندگان که هر یک بمغاره و ماوای دیگری تقرب جوید بدریدن همدگر پردازند حتی اگر یکی از کوی دیگری بگذرد فوراً هجوم نماید و اگر ممکن شود معدوم نماید. پس واضح و معلوم شد که الفت و محبت در عالم حیوان نیز از نتایج سیرت خوش و طینت پاک و صافی فطرتست و اختلاف و اجتناب از خصائص درندگان بیابانست. حضرت کبریا در انسان جنک و دندان سیاح درنده خلق نموده بلکه وجود انسانی باحسن التقویم بنهایت کمالات وجودی ترکیب و ترتیب شده لهذا سزاوار کرامت این خلقت و برارندگی این خلعت اینست که بالفت و محبت نوع خویش پردازد بلکه بکافر حیوانات ذی روح بعدل و انصاف معامله نماید و همچنین یکانگیست و نزاع و جدال اعظم اسباب عسرت و ذلت و اضطراب و ناکامی ولی هزار افسوس که بشر غافل و ذاهل از این امور و هر روز بصفات حیوان وحشی مبعوث و محسوس میشود و پلنگ درنده گردد و وقتی مار و ثعبان جنبیده و ولی علویت حسم و اخلاق فاضله از انسان صادر شود شخصی است آسمانی و فرشته نیست بلکه ملکوئی و حقیقتی ربانی و جلوه فی رحمانی و چون نزاع و جدال و خونخواری نماید مشابه با رذل حیوان درنده گردد تا بدرجهئی رسد که اگر گرگ خونخوار در شبی گوسفندی ببرد او در یک شب صد هزار اغنام را در میدان حرب افتاده خاک و آلوده خون نماید. اما انسان دو جنبه دارد یکی علویت فطریه و کمالات عقلیه و دیگری سفلیت حیوانیه و نقایص شهوانیه اگر در ممالک و اقالیم آفاق سیر نمائید از جهتی آثار خراب و دمار مشاهده کنید و از جهتی مآثر مدنیت و عمار ملاحظه فرمائید اما خراب و ویرانی کسی در صحرای اواسط آسیا سیاحت نماید ملاحظه کند که چه بسیار مدائن عظیمه معموره مانند پاریس و لندن مظهر گردیده و از بحر خزر تا نهر جیحون دشت و صحرا و پرو بیابان خالی تشکیل نموده مدین مظهره و قرای محرومه آن صحرا

را راه آهن روسیه دو روز و دو شب قطع نماید وقتی آن صحرا در نهایت مدنیت و معموریت و آبادی بود و علوم و معارف منتشر و فنون و صنایع مشتهر و تجارت و فلاحیت در نهایت کمال و حکومت و سیاست محکم و استوار بود. حال اغلب ملاحجاء و پناه ترکمان و بکلی جولانگاه حیوانات وحشی گردیده مدین آن صحرا از قبیل جرجان و تساء و ابیورد و شهرستان که در سابق علوم و معارف و صنایع و بدایع و ثروت و عظمت و سعادت و فضائل معروف آفاق شد حال در آن صحرا صدائی و ندائی جز نعره حیوانات وحشیه نشنوی و بغیر از جولان گرگان درنده نبینی و این خرابی و مظهری بسبب نزاع و جدال و حرب و قتال در میان ایران و ترکان شد که در مذهب و مشرب مختلف شدند و از تعصب مذهبی روسای بیدین فتوای برحلیت خون و مال و عرض یکدیگر دادند. این یک نمونه ایست که بیان میشود پس چون در جمیع عالم سیر و سیاحت نمائی آنچه مظهر است از آثار الفت و محبت است و آنچه مظهر است از نتایج بغض و عداوت. باوجود اینم عالم بشر متغیر نشود و از این خواب غفلت بیدار نگردد باز در فکر اختلاف و نزاع و جدال افتد که صف جنگ بیاراید و در میدان جدال و قتال جولان کند و همچنین ملاحظه در کون و فساد و وجود و عدم نمائید که هر کائناتی از کائنات مرکب از اجزاء متشکله متعدده است و وجود هر شیئی فرع ترکیب است یعنی چون باجماع الهی در بین عناصر بسیطر ترکیبی واقع گردد از هر ترکیبی کائناتی تشکیل شود جمیع موجودات بر اینمذاهب است و چون در آن ترکیب اختلال حاصل گردد و تحلیل شود و تفریق اجزاء گردد آن کائنات معدوم شود یعنی انعدام هر شیئی عبارت از تحلیل و تفریق اجزاست. پس هر الفت و ترکیب در بین عناصر سبب حیثیت است و اختلاف و تحلیل و تفریق سبب ممات بالاجمال تجاذب و توافق اشیا سبب حصول ثمره و نتایج مستفیده است و تغافر و تخالف اشیا سبب انقلاب و اضمحلال است از تالف و تجاذب جمیع کائنات ذی حیات مثل نبات و حیوان و انسان تحقیق یابد و از تخالف و تغافر انحلال حاصل گردد و اضمحلال رخ بگشاید لهذا آنچه سبب اختلاف و تجاذب و اتحاد بین عموم بشر است حیات عالم انسانیت و آنچه سبب اختلاف و تغافر و تباعد است علت ممات نوع بشر است و چون بکشتزاری مرور نمائی و ملاحظه کنی که زرع و نبات و گل و ریاحین پیوسته است و جمعیتی تشکیل نموده دلیل بر آنست که آن کشتزار و گلستان بتربیت دهقان کاملی نبات شده است و چون پریشان و بی ترتیب مشاهده نمائی دلیل بر آنست که از تربیت دهقان ماهر محروم و گیاه تباه

هو الله

ای اهل ملکوت ابهی دو ندای فلاح و نجات از اوج سعادت عالم انسانی بلند است. خفتگان بیدار کنند کوران بیضا نماید غفلان هوشیار فرماید کران شنوا نماید گنگان گویا کند مردگان زنده نماید. یکی ندای مدنیت و ترقیات عالم طبیعت است که تعلق به جهان ناسوت دارد و مروج اساس ترقیات جسمانی و مری کمالات صوری نوع انسانست و آن قوانین و نظامات و علوم و معارف ما به الترقی عالم بشر است که منبعث از افکار عالییه و نتایج عقول سلیم است که بهمت حکما و فضلائی سلف و خلف در عرصه وجود جلوه نموده است و مروج و قوه نافذه ان حکومت عادل است. و ندای دیگر ندای جانفزای الهیست و تعالیم مقدسه روحانی که کافل عزت ابدی و سعادت سرمدی و نورانیت عالم انسانی و ظهور سفوحات رحمانیه در عالم بشری و حیات جاودانیست و اس اساس آن تعالیم و وصایای ربانی و نصائح و انجذابات وجدانیست که تعلق به عالم اخلاق دارد و مانند سراج مشکاة و زجاج حقائق انسانیه را روشن و مغور فرماید و قوه نافذه اش کلمة الله است ولی ترقیات مدنی و کمالات جسمانی و فضائل بشری تا منضم بکمالات روحانی و صفات نورانی و اخلاق رحمانی نشود ثمر و نتیجه نبخشند و سعادت عالم انسانی که مقصود اصلی است حاصل نگردد زیرا از ترقیات مدنی و تربیین عالم جسمانی هر چند از جهتی سعادت حاصل و شاهد امال در نهایت جمال دلبری نماید ولی از جهات دیگر خطرهای عظیم و مصائب شدیده و بلایای مبرم نیز حاصل گردد. لهذا چون نظر در انتظام ممالک و مدن و قری و زیست دلر با و لطافت آلاء و نظافت ادوات و سهولت سیر و سفر و توسیع معلومات عالم طبیعت و مخترعات عظیمه و مشروعات جسیم و اکتشافات علویه و فغیر نمائی گوئی که مدنیت سبب سعادت و ترقی عالم بشریست و چون نظر در اختراعات آلات هلاک جهنمی و ایجاد قوای هادم و اکتشاف ادوات ناریه که قاطع ریشه حیات است نمائی واضح و مشهود گردد که مدنیت با توحش توام و همعدان است مگر آنکه مدنیت جسمانی مؤید بهدایت ملکوتی و فیوضات لاهوتی شود حال ملاحظه میکنید که متمدن و معمور ترین ممالک عالم مخازن مواد جهنمی گردیده و اقالیم جهان لشکرگاه حرب شدید شده و اُمم عالم ملل مسلح گردیده و دول سالار میدان جنگ و جدال شده و عالم انسانی در عذاب شدید افتاده. پس باید این مدنیت و ترقی جسمانی را منضم بهدایت کبری کرد و عالم

ناسوت را جلوه گاه فیوضات ملکوت نمود و ترقیات جسمانی را توام بشجلیات رحمانی کرد تا عالم انسانی در نهایت جمال و کمال در عرصه وجود و معرض شهود شاهد انجمن گردد و در غایت ملاحه و صباحت جلوه نماید و سعادت و عزت ابدیه چهره گشاید الاحمد لله قرون و انصار متواریه است که ندای مدنیت بلند است و عالم بشری روز بروز تقدم و ترقی یافت و معموریت جهان بیفزود و کمالات صوری از دیاد جست تا آنکه عالم وجود انسانی استعداد کلی برای تعالیم روحانی و ندای الهی یافت مثلا طفل رضیع تدرج در مراتب جسمانی نمود و نشو و نما کرد تا آنکه جسم بدرجه بلوغ رسید چون بدرجه بلوغ رسید استعداد ظهور کمالات معنویه و فضائل عقلیه حاصل نمود و آثار مواهب ادراک و هوش و دانش ظاهر شد و قوای روحانی جلوه کرد بهمچنین در عالم امکان نوع انسان ترقیات جسمانی نمود و تدرج در مدارج مدنیت کرد و بدائع و فضایل و مواهب بشری را در اکمل صورت حاصل نمود تا آنکه استعداد ظهور و جلوه کمالات روحانی الهیه حاصل کرد و قابلیت استماع ندای الهی یافت پس ندای ملکوت بلند شد و فضایل و کمالات روحانی جلوه نمود شمس حقیقت اشراق کرد و انوار صلح اعظم و وحدت عالم انسانی و عمومیت عالم بشریت ساطع گشت. امید داریم که اشراق این انوار روز بروز شدید تر گردد و این کمالات معنویه جلوه بیشتر کند تا نتیجه کلیه عالم انسانی ظهور و بروز کند و دلبر محبت الله در نهایت ملاحه و صباحت شاهد انجمن گردد. ای احبای الهی بدانید که سعادت عالم انسانی در وحدت و یگانگی نوع بشر است و ترقیات جسمانی و روحانی هر دو مشروط و منوط بالفت و محبت بین عموم افراد انسانی. ملاحظه در کائنات ذی روح نمائید یعنی حیوان جنبنده و چرنده و پرنده و درنده که هر نوع درنده ئی از ابناء و افراد جنس و نوع خویش جدا و بر تنهائی زندگانی نماید و باهم در نهایت صدفیت و کلفند و چون بیکدیگر رسد فوراً باجنگ و جدال پردازند و بدرنگی جنگ باز و دندان تیز کشند مانند سباع عناریه و گرگان خونخوار که حیوانات مفترس اند که جمیع بر تنهائی زندگانی نمایند و تحریر معیشت خویش کنند اما حیوانات خوش سیرت نیک طبیعت صافی فطرت از پرنده و چرنده در نهایت محبت با یکدیگر الفت نمایند و جوق جوق و مجتمعاً زندگانی کنند و با کمال مسرت و خوشی و شادمانی و کامرانی وقت بگذرانند مانند طیور شکور که بدانرئی چند قناعت کنند و با یکدیگر با نهایت سرور الفت نمایند و در دشت و چمن و کوهسار و دمن با نواع الاکان و آواز پردازند و همچنین حیوان

درهم میشکستند. (کم من فئة قليلة غلبت فئة كثيرة باذن الله) چنانکه بکرات اتفاق افتاده است لکن افسوس که اولیای محترم امور تحقیق و فحص در قضایا نمیفرمایند و دسایس و وساوس کرکان میش صورت را در نظر گرفته و اکاذیب و مغفريات آنها را نظر بمصالح شخصی که منافی منافع عمومی است وقع و عظمی نداده داد خواهی و خیر خواهی حزب مظلومرا اصفا نمیفرمایند. باری هشتاد سال است بتحریر و تشجیع مفت خواران نفس پرست اشرار و غارت کران بعنوان و بهانه های مذهبی که اهدا علاقه مند بان نیستند تعرض بهجان و مال این طایفه را غنیمت شمرده و حکومتهای وقت را هم در محذور انداخته اند. چندین هزار نفس مقدس را که فخر ایرانیان بوده اغشته خاک و خون نمودند و هزاران خانمان برباد داده اده و فغان اطفال بیگناه و نساء بی پناه را باوج اسمان رساندند حتی بر اطفال صغیره و نفوس ضعیفه رحم نکردند کشتند و سوزاندند و غارت کردند و بشقاوت و ظلمی قیام کردند که مظلالم عهد امویانرا نسبت بهخاندان نبوت علیهم سلام الله و حادثه جانسوز صحرای کربلا را بکرات و مرات در طول این هشتاد سال ظاهر و مجسم ساختند و معذلک مردم را بگریه و نوحه بر مظلومیت و شهادت حضرت سید الشهدا ارواح المخلصین لدمه الاطهر فدای اهل بیت اطهار ترغیب و تشویق مینمایند. آیا جز فتاوی علما و هیجان عوام و هجوم اشرار مسبب واقعه جانسوز ارض طف بود؟ و آیا جز القات این گروه خود خواه در هر دوره؟ سبب ایذا و اعتلا و حبس و زجر و شهادت مظاهر مقدسه الهیه و پیشوایان سمیل حق و ائمه هدی علیهم الطیب الطحیة و الشفاء بوده است؟ ولی آیا بمقاصد شوم خود رسیدند و سود و فوایدی از محاصره با حزب الله بردند؟ عاقبت خائب و خاسر کشته در هر دوره مصداق (و ضربت علیهم الذلة و المسکنة و باؤا بغضب من الله) کشتند و ید قدرت الهیه این قبیل مظاهر شیطان و جبار بره و فراعنه را نابود فرمود و رأیت حق را منصور و جند الهی را غالب و قاهر ساخت (و ان جندنا لهم الغالبون) گروه ظالمین ارض طف را بادی مذلت و نکبت و لعنت ابدی انداخت و ایوان رفیع مرقد مطهر حضرت سید الشهدا را باوج کیوان رساند و این شهادت را سبب نزول رحمت و عنایت و شمول فضل و موهبت بر امت فرمود. بخیان فراعنه و جبار بره و دجال مخشان عهد حضرت موسی و حضرت عیسی را ویران نمود و اساس مقدس الهی را در ان ادوار مستقر و مستحکم فرمود (قل سیروا فی الارض فانظروا کیف کان عاقبة المکذبین) حال در این قرن عظیم و عهد کریم که آنچه ظلم و ستم روا داشتند و امر

الله را محو و نابود خواستند بمصداق (و مکروا و مکر الله و الله خیر لما کریں و یریدون ان یطفئوا نور الله بافواههم و یا بی الله ان یتن نور و لو کره الکافرون) این امر اعظم و مضحک و شریعت صالح عمومی و سلام عام از ایران بهجمع افاق عالم پرتو شدید افکند. این پراکنده گی و اواره گی و نفی و حبس و غارت و مصیبت و هر گونه مظلالم طاقت فرسا سبب بیداری و آگاهی و اقبال و ایمان صد هزاران نفوس مستعده در اقصی نقاط عالم گردیده گروه بسیاری از طوایف و امم مختلفه در ظل سرا پرده وحدت و محبت و حشمت و جلال الهی وارد کشته در نهایت خرمی و بشاشت و عدم اعتنا بمنکرین و مخالفین شاهراه صلاح و صلاح را پیموده و بسر مغزل مقصود شتابانند با اینکه یهودی و مسیحی و زردشتی و مسلمان و غیره بوده و از یکدیگر کمال مغفرت و دوری داشته حتی دست بهجان و مال یکدیگر دراز میکردند و از حقیقت وحدت مظاهر مقدسه الهیه بیخبر بودند اکنون از اثر تعالیم مقدسه و نفوذ روحانی حضرت بهاء الله مؤمن و موثق بهحضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سایر انبیاء و سفراء الهی کشته بقوت برهان و لطف بیان حقیقت دین حنیف اسلام و سایر ادیان مقدسه را برای منکرین و معرضین اثبات و ملل مختلفه را بشاهراه صلاح و یکانگی کشانده و میکشانند. ایست نتایج عظیمه که از این پراکنده گی و پریشانی حاصل گشت. ولی حال نظر بعواقب و خیمه ظالمان و مغروران فرمائید که در این مدت هشتاد سال روز بروز بر ذلت و فلاکت و فقر و پریشانی و رسوائی خود افزودند و نعمت اسایش و امنیت را از خود سلب نمودند ایران ویران و ایرانیان ذلیل و خوار کشتند و هنوز مست باده غفلت و غرور و اسیر تقلید و رقیت هوا پرستان هستند.

(و تري الناس سکاري و ما هم بسکاري و لکن عذاب الله شدید) ظاهر کشت (و من اعرض عن ذکرى فان له معیشة ضغکا) اشکار شد و فلسفه (ان الله لا یغیر ما بقوم حتی یغیروا ما بآء نفسهم) عیان گردید و عنقریب مصداق (و سيعلم الذین ظلموا ای مقلب ینقلبون) کاملاً بوقوع خواهد پیوست و عاقبت فریاد (ربنا انا اطعنا سادتنا و کبرائنا فاضلونا السبیل. ربنا فاثمهم ضعفین من العذاب و العنهم لعنا کبیرا) از حلقوم ملت بیچاره بلند خواهد گشت ولی اینطایفه مظلوم باوجود تضییق و فشار دائمی اعدا و اینهمه مظلالم بی منتها اهدا در نوایای خیریه و خدمتگزاری و بردباری و اطاعت حکومت فغور نیارند بلکه در حق کل دعا و مناجات نموده و هدایت اعدا را از حق طلبند و تا روز رستاخیز عظیم بصر احدی راضی نشوند و صبر نمایند. و العاقبة للمتقین. جمعی از آوارکان سنکسر ۴ محرم ۱۳۳۱

حکومت محلی سمنان باغده‌ئی از قوای دولتی و قوای نظمیه و تأمینیه مملکت که از مالیات همین رعایای بد بخت زندگانی میکنند در معیت جمعی کثیر از اهالی سمنان شهیر زاد و رؤسای مغرض و اشرار یغما کروار **سنگسر** شده جمعی از این طائفه مظلوم را گرفتار تبعید و توقیف نموده بنای مدرسه را آب بسته و با نفط طعم حریق بیداد کرده خراب و ویران ساختند. در ضمن اشرار و اراذل که همواره منتظر فرصت میباشند دست تعدی و یغما کوی کشوده آنچه خواستند بلا مانع غارت کرده بردند. بعد بمدرسه قدیمی دیگر که بمدرسه حسینیه معروف بود ریخته کلیه اثاثیه آنجا را حتی کتاب و کاغذ و چهارده جلد کلام الله مجید قرآن از شدت آتش و بیفکری و عدم دقت و رسیدگی سوزاندند. تعدیات و چپاول اشرار که از طرف حکومت محلی کمال اطمینانرا داشتند بعدی بود که جمعی از رجال و نساء حساس غیر بهائی میکریستند. جرئت و شهادت نسوان بهائی و نطقهای فصیح آنان در بین این حوادث رقت انگیز باوجود مضروب شدن بشلاق و تعرضات مأمورین طوری ظاهر و عیان گشت که حتی بعضی از نظامیان را متأثر و کریان ساخت. باری شدت فشار و تعرض بهجان و مال بهجائی رسید که جمعی از این طائفه محض اطفای آتش فساد از **سنگسر** مهاجرت و آواره کوه و صحرا گشته جمعی دیگر بتلکرافخانه فیروزکوه متحصن و از حکومت مرکزی تلکرافا داد خواهی خواستند. پس از چند روز اشرار فیروزکوه باشاره و دسیسه سمنانیها و سنگسریها بهیچان آمده تلکرافخانه را محاصره با سنگ و چوب بران مظلومان هجوم نموده چندین نفر را مجروح و بالاخره حکومت فیروزکوه حمایت پناهندگانرا نپسندیده امر بخروج آنها و پراکنده شدن در صحرا و بیابان میدهد و آن ستم‌یدکان نیز بطوریکه از ابتدای غائله نظر بمداخله حکومت برد باری و متانت را پیشتر خود ساخته بودند از آنجا نیز متواری و بکوه و صحرا دور از این جمعیت پر شقاوت پناه برده مراتع و مواشی خود را بدست تطاول ستمکاران سپردند و معلوم نیست انتهای این مظالم و فجایع بکجا انجامد. این بود خلاصه از وقایع چند روزه اخیر **سنگسر** و سمنان و فیروزکوه. و اینست نتیجه خدمتگذاری حقیقی و نشر معارف و خیر خواهی ملت و تسلیم و اطاعت در مقابل حکومت.

سبحان الله انسان متحیر است! آن اقوال را با این اعمال و آن ادعاها را با این اعمالانات چگونه تطبیق نماید آن کفار شیرین و این کردار نکین.

میان ماه من تلمه کردون - تفاوت از زمین تا آسمانست
انانکه ازادی فکر و حریت عقاید و نشر معارف را یکنانه راه نجات ملت میدانستند پس چرا در این قضیه مؤلم خاموشند ابدا اثر تأثیری در نطق و مقالشان نیست و انانکه تعالیم مقدسه الهیه را ترویج میخواهند و حقایق دین مبین را منتشر میسازند چگونه در تضییع جان و مال و غارت و چپاول جمعی بیکناه مسرور و مشغوفند بلکه آتش فتنه را خود محرک و سلسله جنبانند و آن مقامات عالیه و مراکز مقتدره که خود را حافظ حدود و نکهبها جمعیت دانستند دعوی عدالت و استقرار امنیت و ترویج معارف و تشییع بنیان ترقی و اسایش اهالی را میبخشند. پس چگونه جمعی از صالح ترو مطیع ترین عناصر ملت خود را حفظ و حمایت نموده راضی بر پراکندگی و تضییع جان و مال آنها شده و از تعرضات دائمی اشرار نسبت باین طائفه که جز علو مقام و سر بلندی ایران یعنی موطن مقدس حضرت بهاء الله مقصودی ندارند جلوگیری نموده بلکه خود امر بتخریب بنیان فداکاری و خدمتگذاری آنان میدهند. پس بطور وضوح بر اهل انصاف مکشوف است که تمام این هیاهو و تظاهرات مشعشع ادعای محض و کذب صرف است نه ازادی خواهند و نه حق و قانون طلبند نه تعلقی بدین دارند و نه بیم از خداوند قهار. نه اسایش رعایا خواهند و نه در ازادی کشور کوشند. هم این اظهارات برای فریب عامه و تسلط بر جان و مال مردم و اجرای منافع شخصی و هواهای نفسانیه است و چون این طایفه را سلیم و حلیم یافتند اند اینست که مردم تعرض کنند و ائتلاف مال و جان آنانرا خواهند بدین وسیله نیل بریاست و امال سیاسی و اغفال عامه و تسلط بر افراد ملت را جویند غافل از آنکه جسارت و شهادت اینطایفه ضرب المثل است که چون اهنگ دفع اشرار نمایند صفوف و الوف اعدا را درهم شکند و آتش بخرم هستی مفت خواران خود پسند زنند. این قضیه در تاریخ ایران مشهور و محقق است. ولی نظر باطاعت او امر مقدس حضرت بهاء الله در سیاست مداخله نمایند و اطاعت حکومت و سکوت و تسلیم در مقابل احکام دولت را برای مصالح مملکت و حفظ صلاح و آرامش واجب شمرند و الا اشرار کجا جرئت هجوم و یا طاقت مقاومت با یک جمعیت متحد و زنده‌ئی را دارند که روح قوت و شجاعت در آنها حکم فرما و تأییدات غیبیه الهیه و جنود مقدس سماویه معین و ظهیر آنها. و در تمام نقاط حتی در اقصی ممالک دنیا طرفداران جدی کثیری دارا میباشند. در همین غائله هائل سنگ سر اگر مداخله حکومت نبود اشرار جرئت جسارت نداشتند و بر فرض تعرض ده نفر از بهائیان سنگ سر هجوم عام را

افراد و امنیت و اسایش عمومی و مخصوصا بسط و توسعه علوم و معارف منحصرا دانند جمعی دیگر عبادت دیرینه بتظاهرات دین داری و شریعتمداری از نعره نصرت و ترویج دین مبین غلغل در امت مرحومه انداخته بظاهر آراسته و پیراسته بر مسند حکم و قضاوت نشسته دم از عدالت و حقیقت زنند و خود را شمع انجمن سازند و با نعمت و برکت شمارند. حکومتهای متوالیه نیز جز عدالت و رعیت پروری و اقدامات مجدانه در اسایش اهالی اظهار نمیکنند و هر اقدامی را بر حسن سیاست و مصالح مملکت حمل نمایند. خلاصه چون بظاهر میفکریم دولت و ملت و راه نمایان روحانی و مدنی هم را در هیاهو و تکاپو بینیم مثل اینکه از هر ملت حساس ترقی خواهی سبقت جست و از همسری با ملل متمدن نیز پای فرا تر نهاده ایم. اما چون بختیج و عمل و حقیقت احوال و اوضاع ملت بفکریم آه سرد از دل پر درد برکشیم و از شدت تأسف و تأثر سرشک خونین بهاریم و بر تیره بختی و بیچارگی ایرانیان بسی تلهف و سوگواری کنیم. و از این مدعیان کاذب و عناصر فاسده که جامعه را بادی مذلت و اضمحلال سوق داده اند هزاران فرسنگ دوری و بیزاری جوئیم. اگرچه غالب قضایا و حوادث یومیه ایران ناکوار و دلخراش است ولی واقعه اسف انگیز سنگسر که مفسد و مظالم این جامعه را بخوبی محسوس مینماید و نمونه کاملی از حالات روحیه اربابان حل و عقد امور و آراء و احساسات پاره عناصر کاذب پر ادعاست ذیلا برای اطلاع علاقه مندان حقیقی سعادت مملکت شرح میدهیم.

قصه سنگسر در جاده خراسان بر فرسنگی سمنان واقع و دارای اغنام و احشام و اطراف آن مراتع وسیع میباشد. شغل اهالی آنجا زراعت و تربیت کله و رمه است که در افتاب سوزان رنج فراوان برده لقمه نانی برای خود و اسباب لذت و کامرانی برای شهریهایی هوا پرست بی وفا تهیه مینمایند. ایا این رعایای زحمت کش در مقابل چنین خدمات دشواری که با هزاران موانع و مشکلات مملکت نعم الهی و ذخائر طبیعی را استخراج نموده و از روی مهر و وفا تقدیم متمدنین راحت طلب نموده و از عایدات ازرؤسا و وجهها و مراکز ملی و مقامات رسمی چه توقع و انتظار دارند؟ البتة هر منصفی کواهی میدهد که امنیت و اسایش و ترقی بالاقل حفظ لانه و کاشانه و مصونیت جان و مال و ناموس خود را خواهند نمود. در این کوشش زحمت کشی و رنج بری جمعی از نفوس حساس که بی الیشی و سادگی زندگانی دهقانی طلبا آنها را حقیقت جو نموده از

نفاخ حیات ابدی که در این قرن عظیم در جامعه بشر دمیده زنده و مهتدی کشته ندای جانفزای محبوب اعظم و مربی عالم را بسمع پذیرفته و روح وحدت و نشاط و حرارت سعی و عمل در آنها ایجاد کشته تعالیم مقدس حضرت بهاء الله انانرا بحقایق ادیان الهی معتقد و بفرائض انسانیت که خدمتگذاری بنوع بشر و محبت و خیر خواهی عموم اهل عالم و نشر معارف و ترویج صلاح عمومی و تحسین اخلاق و اطوار افراد انسانی و اطاعت و صداقت نسبت بدولت و ملت است متوجه داشته در فکر تمهید اساس سعادت و ترقی خود و اهالی افتاده از چندی قبل مدرسه برای تربیت اطفال دایر و اخیرا نیز نظر بتکثیر عده و لزوم تأسیس مدرسه و بنای جدید اقدام در جمع اوری اعانه از بین خود نموده. با یکدنیا شوق و ذوقی که ناشی از روح ایمان و تأییدات حضرت سبحان است. شروع بساختن بنای جدید نمودند. ولی ایا تصور میروند که مثل سایرین در منازل خود راحت ارمیده عمل جات و کارکران مخصوص مشغول ساختن بودند؟ خیر بلکه غنی و فقیر جوان و پیر عموما با یکوجد و همت محیر العقول که نمونه فداکاری و سرمشق معارف پروریست بنای مدرسه را عبادت فرض کرده با دست و پای خود شب و روز مشغول ساختن و پیراستن مدرسه جدید کشتند تا اهالی را از تاریکی جهل و غفلت رهانیده عملا بعالم علم و دانش کشانند. ایا این خدمت و جدیت که با نهایت جانفشانی در راه ترقی حقیقی این اب و خاک بعمل میامد هزاران مرتبه کرانبها تر از الفاظ درخشان و بیمغز مدعیان وطن پرستی نبود؟ ولی چون قیام و اقدام ترقیست روز افزون این جمع غیور خدمتگذار باعث تزلزل ارکان ریاست طلبی و عوام فریبی بعضی از رؤسا و عده در اویش اخوان الصفاي آنحدود بود شروع بساختن بنای جدید را بهانه نموده بعنوان اینکه بهائیان معبد میسازند آتش درونی و کیش دیرینه خود را ابراز نموده مردم بیچاره را محرک و بحکومت و علمای مرکزی تلکرافات عدیده معوالیه مخاخره و آتش فتنه و فساد را کاملا مشتعل نمودند. تا آنکه حکومت مرکزی را که بواسطه کثرت مشاغل و تراکم امور مملکتی فرصت غور رسی و تحقیق این مسائل را کمتر می یابد مجبور بمداخله و ناچار از تخریب بنای مدرسه ملی یعنی بنیانی که فقط جهت مصالح عامه ساخته میشد نموده و چند نفر شرور مفسد پرستکاری در غارتگری رعایای صالح امین ترقی پرور فرصت یافت و یکبار دیگر حیثیت ایران و شرافت ایرانیانرا بر باد و صفحه جدیدی بر تاریخ جنایت و شذاعت کاربهای این جامعه افزودند.

BAHAI NEWS

Vol. II.

MARCH & APRIL 1923.

No. XI & XII.

The Bahai Message is a call to Religious Unity and not an invitation to a new Religion, not a new Path to Immortality, God forbid! It is the Ancient Path cleared of the debris of imaginations and superstitions of men, of the debris of strife and misunderstanding and is again made a clear Path to the Sincere seeker, that he may enter therein in Assurance, and find that the Word of God is One Word, though the Speakers were many.

ABDUL BAHA.

THE FIRST MESSAGE

To the Editor of the Bahai News,
Mr. M. R. Shirazi, Karachi India.

My dear brother and co-worker in the Cause of God!

I wish to assure you in this first message of mine of my admiration and heart felt solicitude for the progress of your Bahai Magazine which has rendered and is still rendering so distinct a service to the Threshold of Baha-u-llah.

Though as yet limited in its scope and modest in its form, yet the thought that conceived it must have surely been inspired, and the future alone shall reveal the fruits of such praiseworthy an undertaking.

I have recently requested the friends throughout Persia, Turkestan, Caucasus, Iraq, Egypt, Turkey, America, Great Britain, Germany, Syria and Palestine to contribute regularly to the Bahai News of India reports of their activities and carefully written articles on spiritual matters, hoping thereby to widen its sphere and enhance its value as one of the leading organs of the Bahai Community throughout the world.

البشائر

قیمت اشتراک سالانه

در ایران ۵۲ و تومان

در هندوستان ۵ پنیه روپیة

در امریکه ۲ و ۵۰ دالر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشاخسار

الفنستن استریت کراچی

خرج پست بر قیمت

سالیانه افزوده نمی شود

جلد ۲ | جمادی الثانی و رجب ۱۳۲۱ هـ مطابق جنوری و فبروری ۱۹۲۳ ع | نمبر ۹-۱۰

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و
تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه
آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و
مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این
رساله درج خواهد شد.

بسم ربنا العادل المنتقم القهار

در چنین عصری که ندای آزادی و صلابی معارف پروری و نشر افکار حریت و
رهائی از سلاسل اسارت و رقیت ولوله در جمیع اقطار عالم انداخته هر قوم و ملتی را
بهترقی و آزادی و استقلال خود شور و هیجان بخشیده در رفع موانع و مشکلات
اجتماعی خود سبیل آسا هر خس و خاشاکی را متلاشی می نمایند. میجویند و میجویند
و بنیان او هام مسند نشینان نفس پرست را ویران و ارکان ظلم سروران خود پسند را
مغزلزل می سازند. ایران آن عرصه حشمت و جلال باستانی و این سر زمین محضت
و وبال کنونی نیز حوادثی را طی میکند که هر ایرانی با وجدانی را متعجب و متعجب
هر انسانی را متعجب و متعجب می سازد.

از یکطرف فریاد آزادی خواهی و معارف پروری عفا صرد و مجامع ملی باوج ائیر
رسیده نویسنده گان و هادیان افکار نجات و سعادت وطن را در مصونیت جان و مال

Its opportunities are vast and unique, its Message Divine, its appeal irresistible, its theme the very spirit of the age; it has now but to persevere and, confident in its destiny, march on towards the goal our Beloved has set before it.

I shall follow every stage of its progress with hopeful interest, and shall not fail to contribute my humble share of assistance in the noble task which it has purposed to achieve.

May it in the days to come raise the trumpet-call of the Abha Kingdom, throughout that vast and distant Dominion, and prove itself the true herald of the joyful tidings in this glorious Day!

Haifa, Palestine,
February 5th, 1923.

Your devoted brother,
SHOGHI.

—:o:—

INDIA WITH ALL ITS POSSIBILITIES.

**The beloved of the Lord and the handmaids of the Merciful
Throughout India and Burmah.**

Care of the members of the Spiritual Assembly.

Beloved co-workers in the Vineyard of God.

It has been my great pleasure and privilege to send you, since my return to the Holy Land, first my general message of confidence and of love addressed to all believers throughout the East, and later another letter wherein I appeal in particular to those faithful lovers of His Cause in that vast and distant dominion to labour wholeheartedly and to the very end for the diffusion of His Light and the spread of His Cause. Remembering, however, the few among my friends in that land who are as yet unfamiliar with the Persian Tongue, I have thought of sending these few lines to them in particular and through them to the rest of my brethren and sisters in those regions who, despite the diversity of tongue, of race and custom, are all united at heart and animated by one common desire to uplift humanity and carry out His Divine Purpose for this world.

What an alluring field of service India with all its possibilities unfolds to our eyes at the present time and how vast are the opportunities of sowing the seeds of unity and loving kindness in the hearts of its divers peoples!

True, that land seems now unhappily to be plunged in the darkness of prejudice, hate and mistrust, yet however dark the immediate prospect may appear, our confidence remains unshaken that ere long these mists shall clear away, the dawn of a New Day shall break upon that land and the Rays of this Divine Revelation shall make of India a spiritually-quickenened, peaceful and united country.

The universal Teachings of Baha-u-llah if declared and propounded with wisdom and judgement, determination, selflessness and sincerity, and above all if exemplified in our lives and dealings with our fellow-men, cannot fail to inspire and stimulate the mind of the enlightened seeker and win the admiration and allegiance of all mankind. Ours then is the duty and privilege to bring to the attention of this distressed and war-weary world this Message of Eternal Salvation and help to establish the Era of Peace and Brotherhood as purposed and foretold by Baha-u-llah.

The welcome news of the progress of the Third All-India Bahai Convention as well as the favourable comment made upon it by the Press of that country have been fully shared with the pilgrims and resident friends in the Holy land and we have all admired and rejoiced at the efforts you are exerting for the consolidation of the Movement in that ancient land.

May your endeavours in every sphere of your spiritual activities be crowned with brilliant success, that His glorious Promise regarding the future of that land may be speedily fulfilled.

It is my earnest hope that "The Bahai News," the representative organ of the Bahai Community in India, may expand and develop, may widen the sphere of its correspondence add to the number and quality of its articles in Persian as well as in English, report regularly

in its columns the news of the spiritual activities of all Bahai centres in India and elsewhere, and in general provide for the full, correct and dignified presentation of the Cause to the general public.

Assuring every one of you of my constant prayers on your behalf and wishing you success in your noble task.

Haifa, Palestine,
January 9th 1923.

I am your brother and co-worker.
(Sd.) SHOGHI.

—:o:—

O DAY OF BAHÁ ! O GLORIOUS PERFECT DAY !

O Glorious New Year Day of Heavenly Light,
Whose welcome beams come in great might;

To dispel the gloom that covers the land,
Breathe life into things of earthly strand;

O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
The earth will reflect the Life-giving Ray

That came to renew the old earth once more ;
Giving new birth to the flowers on every shore.

O Glorious New Year Day of hope and love,
Thy fountains gush forth from realms above ;
Sending showers upon the dry and thirsty ground,
To quicken the dead earth wheresoever found :

O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
What joys you bring in your silent way ;
That will fill the earth with heavenly bliss,
For angels will gather in times like this.

O Glorious New Year Day, of peace on earth,
What pæons will ring out when thy true worth ;
Becomes known to this world of sorrow and pain...
When all hearts are filled with GOD'S Love again :

O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
Shine out in thy splendor and dazzling array.
Bringing forth the fair jewels concealed within
This earth of thine and every living thing.

O Glorious New Year Day, so full of hope ;
Long promised Day of which all prophets spoke.
The Light of GOD'S Love would unfold the mind,
Revealing subtle mysteries, sacred sublime.

O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
When tears that flow will be all wiped away ;
And the heavenly light will gleam over the land,
With a power, intense, from the Holy Strand.

O Glorious New Year Day of wond'rous power,
That fills every land with a strong desire
To arise and serve thee in dispelling gloom,
That the earth may become to thee attuned.

O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
That awakens the earth, that it might array
In shimmering robes, such as the lilies wear,
Giving forth sweet perfume that all may share.

O Glorious New Year Day, never known before,
With all the glad tidings you had in store
For those who walked the Right Path with thee—
Leaves upon the Branch of the Life-giving Tree ;

O Day of Baha ! O Glorious Perfect Day !
When all shall know the One only way
To reach the realms of Celestial Light,
And conjoin with our GOD of Power and Might.

—FRANK K. MOXEY.

March 21st.

—:o:—

THE BAHAI CONVENTION. (Reprint from the New Times.)

We shall soon have at Karachi, a Convention of universal thought, universal feelings, universal peace, and universal tongue. The Bahai movement is one that serves to quicken human thought and to remove the root Causes of human evils. Most movements are serving to help the branches or leaves of the tree of humanity, the Bahai movement works to strengthening the root, and thereby helps every branch and

petal. The fruit of such stupendous movement will be reaped by the generations to come, but all great movements are for the progress of the future. No movement can be called great unless it ushers in a new civilization. That this movement is possessed of a wonderful dynamic force no one can doubt, for in Persia it is solely responsible for the advance of education, and the elevation of woman.

This movement began in Persia in the year 1844, with the rise of a teacher known as the Bab, who proclaimed the coming of a greater teacher whose mission would be that of establishing the universal brotherhood of man and universal peace. The Bab was but the forerunner of this great teacher who was to come, and to this promised one and to His Cause. The Bab and thousands of his followers testified by suffering any martyrdom inflicted upon them by the fanatical Mallas of Persia.

Shortly after the martyrdom of the Bab, the great teacher who was promised appeared in the person of Baha-u-llah, from whom the movement now takes its name. His mission lasted forty years during which time He was subjected to imprisonment and suffering because of his teaching, which brought freedom of thought and enlightenment to all who accepted it. Baha-u-llah was sent into exile as a prisoner from one Mohamedan country to another, until he finally was lodged in the Turkish penal colony of Akka in Syria, where, after having given His great teaching to humanity, He passed from this natural world in the year 1892.

Abdul Baha, the son of Baha-u-llah, was the one chosen by his father to further establish this great movement and to explain and demonstrate it before the world. For forty years Abdul Baha was a prisoner in the fortress of Akka, for no other reason than that his teaching was bringing enlightenment and freedom of thought to all who came within the radius of its power. With the fall of the old regime of Turkish government and the establishment of constitutional rules, which occurred in the Summer of 1908, Abdul Baha was liberated from prison. In 1911, 1912 and 1913, he visited Europe and America, where he travelled extensively, speaking, teaching, and giving his message of religious unity and constructive peace from the

pulpits of churches, and before many audiences composed of progressive thinkers. He passed away in November 1921, and ordained that the movement be controlled by an elective body, known as the Beit-ul-Adl.

The Bahai teaching confirms and completes the religious teachings which have gone before, and offers a practical philosophy which meets the present-day spiritual needs of humanity. People interested in the growing need and desire for harmony and brotherhood between the followers of the differing doctrines and creeds cannot fail to find this movement of deep interest, and those who are interested in the comparative study of religion, will find this subject worthy of much thought, for the foundation of the Bahai teaching rests upon the firm basis of the religions of the past it comes to fulfil, not to destroy, "the law and the prophets."

Abdul Baha writes:—

"The Word of God is the storehouse of all good, all power, and all wisdom. The illiterate fishers (who became Christians,) and savage Arabs (who became Mohammedans) were thereby enabled to solve such problems as were puzzles to eminent sages all through the ages. It awakens within us that brilliant intuition which makes us independent of all tuition, and endows us with an all-embracing power of spiritual understanding.

Many a soul, in the ark of philosophy, after fruitless struggles, was drowned in the sea of conflicting theories of cause and effect, while those on board the craft of simplicity reached the shore of the Universal Cause by the help of favourable winds blowing from the point of Divine Knowledge.

When man is associated with that Transcendent Power emanating from the Word of God, the tree of his existence becomes so well rooted in the soil of Assurance, that it laughs at the violent hurricanes of scepticism which attempt its eradication. For this association of the part with the Whole endows him with the whole, and this unison of the particular with the Universal makes him all in all."

BAHAI CONVENTION.

SALUTION OF ECONOMIC PROBLEMS.

The Speaker Prof. Pritam Singh was of opinion that the real problem rose with the desire for possessions. Man must live on this earth. He must have food and clothing and shelter. As soon as he emerged out of this state, man desired more wealth. Wealth gave rise to capital, capital to income and income to capital. The vicious circle had a tendency to repeat itself Human Society could not mend nor was it possible to end this circle. With the race for making a living was associated capitalism, industrialism, commercialism, Speculation, profiteering and Imperialism. To stem the tide was a hopeless task. The Economic thinkers of the world had tried all sorts of palliatives. The disease of mankind was like Rheumatism. It left one part of the body politic and entered another. The outlook on life was to be changed. Economic activity was to be correlated with Life. Whatever was helpful to Life was valuable and whatever lessened Life was valueless, however valuable it might be from the view point of Economies.

The speaker was of opinion that Socialism as well as Bolshevism had failed. Human nature could only be changed by placing high ideals before mankind. Such ideals had been given to the world in the teachings of Baha-o-llah. The Speaker only desired to invite their attention to that glorious teaching. Words of Baha-o-llah were ternally true. He said "We test gold by Fire but we test our servants with gold." The speaker was not able to develop his theme for want of time. The solution, said the speaker, "lay in the change of hearts" and he hoped the hearts will change.

THE BAHAI CONVENTION.

UNIVERSAL EDUCATION.

(By Miss Shirin M. Irani.)

We know very well that in the 17th and 18th Centuries the opportunities for education were few. It seemed that many were deprived of this preivilage. They could not go to colleges to get

higher education. But we see a vast change coming on now. Girls as well as boys can be educated and both can enjoy the same freedom. They can get high posts and are trusted better, they can become members of the parliament. What has brought about this change? We Bahais believe that through a broad and liberal education along scintific, material and intellectual lines, balanced by a knowledge of man's moral and spiritual duties and relation to God, the superstition of the past will disappear and with them the prejudice and ignorance which have always made for man's limitation. The Bahai movement stands predominantly for the freedom and education of women, even so far as to teach that it is more necessary for parents to educate their girls than their boys. Women being the mothers and the early teachers of the children of the race it is necessary that they be more educated than men. In the Orient, where the condition of ignorance and general degradation among the women is so widespread the condition of the Bahai women is far superior to that of the women in general in the countries in which they live as to be one of the clear demonstrations of the awakening of these peoples and their freedom from their former religious institutions which denied educational equality. Particularly in the Moslem countries are the women denied culture and education by the established rule of theology but now through the dawn of this New Day and Age all these limitations of the past are disappearing before the Light of Truth.

Just consider. The people of East and the West were in the utmost strangeness. Now to what a high degree they are acquainted with each other and united together? How far are the inhabitants of Persia from the remotest countries of the America. But one can observe great influence of Bahai movement as well as education. A Bahai in America loves a Persian Bahai as his own.

O spiritual friends and maid-servants of God. All the Sages, are of opinion that the inequality of the human intellect and understanding arises from the difference in the mode of importing instruction and learning. In other words human intellects are equal in origin, but they vary because of dissimilar ways of training and teaching, for this inequality of human understanding does not exist from birth,

rather it is caused by instruction and education. There is no innate distinction and superiority among mortal. Consequently all men have the potentialities of attaining to the highest position. To prove this statement they say that the people of a country like Africa are mostly devoid of reason and understanding like noxious animals and wild beasts, and are altogether uncivilized. There is not a single individual of refined civilized habits to be found in their midst. On the other hand they observe that in civilized countries most of the inhabitants possess refined habits and manners, and are with very few exceptions, gifted with keen intelligence and sound understanding, and with the power of mutually co-operating and helping one another. Thus it becomes clear and evident that the highest degree of pre-eminence and lowness of human intellects and understanding is due respectively to instruction and training and the absence thereof. A crooked branch can, by tending and training, be made to grow up straight. The wild fruits of the forest can be made the delicate fruit of the garden. An illiterate and ignorant man similarly become literate and learned by instruction, and an uncivilized world, can, by the careful attentions of a learned teacher be turned into a civilized world. A sick person may regain health under medical treatment. A poor man by studying the Art and Science of commerce can become rich, and a dependent can by acquiring perfection become a master and leader with a large following. An insignificant creature can, by the training and attention of a benevolent teacher, elevate himself from the abyss of obscurity to the pinnacle of glory and fame. These are some of the proofs and illustrations advanced by them.

Prophets too agree with their views by saying that training and instruction exercise a potent influence upon human beings, but then they add that human intellects and capacities are of varying degrees from birth. Though this statement of theirs appears to be surprising yet it cannot be rejected. For example we observe that although the children of the same age, country, community, nay of the same family are trained and brought up under the same tutor, yet, their understandings and capacities are of varying degrees. One makes rapid progress, another is slow to receive the light and reflection of training, yet another lingers in the lowermost stage of dulness. A

piece of earthenware however much laboured upon will never become a resplendent pearl. A black stone will never become a gem, nor the bitter coloeynth nor caetus can by any amount of training and tending become a sweet delicious tree. In other words training cannot alter the original nature and essence of man, but it can exercise a potent influence, and by its permeating powers, bring to light all the latent perfection and abilities that are contained and embodied in his essence. The training and labour of a cultivator converts a grain into a harvest, the fostering care of a gardener makes a seed into an old venerable tree, the loving and sympathetic teaching of the moral tutor uplifts the children of the school to the pinnacle of exaltation and fame, and the kind attention of the teacher lands an obscure child on the impyrean. Thus it is clearly and convincingly established that intellects are of varying degrees from birth and that instruction and training too exercise a very powerful influence. If there be no teacher all men would remain like beasts, and if there be no teacher all children would become worthless like creeping insects and reptiles. Thus it is that in the present wonderful age the Divine Book maker the imparting of instruction and education can obligatory injunction and not a voluntary matter. In other words it is the most sacred duty of parents to educate and instruct their daughters and sons to the best of their energies and efforts, to suckle them at the best of true knowledge and foster them in the arms of the various branches of literature and science. If they fail in this matter, they are answerable to their God and are held in approbation and repulsion by Him. This neglect is a sin incapable of forgiveness, for they make the poor child an aimless wanderer in the wilderness of ignorance and render him or her ill-omened wretched and a prey to tortures. All throughout his life the child who is sinned against, remains caught in the meshes of ignorance and illusion and folly and illiteracy. Surely if he were to die in infancy it would be better. In such a state, death is better than life, destruction is better than salvation and non-existence is better than existence. A grave is better than a palace and the narrow compass of an underground tomb preferable to a furnished mansion, for in the eyes of people he is a abject and contemptible, before God he is spiritually diseased and ailing, in

assemblies and meetings, he is ashamed and disgraced, and in the field of trial he is overwhelmed and subject to the reproaches of the small and the great, what an everlasting misfortune and degradation is this. Then it behoves spiritual brethren and maid-servants of God to strive with all their hearts and souls to train their children and educate them in the school of learning and accomplishments. In this matter they should not be at all remiss and negligent. Surely it would be better if they kill their children than leave them ignorant, for the poor innocent children become involved in varieties of defects, and answerable to God and censured and held in approbrium by people. What a sin is this and what a transgression.

The first and foremost duty of spiritual brethren and maid-servants of God is to exert themselves in the education of their children, male and female. Daughters are like sons, and there is absolutely no difference between them. The ignorance of both is equally blameworthy, the illiteracy of either of them is alike odious. The commands in connection with both the sexes are absolute. If one observes with the eyes of justice he will find that the instructions and education of girls is more incumbent than of boys, for one day they will become mothers and will have to bring up children and the first benefactors of children are mothers. Like a green and fresh branch they grew in the manner they are trained and brought up. If the training is right they grow up right and straight, if crooked, crooked. And they will continue in that particular manner till the end of their lives. Then it is established and proved that an untrained and uneducated girl, when she becomes a mother, is responsible for the disappointment, ignorance, folly, and illiteracy of a large number of children. O spiritual friends and maid-servants of God teaching and learning are, by the decisive and absolute text of the word of the Blessed Beauty, and obligatory enjoinder. Whoever practises remissness with respect there to remains disappointed of the greatest gift. Beware, woe to you if you are indifferent and negligent! On the other hand strive with all you might to instruct and educate your children, especially your daughters, for no excuse will be accepted for neglecting their education so that the everlasting Glory and Eternal Greatness may rise and display Himself, like the beminous sun in the assemblies of the Bahais and the heart of Abdul Baha may feel joyous and obliged.

ALLAHO ABHA!

Glory! Glory! Glory! The Bahai New Year begins this Day,
The Glorious Light of GOD is here to never fade away;
Rejoice, ye followers of HIM who brought the Light to earth,
And gave to you the import of Its chaste Celestial worth;
Glory! Glory! Glory! What glad tidings ye have to tell,
The coming of GOD'S Messengers from Zion's Holy Hill.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory! Greetings to all this Glad New Year,
Great day of rejoicing for the Promised time is near;
When hearts will all be united in bonds of sweet accord,
To raise the Standard of Unity in honour of our Lord;
Glory! Glory! Glory! How the earth and heavens will ring,
With salutations of homage to our Beloved El-Abha King.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory! Hark listen to the angels as they raise,
Their songs of adoration, of exultation and of praise;
Come join in the great celebration with the faithful band,
Whose triumphant paean of Victory vibrates through the land;
Glory! Glory! Glory! Declaim! Declaim! that all may see and hear,
The Message of the Kingdom, His Words of Love most clear.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory! Let the Trumpet's strains bring in,
The multitudes of seekers to greet their El-Abha King;
Who came to Proclaim that Peace of GOD so long deferred,
Through the Power of the Spirit in His Exalted Word;
Glory! Glory! Glory! He is the Truth, the Life and the Way,
The Blessed Light of God in this Most auspicious Day.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory! Let the Pure Words of GOD be seen,
In all Its Pristine Beauty—in all Its Glorious sheen;
The earth and heavens declare the advent of a New vernal Life,
That awakens all dormant things, brings forth fruits so ripe;
Glory! Glory! Glory! How all creation responds to the Divine Call,
For the Life-giving Breezes of GOD are passing over all.

Allaho Abha.

Glory! Glory! Glory; Let the New melodious strains be heard
 This Day of Days Most Glorious let all be deeply stirred;
 Arise! Arise! Arise! Go forth to spread the Cause of Him,
 Who came from heaven to greet us with this Life-giving theme;
 Glory! Glory! Glory; Anthems raise to our Beloved El-Abha King,
 Who gave His all to raise the Call that we may Glory win.

Allaho Abha! Allaho Abha!! Allaho Abha!!!

—:o:—

MY RELIGION.

The ideal of all religions, all sects, of man kind is the same, attaining to liberty, and cessation of misery. Wherever you find religion, you find these two ideals working in one or other forms. Of course in lower stages of religion and of man kind they are not so well expressed, but still, well or ill-expressed, they are the one goal to which every one of us is approaching. The goal being the same there may be many ways to reach it, and these ways are determined by the peculiarities of our nature. One man's nature is emotional, another's is intellectual, another's active, and so forth. Again in the same nature, there will be so many sub-divisions. Take for instance love, with which we are specially concerned. One man's nature has a stronger love for children, and there for wife, another's for mother, another's for father, another's for friends. Another has love for country and a few love humanity in the broadest sense.

All Christians believe in Christ, but think how many different explanations they have of Him. Each branch sees Him in different lights, from different points of view. If you ask a Presbyterian what Christ was, his eyes are fixed upon that scene in Christ's life when He went to the money changers, they look on Him as a fighter. If you ask a Quaker, perhaps he will say "He forgave His enemies." If you ask a Roman-catholic what point of Christ's life was most pleasing to him, he perhaps, will say "When he gave the keys to Peter." Each one sect is bound to see Him in its own way. It

follows that there are so many divisions and sub-divisions even in the same subject. Ignorant persons take one of these sub-divisions and take their stand upon it. These are people who think they are sincere and who ignore all others. But they do not know that sun is an absolute entity, is one unchangeable universe, but you and I and a hundred other people may stand and look at it, and each of us sees a different sun. We are bound to see a different vision of the sun. A little change of place will make a change of vision of the sun for the same man. Therefore one need not fight with other, when one finds they are telling him something about religion which is not exactly as his view of it. There may be millions of radii approaching towards the same centre of the sun, and the farther they are from the centre the distance between any two radii is greater, and as all these converge to the centre all difference vanishes. This centre is the absolute goal of mankind. We must try to reach the centre. If we find that hundreds of us differ in our opinion and we sit down and try to settle these difference by argument or quarrelling, we shall find that we can go on for hundreds of years without coming to a conclusion.

Now the only solution will be that every individual should approach the centre by himself and hence he should find out the Truth for himself by his individual efforts. He should not be forced any method of finding out Truth by any one. For instance, I am a child and my father puts a little book into my hand and says God is such and such and this is such and such. What business has he to put that into my mind? How does he know what way I will develop? And being ignorant of my constitutional development he wants to force his ideas on my brain, and the result is I shall not grow, we can not make a plant grow on nothing or on soil unsuited to it. The day we can grow a plant out of nothing, we will be able to teach a child. A child teaches itself. But we can, help it to go along in its own way. We can take away the obstacle but knowledge comes out of its nature. Loosen the soil a little, so plant can come out easily. Put a hedge round it see that it is not killed by any thing else, and there our work stops we can not do any thing else. So in religion—the more so—I must teach myself religion. What right had my father to put all sorts of nonsense into

my head? What right has my master to put these things into my head? What right has Society to put these things into my head. Perhaps they are good, but they may not be my way. Think of the appalling evil that is in the world to-day, of the millions and millions of innocent children killed out. How many beautiful things which would have become wonderful spiritual truths have been nipped in the bud by this horrible idea of family religion and social religion and county religion and so forth

The real work of religion must be every one's individual private business I have an idea of my own, I must keep it Sacred and Secret, because I know that it need not be your idea. Secondly, why should I create a disturbance by telling every one what is my idea? Other people would come and fight with me. The world is full of fools and lunatics. I must keep my idea with myself and that is between me and God. What is the religion of to-day? It is making a jok of religion. Churches are places where ladies go and show their dresses. How can human beings stand this religion drilling? It is like soldier in a barrack shoulder arms, kneel down, take a book all regulated exactly. Two minutes of feeling, two minutes of reason, two minutes of prayer, all arranged beforehand. These are horrible things, and should be avoided from the very first. Let them preach doctrines, theories, philosophy to their hearts content, but when it comes to worship the real practical part of religion, it is just as Jesus says. "Go into your room and close the door and pray in secret." Now we are only playing with religion, just as Paul Says, "For now we see through a glass darkly, but then face to face."

Then what should be the religion of future? We must always remember that God is love. Through love and love alone, we shall reach Him. Then let us make love as our religion. There is no religion in the world higher than Love. Let us then sing with the poet the religion of love when he sings:—

The hour is Coming when man's holy church
Shall melt away in ever-widening walls
And be for all man kind, and in its place

A mightier church shall come whose covenant word
Shall be deeds of Love. Not Credo then—
And shall be the passport through its gates.
man shall not ask his brother any more
"Believest thou?" but "Lovest thou?" and all
Shall answer at God's altar "Lo! I Love"
For hope may anchor, faith may guide, but Love
Great Love alone is captain of the Soul.

M. U. ABASI.

—:o:—

NOTES.

That the spirit of all the Manifestations of the past together with the Spirit of Baha-ullah and Abdul Baha are now attending to the needs of this planet is not in the least doubted by any one, who would but care to allow himself to be a tool whereby God may fulfill Himself. The force with which the Great Splendour is shining on the people of the Earth is so strong that many a person is apt to forget himself. Our Contemporary from Calcutt, viz. "The World Peace," is in every issue quoting the Words of Abdul Baha, without acknowledging it. He is not satisfied with that. He represents Abdul Baha as one expecting the arrival of the Great Avtar of the age.

But Abdul Baha was but a worker for the Great Universal Manifestation that had appeared in the Temple of Baha-ullah, and Abdul Baha distinctly taught that Baha-ullah was the One whom all nations expected. Indeed the Kingdom of God on earth is fast being established. We, who think ourselves Bahais are one with the world, and are ready co-operators with all good movements. Let others who love "World Peace," co-operate also. Baha-ullah and his 20,000, martyrs are working to establish it. Let those whom the Lord selects for this service, forget the self within and listen truly to the Call.

The Bahai News is highly gratefull to the Guardian of the Bahai movement for the first Message. May the Bahai News

prove worthy of it. We do really feel that the Bahai movement has entered in to a new phase. Till now the task for the Bahais was to teach souls singly. The time has come to appeal to the souls of nations, sects, religions, schools of thought, societies and brotherhoods, Let the spirit of Baha-u-llah work to educate and nourish groups of men. The Bahai News is indeed a weak organ for India. We pray God to strenghten it.

The last Convention has created a wonderful change in the tone of different sects and religions. Day after day, we receive letters of enquiry from Societies and libraries for our literature.

We wish to suggest to the brethren at Bombay to open a Central Book Depot on a large scale so as to always have in stock large quantities of each and every book. Karachi Assembly is only a year old, and in so short a time it has a complete library of Bahai Literature, it owns a full set of furniture and has also a beautifully peccarated *Gulistan*, for the reception of the bodies of such of the Bahais as might not be received by the old community—Prof. Pritam-sing writes from Rawalpindi: Bro Kaushal was here for two weeks. He gave six lectures in the Punjab. He lectured to the Students of the American college, at Pindi, the Sanatan Dharam College, Lahore, and at the Khalsa College in Amritsar. His subjects were:—

- (1) "Industrial Training available for Indian students."
- (2) "New wars for old."
- (3) "New Churches for old."

His lectures created a sensation among Christians, Hundus and Sikhs."

Brother Caushal is now at Navsari, a friend from Bombay writes: "Mr. H. Niku, has arrived from Teheran. He is holding clesses for the training of teachers to teach the Cause.

Dr. Sino Scorpa (etalian) has made it his lofty ambition to study the Bahai movement thoroughly and publish a really original work on it. He is also learning Persion with that object.

عکس مستطاد مبدون بهائی در کنوینشن سوم بهائیان هند و برما در پدم ۱۳۱۲ شمسی ۱۹۲۲ع

Delegates to the 3rd All-India Bahai Convention held at Karachi from 27th to 31st December 1922.

M. Paul Richard was at Bombay, and the friends were highly pleased by his presence. He is now gone to Kathiawar, where the movement, we presume has no adherents. He will return thence to Karachi."

The Great Indian poet Sir Rabindra Nath Tagore will be in Karachi by the time this number comes out of Press. We welcome that great soul to the soil of Sind. Indeed Sind has of late come under the spirit and every day the gardener is sending a fresh supply of spiritual water. The International University of the Poet, deserves every co-operation and all lovers of humanity will hail the coming of the poet.

Prof. M. R. Shirazi, left Karachi by "the City of Karachi," on 8th March, for Port Said. He will thence go to Haifa. He will leave Haifa for America direct. He will arrive in New York, about the 2th of April. There in the States he will visit those towns where there are Assemblies and by about the first of September he will leave America for Europe and Palestine, and be back in India by 10th November.

Mr. J. Staunard is doing good work in Burma and we hope she will prepare Burma to some day invite the Bahai Convention.

The place for the next Convention is not yet decided. Only Bombay has so far invited it. We would wish the Convention to move outside Bombay presidency if possible. Calcutta seems to be a good soil for it. There the young men have started A. Y. M. A. B. What about the old men? There are no old Bahais. All Bahais are young in spirit.

Miss Agnes Alexander writes from Japan, and gives a full account of the spread of the Bahai Movement and the new spirit there. We cannot publish it in full. Bahais must travel and visit these friends.

Bolshevism having failed the spread of the Bahais movement in the Caucasus has been very rapid of late. In Ishkabad, where the first temple of Peace was erected by the Bahais a large number of Russians and Turks have joined the movement. They are also publishing a paper called '*Khurshed Khawar*.' The Spiritual Assembly of Teheran inform us that they have arranged to send out teachers to each and every town of Persia. They are also regularly circulating Bahai News in all parts of Persia.

بفرمائید تا به بینید که تمام اختراعات مهم و صنایع عجیب که مدخلیت در ارتباط عمومی داشت در قرن طلایی نوزدهم مسیحی که قرن ظهور همان مناوی کل و موعود جهان "حضرت بهاء الله" بود در عرصه شهود آمد اول (۱) معجزه نمایی محیر العقول! تلگراف که بطرفه العین از شرق بغرب مخابره نماید بقوسط (موبت آستن) در سنه ۱۸۳۲ مسیحی اختراع و شیوع یافت که نه سال قبل از ظهور مبشر اعظم (حضرت نقطه اولی) روح ماسواه فداه است دوم (۲) کشتی بخار که وسیله طی البحر و سرعت سفر دریائی است بواسطه (دات) در سنه ۱۷۹۹ که چهل و دو سال قبل از ظهور (نقطه اولی) است کشف و توسعه یافت (۳) خارق العاده (فتوغراف) و عکاسی که واسطه ملاقات های عمومی و خاصه تشرف اهل عالم در یوم لقاء بزیارت صوری محبوب خود و سایر دوستان از مسافت های بعیده است بتوسط (۱۵۱ گر) در سنه ۱۸۳۱ که ده سال قبل از ظهور است انکشاف و انتشار یافت و هكذا سایر اختراعات و کشفیات مهم که ذکر آن موجب تطویل است مانعند فر (بتوسط استفانس) در سنه ۱۸۳۱ و غیر ذلک. پس باید بگویم (ان ربکه لبنا لم صاد) و لطیفه (کل یوم هو فی شأن) و دقیقه (ان الله لا یخلف الميعاد) تدبر و تأمل نموده بیوم موعود و شاهد و مشهود اذعان کنیم و بگوئیم الحمد لله الذي صدقنا وعده.

م ناطق.

بقیه خبر ۲

محفل روحانی کراچی بر آن بود که همواره بشارات ساحت اقدس و اخبارات امری که از اطراف میرسد جمع آوری نموده هر ماه در این مجله شریف درج و نشر نماید ولی نظر باینکه الواحات مبارکه و مقالات مفیده و مضامین عدیده کل حاکی از بشارات ترقی امر الله و علو کلمه الله و ظهور قدرت و عظمت ولی امر الله و ثبوت و رسوخ احبا الله از هر جهت متواتر می رسید و در البشارات مخدج و منتشر میگردید بلکه زیاد آمده در اداره ذخیره میشد. لهذا محفل روحانی چون مقصد را حاصل دید خود داری نموده آنها را مقدم شمرده و مداخله ننمود. تا اینکه الحمد لله مجله شریف بکمال موفقیت دوره سال دوم را بانجام رسانید و چشم اهل دانش و بینش را از بشارات فوق روشن و منیر فرمود پس لازم شد تشکر و امتنان واقعی خود را اظهار و خاطر قارئین محترم را از اخبارات ذیل مستحضر سازد -

(۱) الحمد لله

کنونش سوم بهائیان هند و برما بکمال شکوه و جلال در کراچی منعقد و تاج افتخار بر سر احبای این دیار گذاشت و این نبود مگر از فضل و عنایت

جمال قدم و اسم اعظم (۲) جناب عبدالعجبار یکی از احبای رنگون بعد از کنونش از کراچی بصفحات پنجاب عازم و بتبلیغ امر الله قائم و الحمد لله مؤید و موفق بوده اند (۳) یکی از جوانان تازه تصدیق بهائی از اهل حیدرآباد سند چهار مغزلی کراچی باوجود مشغله زیاد و کارهای مهم کل را گذار نموده و خود عازم مسافرت و تبلیغ امر الله در اطراف هندوستان است (۴) جناب آقا میرزا محمود زرقاتی که یکی از خدماي امر و ادبای روی زمین هستند پس از فتح و فیروزی و مراجعت از سفر اطراف هندوستان تشریف فرمای کراچی شدند و بعد از انجام خدمات شایان بامور کنونش عازم کعبه مقصود گشتند لهذا احبای هندوستان عموماً و احبای بهمنی و کراچی خصوصاً تشکرات صمیمی خود را در حق ایشان اظهار میدارند و قدر این وجود محترم را میدانند زیرا سفر اخیرشان که در ساحت قدس پیمان مشرف بودند یکی از دوستان عریضه بساحت اقدس عرض و طلب مبلغی کامل بجهت هندوستان میفرماید در جواب لوحی که فوق ملاحظه فرمودید خطاب بای بنده خدا نازل که میفرماید (مبلغی کامل نظیر آقا میرزا محمود در این ایام موجود نه) فی الحقیقه این تمجید در حق او کافی است (۵) جناب آقا شیخ ابوالقاسم از اهل گیلان که تبلیغ و تربیت شده دست حضرت عبدالبهاء هستند و چهار سال متمادی در اطراف ایران بتبلیغ امر الله مشغول چندی قبل از کنونش از طریق ناصری و بغداد وارد کراچی شده بخدمات امری در ایام کنونش موفق گشته بعد از کنونش با اتفاق آقا میرزا محمود زرقاتی و چند نفر دیگر از یاران جانی عازم کوی جانان گردیدند (۶) جناب پروفیسر شیرازی که از سن طفولیت تا کنون در هند خاصه در کراچی بتبلیغ امر الله و اعلاء کلمه الله و نشر صفحات الله مشغول بودند و بنحوب و رسوخ بر پیمان مشهور و معروف و مورد چنان عنایات که در الواح فوق مشهود است لهذا موجب وصایای حضرت عبدالبهاء که ده روز قبل از صعود مبارکه در لوح اخیر نازل شده و اذن اراده حضرت ولی امر الله که بعد بافتخارشان صادر گشته در یوم هشتم مارچ از بندر کراچی بر کعبه مقصود حرکت نمودند تا پس از حصول تشرف و زیارت بقاع مبارکه سفری بامریکا و زیارت احبا نموده باز بر بقعه مبارکه مراجعت نمایند و از امر مبارک نشر جدیدی بجهت ترقی امر الله و ترویج دین الله و ارتفاع کلمات الله در نظر گرفته هندوستان اعزام کردند احبای هند عموماً و کراچی خصوصاً امتنان و تشکرات صمیمی خود را نسبت باین شخص محترم اظهار داشتند و از مرثیه ورود ایشان مشغوف و مسرورند.

محفل روحانی بهائیان کراچی.

مرکزی آن اقلیمند و این هیئت مانند محافل خصوصی بمجرّد انتخاب در ابتدا
لجنه های مخصوص انتخاب نماید و امور تبلیغ و مخابرات امریه و ترتیب محافل و
مجالس و تأسیس و اشتراک بمجلات امریه و طبع و انتشار الواح و کتب و مقالات
امریه و امر مشرق الاذکار و انشا و اداره مدارس بهائی و سائر تشکیلات خیریه علمیه
امریه که راجع بنقطه مخصوص از نقاط امریه نباشد بلکه راجع بمصالح عمومیه امرالله
در آن اقلیم است هر یک را بلجنه مخصوص محول نماید و این لجنه ها تماماً در ظل
محفل مرکزی هستند مؤول اعضای انمحفلند و مطیع و منقاد آن. اگر چنین شود امور
مرتب و منظم گردد امرالله ترویج شود وحدت بهائی محفوظ ماند و یکانگی و الفت
و اتحاد باقی و برقرار گردد و هیئت و کلاً تقریباً همان کنونشن سالیانه است که در
امور امریه آن اقلیم مذاکره مینماید و بر این هیئت لازم و واجب است که هر چند
تجدید شود و انتخاب محفل مرکزی را تجدید نماید و این محفل مرکزی آنچه را
خود تمشیت ندهد بارض اقدس مراجع نماید. باین نحو اساس بیوت عدل الهی
مستحکم گردد و امور امریه کاملاً مرتباً من دون تأخیر مجری شود و از جریان باز
نماند و اما در خصوص اشتراک بمجلات امریه یعنی نجم باختر و البشارة و خورشید
خاور امید و طید چنانست که در صورت استطاعت احبا در تمام نقاط این امر مهم لازم
را اعمال نخواهند نمود و بواسطه محافل روحانی خویش جمعا اشتراک باین مجلات
امریه خواهند کرد و محفل روحانی بواسطه لجنه مخابرات مخابره با اداره آن مجلات
نماید و بشارات امریه خود را ابلاغ کند تا احبای شرق و غرب عالم واقف و مستفصل
بر اقدامات دوستان در تمام جهات گردند و شبههائی نیست که اداره کامله مجله
البشارة باید از این بعد مانند اداره مجله نجم باختر در صفحات امریه یک بعد
محفل مرکزی اقلیم هندوستان گذارده شود و محفل مرکزی آن مجله را تحت اداره
لجنه مجلات امریه خود گذارد تا تمام یاران در انصفحات تأیید و معاونت و تقویت
این مجله را نمایند و اهمیتی عظیم بترتیب و تنظیم و توسیع و تحسین و تعمیّم
دهند و آن نمایند و احبای آن اقلیم دانند نه محصور بنقطه از نقاط امریه آن اقلیم.
از درگاه حضرت احدیت تأییدات متتابعه از برای آن یاران و ناشران صفحات رحمن
در آن سامان همواره ملتزم و بیاد آن حبیبان در این جوار سه ۳ بقعه مقدسه نوره
همدم و مائوس- بنده استانش شوقی-
۲۵ دسمبر ۱۹۲۲.

فیهضته عالم

حق جهان کرد مستعد ظهور پس عیان گشت و شد جهان معمور
لازم است یک عطف نظری باین نکته مهم بنمائیم. در یک تاریخی که تا کنون
نمیشود کمتر از شش هزار سال تعبیر کرد یک عادت یا دیانت عمومیه شرکیه بت پرستی
در تمام قاره قدیم و جدید کره زمین شیوع داشته ولی با یک فلسفه های مختلفه و
دست آویزهای متفاوتی که فعلاً از مقصد ما دور است و اهل عالم بهللا متشتمل لاتحصی
منقسم شده باهم در نهایت قسادت و بیرحمی بهجنگ و خونریزی مشغول بودند. پس
متدرجا بفاصله چند قرن در هر نقطه یک نفر شخص آسمانی سر از گریبان حقیقت
بیرون آورده و گم گشته گان صحرای شرک و عداوت و تقلید را بنقطه توحید و
محبت و تحقیق دعوت فرمود و از اوراق پراکنده اقوام بشری جماعتی را بهم مربوط
ساخته جزوه از کتاب وجود تشکیل داد مانند (حضرت موسی) در مصر و (حضرت مسیح)
در فلسطین و (حضرت محمد) در عربستان و (حضرت بودا گوآتا) در هندوستان و
(حضرت زردشت) در ایران و (کنفوسیوس) در چین و این جزوه بندی ها نظر بمقتضای
از مضره سابقه و عدم ارتباط کامله ممالک و اقلیم عالم بیکدیگر بخدی از هم جدا و
بیگانه بودند که حتی از مسلک و مقصد یکدیگر بکلی بی خبر بودند و از این جهت تولید
سوء تفاهم در مابین ایشان شده بعوض اتصال و التیام نزاع و اصطکاک های شديده که
خلاف مقصد اصلی داعیان آسمانی بوده بواسطه تقالید و موهومات اختراعیه روی داده
بلی گاه گاهی بعض از معادیان قرون معاصره ام قرون متقدمه را بواسطه قرب و جوار
از روی براهین و مواعید جذب و جلب میکردند ولی باز جزوه از کتاب جامع
بشری باستقلال خود باقی بود. این معدود داعیان الهی یک دستورالعمل جامع کامل
موقتی بقوم خود داده و یک بشارت بزرگ ظهور و طلوع کلی بانها عنایت فرموده که
آن ظهور اعظم آن محبوب عمومی آن موعود همگی این اختلافات را بردارد و ام
متفرقه را مرتبط سازد و این جزوه های متشتمل را بهم وصل کرده یک کتاب جامع
انسانی تشکیل دهد. و هر یک در انتظار مقدم مبارک آن داعی من فی الامکان و راعی
اغنام جهان تاکید بلیغ فرموده. آیا آن قرن طلایی و عصر نورانی که آن نابغه آسمانی
بخشجات کل و اتحاد کل باید ظاهر شود چه لازمی دارد؟ البتّه باید وسائل مخابره و
مسافرت و ارتباط و اطلاع مابین شرق و غرب و جنوب و شمال از هر نقطه بنقطه دیگر کاملاً
مسهولت و سرعت فراهم باشد آیا چنین نشد؟ یک مراجعتهی بتاریخ انکشافات عالم

از قلم حضرت ولي امر الله

بواسطه اعضاي محترمه محفل روحاني بمبئي ياران الهي و اماء الرحمن
 در تمام صفحات هند و برما طراً ملاحظه نمايند
 هو الله

روحي لمحببتكم و خلوصكم و قيامكم الفدا در اين حين كه نويد جانپرور اجتماع
 احبا الله و بشارت انعقاد محفل ساليانه آن خادمان با وفائي مركز ميشاق بارض اقدس
 واصل كشته و اشاره برقيم كه خاكي از افتتاح آن انجمن مبارك است رسیده بپاد
 آن برادران و خواهران روحانيان افتادم و با قلبي سرشار از محبت و اشتياق از براي
 هريك هدايت ربانيه و تائيدات ملكوتيه و اكتشافات روحانيه و ترقيات معنويه در
 آن جمع نوراني مشغول شدم كه ابي مولاي حنون تو واقف بر حال اين خسته دلاني
 و مطلع بر نويا و مقاصد و مساعي موفوره شان در سبيل امر الله نظر عنايت را شامل حال
 اين جمع كن و نور هدايتت را در قلب اين مناديان امرت بر افروز قلوب ناطقين و
 مستمعين انجمن را از ما دوت فارغ كن و بركت آسماني بر اقدامات و هم عاليه شان
 مبذول دار عزت امرت را در آن خطه وسيع جلوه ده و قوه كلمه ات را در قلوب و
 ارواح ملل و اقوام متنوعه اش ظاهر و عيان فرما جان نثاران امرت را بقوه شديد در
 اين يوم جديد مبعوث فرما و دائره خدماتشان را هر دم وسعتي عظيم بخش اجناس
 مختلفه و مذاهب متبايعه و طبقات متنفره از يكد يكر را تحت لوآي ميشاق محشور
 نما و تعصبات و اوهام عتيقه شديده شان را بافت و دود حقيقي تبديل ده ياران برما
 و فارسيان مؤمنان را سرمشق ديكران از هم وطنان در آن سامان كن و نتايج و ثمرات
 باهره اين انجمن را الی الابد باقي و برقرار دار. اميد چنان است كه اين تما از
 ساحت كبريا مقرون باجابت گردد وصيت اين كمونشن دوستان هندوستان ولوله و
 شوري در صفحات آن اقليم اندازد در نهايت اشتياق منتظر درود تفصيل و قرار هاي
 آن هيئتم و مقصد وصول مذاكرات و صاحبچه هاي نمايندگان احبا در آن جمع و حال
 چون امر الهي در آن شطر ارتقاعي يافت و آزادي عقائد و افكار ثابت و محقق كشته
 و دوره جديدي بميان آمده وقت آنست كه احبا بتقويت اساس امر الله قلباً و ظاهراً
 مادياً و معنوياً پردازند و روابط روحانيه را بين افراد و مجامع احبا تشديد دهند و آن
 در اين ايام بتاسيس و تشكيل و تحكيم محافل شور روحاني است يعني در هر قريه

از قري و هر مدنيه و بلده در تمام صفحات هند و برما كه عده مؤمنين از رجال از
 سن بيست يك ۲۱ و ما فوق آن از نه ۹ تجاوز نموده احبائي آن نقطه نه ۹ نفر از
 جمع خود در نهايت توجه و تجرد و انقطاع كتباً و منقياً انتخاب نمايند و نام انرا
 محفل روحاني گذارند و تمام امور كه راجع بمصالح امريه در آن نقطه است باصاي ان
 محفل هريك از احبا مراجع نمايند تا پس از مشورت دقيق و مذاكره تام هريك از
 اعضاي محفل روحاني در نهايت حريت ابدائي رائتي خویش نمايد و باتفاق اراء يا
 با كثريت امور مرتباً و منظمآ تمشيت گردد و مشاكل حل و تصفيه شود و كل اعضاء و
 احبا در داخل و در خارج محفل مطيع و منقاد رائتي اكثريت گردند ولو آنكه رائتي
 اكثريت مخالف واقع باشد و عاري از صواب امر مهم تبليغ مخابرات رسميه امريه
 ترتيب محافل و مجالس تاسيس و اشتراك بمجلات امريه طبع و انتشار الواح
 مبارك و كتب و مقالات امريه امور مشرق الاذكار انشاء و اداره مدارس بهائي و سائر
 تشكيلات خيريه عاميه امريه در هر نقطه از نقاط كل بايد در تحت اداره و باطلاع و
 صواب ديد محفل روحاني باشد و امر هريك را محفل روحاني محمول بلاچهرئي
 مخصوص نمايد و اعضاي آن انجمن را نفس محفل روحاني در حين تشكيل انتخاب
 نمايد و در ظل و اطاعت خود آورد و آنچه را محفل روحاني با كثريت آراء امري
 از امور خارج از دائره و منطقه محدوده خویش داند و آن امر را مسئله كلي مهم امري
 شمرد كه تعلق بامر الله در تمام ان اقليم دارد انوقت بمحفل مركزي احبا هندوستان
 مراجع نمايد و محمول بان هيئت مركزي كند و تمام محافل روحاني در ظل و مطيع و
 موئل محفل مركزي ان اقليمند احبا كلاً بايد اين محافل را چه خصوصي و چه مركزي
 تقويت نمايند و افراد كل تائيد و تصويب قرارهاي محفل روحاني خود نمايند اعتماد
 بان نفوس كنند و بتعاون و تعاضد قيام نمايند و در حين انتخاب اعضاي محفل
 روحاني مؤمنين و مؤمنات هر دو از سن بيست و يك ۲۱ و ما فوق ان حق تصويب
 يعني ابدائي رائتي در انتخابات دارند ولي چون حجاب در شرق مانع است و معمول
 بر نساء مجالساً از حق صويت در محفل روحاني ممنوع منتخبند ولي نه منتخب
 و اما تشكيل محفل مركزي اقليم هندوستان بايد منتخب منتخبين باشد يعني احبا
 و اما الرحمن از سن بيست و يك ۲۱ و ما فوق ان بحسب تعداد و قوه شان در هر
 فقطرئي از نقاط امريه عده و كلائي از مابين خود انتخاب نمايند و اين وكلا يا در نقطه
 مجتمع شده و يا كتباً نه ۹ نفر انتخاب كنند و آن نه ۹ نفر اعضاي محفل شور

تبریک ورود

شکر کان طلعت جانان ز سفر باز آمد ز سفر آمدنش روح بیرواز آمد
آمد و از قدمش باب کرم باز آمد باز جان با دل جان باختر دمساز آمد
که بانجام همان بخشش آغاز آمد
باز آمد ز سفر یار جنان راحت جان غصن ممتاز بها ماه مهان روح روان
آنکه یابد ز درش تاب و توان جسم جهان در پی تهنیتش هر دل و جان وجد کفان
بانوهای نعوت و نی و شهناز آمد
بانگ تبریک بلند است ز هر قطر و دیار که ز مغرب شد عیان شمس رخ آن دلدار
شهر یار کرم آمد بسوی شهر یار جلوه گر شد بهچمن تا که گل روی نگار
همچو بلبل بنوا عاشق جانباز آمد
تا خرامان بره آن سر و قد رعنا شد رستخیز دیگر اندر صف جان برپا شد
عالم قدس دیگر باره پر از غوغا شد نوریان را دل و جان زنده ز یک ایما شد
هم کار دل عشاق بها ساز آمد
آمد آنکس که بود مرکز امر اعلا آنکه منصوص شد از خامه میثاق بها
آنکه غبط دهد از رخ بزم و مهر سماء مطلع مکرمت و مشرق انوار هدلی
رمزها رایت با شاهد شیراز آمد
هر که خواهد نگرده جلوه سبحانی را یا به بیند دهش و بخشش یزدانی را
گو بیا باز به بین شوقی ربانی را بنگر شهیر آن طیر جهان بانی را
که بر آن ساعد میثاق چو شهباز آمد
قدرت عهد بها بنگر و احسان بها که چگونه علم نصر و عطا کرد بها
سپهر و لشکر تائید بهچمنید ز جا تا که در کشور پیمان و صف جشن لقا
غصن سلطان بقا آیت ممتاز آمد
در چمن تا که شکفت آن لب و روی چون گل پر نوا گشت دل سار و هزار و صاصل
عاشقان جمله گرفتند بکف ساغر مل بسکه کردند غزلخوانی و شور و غلغل
باغ در زلزله از نغمه و آواز آمد
سبز پوشان چمن جام و صراحی بر کف گلزاران دمن وجد کنان صف در صف
شور عشاق فرو نشد زنی و بر ربط و دف بلبلان باز گرفتند ز سر شوق و شغف
تا بگلزار عیان آن گل با ناز آمد

آنکه خورشید خجیل شد ز رخ تابانش طعنه خلد برین است صف ایوانش
بشپان فخر کند پست ترین دربانش مرده را جان دهد آن لعل لب خندان
کان لب و چاه زنج منیع اعجاز آمد
با وجودیکه بود مرکز الطاف قدیم آیت رب رحیم است و مر فیض عظیم
لیک از رقت قلب و دل چون خلد برین در صف بندگی مرکز میثاق قویم
با غلامان بها همد و همراز آمد
او بود بنده یکتا تن میثاق بها کند از مهر جبین منتشر اشراق بها
شرح گوید ز خط و خد هم اوراق بها آنکه با طلعت عهد و مر میثاق بها
در عبودیت ذات قدم انباز آمد
عاشقش فخر بصد لیلی و معجون دارد که بر او در غمش ار تیغ ز گردون بارد
بر جبین خم ز جفا های چون جیخون نارد سر شاهنشاهی کیتی دون نسپارد
آنکه بر درگه جودش بتگ و تاز آمد
ثابت عهد بها سر بسر دار کند عاشق گل چه نگه بر اثر خار کند
کشته عشق چه خوف از شرر نار کند چه هذر از خطر خنجر خون بار کند
هر که شیدای کمان ابروی غماز آمد
حالت عشق فزون تر بود از شرح کتاب نتوان عشق بیان کرد بهر فصل خطاب
برتر است آن زمعانی بیان از هر باب شرح حال دل عشاق برون از اطناب
گرچه خال رخ او نقطه ایجاز آمد
عاشقانی که وطن بر در جانان کردند ترک جان و تن و سر بر سر پیمان کردند
خویش و اعوان سرو سامان هم قربان کردند وحدت عهد بها را سرو سامان کردند
دلشان پاک ز حقد و حسد و آزار آمد
این زمان عاشق حق عاشق انسان باشد عاشق عالمیان خادم یزدان باشد
خادم نظم جهان عشق جهانیان باشد هر که او بر در دلدار بدینسان باشد
حاجش نی زرد نی زاهد و پاپاز آمد
عاشق شمس یقین شیفته انوار است که فیوضات مآثر هم در آثار است
باغبان را ز شجر سر عمل اثمار است غصن ممتاز کفون مرکز این اسرار است
مهر مشهود رخس شاهد این راز آمد
شکر ایزد که دل از عشق وی آمد بسرود جان سرود از شغف اندر درش آیات درود
دیده شد ناظر روی جوهر سر وجود رخ محمود در آن بارگه آمد بسجود
تن ایاز در آن دلبر طغاز آمد

و بان اهنگ دلربا و صوت ملیح جانفزاي مرحبا و بسم الله خاطر جانرا قرين افراح
 مينموديم واضح است که اين نفوس در جنين حالي که مستغرق بحور الطاف لقا
 بودند و متنعم بموائد فيض حضور انطلعت بقا چگونه صائقه قضا لرزه بر اندام آنها
 انداخت و سيل بلا چگونه بنیان وجود را منهدم ساخت لهذا در اين مدت يکسفر
 اوازید که از صعود و عروج آن نور احديه گذشت در واقع ارض سرور محاط بظلمات
 ديگور مشاهده ميشد و فضاي شادي و حبور تنگنای هم و غم و آه و حنين موفور بود
 و مزيد بر درد و الم هجرت و مسافرت ولي امر الله گشت که انوجود نازنين از شدت
 تاءثر و تأسف و تحسر و احزان ترک بقعه نوراء فرمودند و وحيدا فريدا سر کشته شهر
 و بيابان گشتند تا فراغت و در حالت وحدت و غربت و خلوت براز و نیاز بملکوت
 اسرار دساز شوند و از دیده ها پنهان آه سوزان از دل برکشند تا انکه بحمد الله زمان
 هجرت منقضي شد و بساط فراق منطوي گشت و مجددا ارض حيفا و کرمل به هجرت
 افزا بقدم غصن ممتاز رشک گلگشت و گلزار شد و غلیان قلوب تسکين يافت و فوران
 نار تحسر و انتظار منطفي شد و بلبل وفا در گلشن بها مجددا بتغني و ترنم آمد و
 لسان فصيح مليح بگشود و عنقریب انزال زارش و نغمه مشکبارش سرها بکمندش
 افتد و قلوب و ارواح ياران هدم سرور و فرح بی پايان شود چنانکه ليلا نهارا
 بتمشيت مهام امور و ترویج تعاليم اساسيه رب غفور اوقات مبارک را صرف مي فرمایند
 و بيقين مبین چون آفتاب افق علين واضح و لائح است که عنقریب امر الله ترقي و
 پيشرفت سريع عجيبي پيدا خواهد نمود که محير عقول و افکار گردد و ارباب دانش
 و بينش را ذهل غريبي از انتشار نفعات الله دست دهد و شکی نه که جمال اقدس
 الهي ملکوت نصرت را نصير و ظهير خادمان امر خود فرماید و حضرت عبدالبهاء از
 جبروت اسني ممد و مؤيد ياران جان نثار گردد و غصن ممتاز در عرصه انشا اعلام
 نصر و انتصار را بر افرازد و کلمه الله را مسموع ملل و امم آفاق فرماید و جنبش و حرکت
 عظيم در کنیونت امکان افتد و روابط امریه در بين اهل بها مستحکم گردد و وسائط
 اتحاد و اتفاق و يکانکي متين و زرین تر شود چنانچه از دستخطهاي مرقومه حضرت
 ولي امر الله که در اين اوان خطاب بياران و دوستان در جميع جهات ارسال فرموده
 اند واضح و نمايان است از جمله امر بتأسييس محافل روحاني در تمام مدن و قري
 فرموده اند و تاييد و تقويت و تعضيد بل نهايت تاکيد و تاحريص و تشويق و تشجيع
 اين مسئل را نموده اند و نتايج حسن و مزايای طيبره ممدوح و تاءشرات عظيمه انرا

با لطف عبارات و ارق اشارات و ادق بيانات تشريح و توضيح فرموده اند و در واقع
 وحدت بهائي وحدت کلمه وحدت آراء وحدت افکار وحدت مقاصد را مانند حلقه
 هاي زنجير بيکديگر مرتبط و معين ساخته اند و چون احبای رحمانی بتأبيدات
 سبحاني باین منهج و مسلک سلوک نمايند و بموجب اين او امر جليله متعالیه
 متعاليه قيام و حرکت فرمايند اول بارقه و تلهلا و تشعشع انوار اتحاد و اتفاق و يکانکي
 حقيقي صميمي الهي است که با جمل وجوه و اکمل صور جلوه کند و بذل فيوضات
 نمايد لهذا نظر باین وسائط و روابط حقيقيه و بموجب امر حضرت غصن ممتاز ارواحنا
 لفيوضاته الفداء محفل روحاني قانوني از طريق انتخاب عمومي احبا در حيفا ارض
 اقدس نوراء تشکيل و تأسيس شد و اميد و اریم که بتأبيدات ولي امر الله و نفعات
 قدسيه ساطعه از اعتاب مقدسه مطهره عليا و ادعیه خيريه ياران با وفا به خدمات
 موکوله و وصايای مفروضه و فدا کاري در سبيل مرکز امر و ولي مخصوص حضرت شوقي
 افندي رباني مؤيد و موفق گرديم (ولييس ذلک من فضل الله) ببعيد و چون اين
 تاحريير مختص اعلان تأسيس محفل بود لذا باختصار معروض گشت جناب مستطاب
 آقا ميرزا عبدالاحسين آواره تفتي عليه بهاء الله پس از چندي توقف در باد کوبه و
 قيام بر خدمات امریه ببقعه مبارکه وارد و فائز شدند و عجلالتا چند روز است که بامرو
 اراده حضرت ولي امر الله مسافرت باروپ نموده اند و يقين است که از سفر ايشان
 نتايج مستحسنه ظهور و بروز خواهد نمود همچنين حضرت فاضل مازندراني عليه
 بهاء الله الابهی تقريبا یک سفر بود که در ارض مقدس مشرف بودند و حال باذن و
 اراده حضرت غصن ممتاز عازم قطعه امريک هستند تا بنشر نفعات الله و اعلاء
 کلمه الله مشغول گردند هنگام تشرف و زيارت با عتاب مقدسه مطهره نورانيه در
 نهايت تضرع و ابتهال رجا و استدعای مزيد تاييد و توفيق براي خود و آن ياران
 محترم مينمائيم و از الطاف محيطه سلطان احديه اميد و اریم که اين تمنا و آرزو
 مستجاب گردد همواره منتظر و مترصد ورود بشائر روحانيه از انصافات بوده و هستيم
 جميع اهل وفا و ساکنين سفينه حمرا را بتاحيات قلبيه و اشواق روحيه ذاکر و مکبريم
 اهل سرادق عفت و عصمت و رقات مبارکات و اغصان دوحه بقا و افغان سدره منتهي
 و احبای طلعت پيمان کل در قميص صحت و عافيتند و با بدع و احلاي تکبيرات
 کل را ذاکر و مکبر و الله ابهی منشي محفل نورالدين زين حيفا ۲ فبروري ۱۹۲۳

گلشن گردد (لیس هذا علي الله عزیز) حال این فانی از احبای مخلص جمال قدم و مقربان درگاه اسم اعظم رجا می‌نمایم که در این چند یوم مصیبت در مقام اعلی و بقعه نور با کمال توجه و رجا لوح مبارک احمد را تلاوت کنند که انشاء الله این طوفان احزان آرام گیرد و نیر صبح امید بدمد و این سفینه متلاطم بساحل رسد زیرا که بی‌یقین همین میدانم که آن روح پاک قدسی و لطیف ربانی راضی به حزن و کدورت نفسی نبودند و به هم و غم احادی میل مبارک نبود و می‌فرمودند صورت محزون را نمیتوانم بر بینم غمگسار نوع بشر بودند و مهربان به جمیع اهل عالم در اکثر اوقات می‌فرمودند و تبسم و تکلم می‌فرمودند و اطفال را می‌طلبیدند و نشاط و انبساط عموم را طالب بودند و می‌فرمودند اطفال اهل ملکوتند و همیشه مسرور و مشغوف باری بیش از این قلوب مخلصین را نخرانم و بر زخمهای دلهای غمگین نمک نیاشم (ربنا لا تحمل علينا ما لا طاقه لنا و ارحمنا بجمودک و احسانک انک انت الغفور الرحیم الکریم) باری دیگر بعد از این شرح پر ملال از فروضات و واجبات تقدیم تشکرات صمیمانه است خدمت جمیع هیئت بهائیان از هر بلد و هر دیار و هر مکان. فی الحقیقه اگر قیام و استقامت و وفاداری و همت بلند احبای الهی و آباء رحمانی در هر پوسته نمی‌رسید بکلی شیرازه وجود این فانیان از هم پاشیده بود چیزی که اسباب تسلی و التیام قلوب مجروح حضرت ورقه علیا و این فانیان است گشودن پوسته اطراف و اخبارات ارتفاع امر الله است و شکی نیست که سرور قلب مبارک در ملکوت الهی بهمین است لذا مجدداً بتمام قلب و روان تشکرو امتنان از کل می‌نمایم.

امه آستان مقدس منیره

مصیبت عظمی

من کلام اقل فانی مرتضی ملا زاده تبریزی در مصیبت عظمی و رزیه کبری و غروب شمس عهد الله من افق الایمان

ترا کمت الاشجان بالزفرات
ترعزت الافلاک بالسطوات
احاطت علی الایمان بالنکبات
توارت بروق النور بالاحجابات

و قد ماج بحر الهم والغم و الایسی
تزلزلت الارکان حتی تبلسبت
و قد بکت الافاق و اغبر وجهها
بما غاب شمس العهد و الفصل و الهدی

و مرکز می‌شاق و آیت رحمت
و عبدالبها شمس الضحی مطلع الندی
الی الملاء الا علی تصاعد روح
تشعشع لاهوت العما به جمال
تسمرت الاحشاء عن شدة الغوی
تتابعنا الا حزان و الصبر فاقد
قلوب احباء الاله تاجیبت
فما الصبر فی هذی المصیبت انها
قضى ما قضی ان الرزایا شديدة
فیا ربی الابهی و یا مالک الوری
تفضل علینا ثم نور قلوبنا

تمت فی الیوم العاشر من شهر ربیع الثانی ۱۳۲۰

—:o:—

مکتوب از محفل روحانی حیفا

کراچی (هندوستان) انضای محترم محفل روحانی عظیم بهاء الله و الطاهر ملاحظه فرمایند احبای الهی و برادران حقیقی صمیمی روحانی را از این بقعه مبارکه نورانی با قلبی مبتهج و صدري منشرج و فوادی منجذب و روحی مستبشر بشارات ملکوتیه رحمانیه عرض تکبیر و تحمیت و ثنا و تقدیم احترامات فائزه لائقه معروض و اظهار میداریم. معلوم است که فاجعه عظمی و رزیه کبری صعود مبارک اقدس مولی الوری حضرت عبدالبها ارواحنا لرحمه الطاهر فداء چه احزان و آلامی پدیدار نمود و آتش فراق اند لبر آفاق چگونه اعضا و اجزا و جوارح و ارکان اهل بها و ثابتین بر عهد اتم اوفی را بسوخت و بگداخت. بالاخص فرع مبارک دو حتمین ربانیتین ثمن ممتاز و ولی امر الله را همدم آه و ناله جانگداز نمود و اهل حریم کبری و رقات طیبات مقدسات را غریق لاجه احزان و اشجانی بی پایان ساخت و بدیهی است حال اینفانیان طائفین حول عرش حضرت سبحان نفوسیکه از بدو طفولیت و شیرخوارگی تا سن رشد و بلوغ و جوانی بل تا وصول بعالم ضعف و پیری و ناتوانی هر صبح و شام بل هر لحظه و آن بتشرف و لقای آن بدر تابان ساخت دل را مسرور و شادمان داشتیم

المجامع الكبرى والصريح في المحافل العظمى تبشيرا بطلوع شمس الصحاحي و اعلاء
لكلمة الله بين الوري فالوحي الوحي ايها المهادي باسم الله و الهادي الي المنهج
البيضاء والذال على الطريق المهادي و اشد وارزك على خدمته الله و قم قياما لا تقاوم
كل القوي حتى ينهدر منك شقته البيان و يسيل لسانك بغيث هائل من ملكوت
العرفان فتصبح ليثا زائرا في رياض الملكوت و حوتا و سابحا في حياض الاجبروت
و طيرا صادحا في غياص الهدى و نورا لامعا في افق العبادي و عليك البهاء الالهدي .

عبدالبهاء عباس

ايضا از قلم ميثاق بافتخار پرو فيسر شيرازي

هو الله

اي محرم و ثاق ميثاق نظر عنايت الهي شامل و تائيدات نير اشراق متتابع
و عبدالبهاء در نهايت تضرع و تبعل سائل كه قوت و قدرت قديم تائيدي جديد
فرمايد و شاهد مقصود جلوه بديعي فرمايد و آن اينست كه ياران روحاني نهايت
تمجيد از اخلاق و رفتار و گفتار شما ميفرمايند و من نيز اميد شديد وارم كه نفس
مؤيد شوي و روح مصور گردي لهذا اگر چنانچه مانعي نه و حائلي نيست و سهولت
ممكن كه احرام حضور بر نمدي و بزيارت عظمه مقدسه مشرف شوي و با عبدالبهاء
همدم گردي و اگر ممكن سفرى بامريكا نيز فرمائي - و عليك البهاء الالهدي

محمد مبارك عبدالبهاء عباس

۱۴ نوامبر ۱۹۲۱

—:0:—

ايضا اثر كلك پيمان بافتخار بنده

هو الله

اي بنده خدا نامني كه بواسطه محمود محمود فرستادي عنوان بسيار مقبول
شد و آن كلمه يا عبدالبهاست مؤده از سلامت و اشتياق ياران نير آفاق داده بودي
سبب سرور گرديد مبلغى كامل نظير آقا مرزا محمود در اين ايام موجود نه لهذا انشا الله
جناب محمود را بعد از چندي بانسنت اعزام ميكنم مطمئن باش - و عليك البهاء الالهدي

عبدالبهاء عباس

۸ صفر ۱۳۳۸

تضرع نامه

الهي الهي لا تبعد عني لان الشدائد بكلها احاطتني - الهي الهي لا تدعني بنفسي
لان المكاره باسرها اخذتني . اي محبوب بيهمتا اي حضرت عبدالبهاء اي آقاي
نازنين با وفا امروز يك سفر تمام است كه از ديده ها غائب گشتي و بملكوت الهي
پرواز فرمودي و در جنت الهي و مقام اعلى در كمال آسايش منزل و مأوي كزيدي
و اين عائله مسكين محزون را كه پنجاه سال از ثدي عنايت شيردادي و در هر
صبح و مساء از كاس مرحمت و لطف و عنايت نوشانيدي و در هر صبح ميفرمودي
جميع بايد حاضر باشيد در حضور حتي اطفال صغير را ميفرمودي از خواب بيدار كنيد
و بعد از صرف چائي بتلاوت آيات و حاجات مشغول باشيد . حال اي مولاي حنون
مهربان از عالم بالا و سدره منتهي نظري فرما و حال اين اوراق پريشان متشتر هر شهر و ديار
را نظاره كن هر يك بيك ديار و مبتلاي ناخوشيهاي صعب دشوار اگر شرح اين سفر
ظلماني و صاعقه نيمه شب ناگهاني داده شود مثنوي هفتاد من كاغذ شود و دريائي
خون از ديده ها جاري گردد . اي بها اي واقف اسرار ما - شاهدي بر احتراق جان ما .
عندليباني كه پروردي بنار - چون نمي پرسي ز حال اي بي نياز . منزلي ويران و
سامونها خراب - در هواي غم بچنگال عقاب . دعوتني فرما بدگر كشوري - شاح و بركي
آشيان ديكري . اين جهان و اين فضا بي درنگ - بي تو اي جانا بها تنگ تنگ .
شام مارا صبح گردان اي كريم - پر عطا كن تا بسويب بر پرديم . بهر اين حيفا نما خلقي
جديد - كو به چشم آن سر و قامت را نديد . الهي الهي تو بينا و آگاهي كه ديگر صبر و
قراري بر اين دلهاي محزون باقي نمانده و رشتنه صبر و اصطبار از شصت گذشت
فراق و مسافرت غصن ممتاز و قلب بي خبري اخبار بكلي قواي حضرت ورقه مبارك
عليا و ورقه مقدسه روحا را تحليل برده ديگر نه تاب و تواني و نه صبر و قراري حالت
اين فانيه محزون كه از شرح و بيان خارج و رقات مقدسه هر يك بشهر و ديار
پريشان و ناتوان و منزل و مأوي كل خالي و نمايان . يك پسر يعقوب گم كرد از فراقش
كور شد - من چه بنمايم كه يك عالم پدر گم کرده ام . ديگر معلوم است كه بر اين فانيه
عليل ناتوان چه ميگذرد شرح ندارد از درگاه احديت سائل و راجيم كه يد قدرت از
آستين عظمت بدر آيد و بدر منير حضرت غصن ممتاز از افق حيفا طلوع نمايد و
ورقات مقدسه با صحت تمام بر بقره نورا و مقام اعلى مراجعت نمايند و وعده هاي
حضرت عبدالبهاء بظهور رسد و چشم همه دوستان روشن شود و قلوب همه ياران

نطق مبارک حضرت عبداللہاء روح ماسواہ فدا در مقام اعلیٰ

کتاب بند جلد ۱۱
صفحہ ۱۰۱

ہوالہ

خوب مجلسی است بسیار محفل روحانی است مجلسی است مرتب و منظم در این عالم مجمعی بسیار تشکیل میشود ولی ترتیب و تنظیم ندارد و در اعضا اختلاف آراء موجود. الحمد للہ قلوب جمیع اعضاء این انجمن بہمدیگر متحد است و کل را نیت و مقصود یکی است هیچ آثار افکار مختلفہ در میان آنها نیست امید داریم کہ روز بروز برای این انجمن ترقیات فوق العادہ حاصل گردد و صعود در جمیع مراتب وجود نمایند چہ در توجہ الی اللہ چہ در فضائل معنویہ و چہ در علوم و فنون اکتسابیہ در جمیع درجات ترقی نمایند و ابداء افکار مختلفہ و آراء متنوعہ در میان نیاید زیرا جمیع مشکلاتی کہ حاصل میشود از افکار مختلف است از انانیت و خود پسندی است و این انانیت و خود پسندی سبب جمیع اختلافات است هیچ آفتی در عالم وجود مثل خود پسندی نیست و آن اینست کہ انسان دیگرانرا نہ پسندد و خود را بہ پسندد خود پسندی عجوب می آورد تکبر می آورد غفلت می آورد بلائی کہ در عالم وجود حاصل میشود چون درست تبحری بکنید از خود پسندیست ما نباید خود را بہ پسندیم بلکہ سائرین را بہتر بدانیم حتی نفوسیکہ مؤمن نیستند زیرا حسن خانہ مجهول است چہ بسیار نفوس کہ حال مؤمن نیستند و روزی می آید کہ ایمان آورند و مصدر خدمات عظیم شوند و چہ بسیار نفوس کہ حال ایمان دارند ولی در آخر حیات غافل از حق گردند ماہا باید ہر نفسی را بہ خود ترجیح دهیم و اعظم و اشرف و اکمل بہ بینیم ولی بہ مجرد اینکه خود را از دیگران ممتاز بہ بینیم از طریق نجات و فلاح دور شدہ ایم. این از نفس امارہ است کہ ہر چیزی را بنظر انسان بد مینمایاند بغیر از نفس خود انسان و باینواسط او را در چاہ عمیق ظلماء کہ تہ ندارد می اندازد ہر ساعتی یک ظلمی را بنظر انسان عدل مینمایاند یک ذلت محض را شرف کبری ابراز میکند یک مصیبت عظمی را آسایش بیمتہی جلوه میدہد و چون خوب تحقیق میکنیم می بینیم این آن ہر ظلماء خود پسندی است زیرا انسان اطوار و رفتار و اقوال دیگرانرا نمی پسندد بل احوال و آداب و شئون خود را می پسندد. خدا نکند کہ در خاطر یکی از ما خود پسندی بیاید خدا نکند خدا نکند خدا نکند. ماہا باید وقتیکہ بخود مان نگاہ میکنیم بہ بینیم کہ از خود مان ذلیلتر خاضعتر ہست تر کسی

دیگر نیست و چون بدیگران نظر اندازیم بہ بینیم کہ از آنها عزیزتر کاملتر دانا تر کسی نیست زیرا بنظر حق باید بجمیع نگاہ کنیم باید آنها را بزرگوار بینیم و خود را خوار و ہر قصوری کہ در نفسی می بینیم آنرا از قصور خود دانیم زیرا اگر ما قاصر نبودیم آن قصور را نمیدیدیم انسان باید ہمیشہ خود را قاصر و دیگرانرا کامل بہ بیند من باب تنہر میگویم گویند (حضرت مسیح روحی لہ الفدا) روزی با حواریون بہ حیوان مودہ گذشتند. یکی گفت این حیوان چہ قدر متعفن است دیگری گفت چگونہ صورت قبیح یافتہ دیگری گفت چہ قدر مکرہ است. حضرت مسیح فرمودند ملاحظہ ہدندانہای او نمائید چہ قدر سفید است. ملاحظہ نمائید کہ هیچ عیوب آن حیوان را (حضرت مسیح) ندید بلکہ تفتیش فرمود تا ملاحظہ کرد کہ دندانش سفید است همان سفیدی دندان را دید دیگر از پوشیدگی و تعفن و قبح منظر آن چشم پوشید این را بدانید در قلبی کہ فرہ نورانیت جمال مبارک ہست کلمہ من از لسانش جاری نمیشود یعنی کلمہ من کہ دلالت کند کہ من چنین و چنان کردم من خوب کردم فلانی بد کرد اینکلمہ انانیت است ظلمتی است کہ نور ایمانرا میبرد و اینکلمہ خود پسندی بکلی انسانرا از خدا غافل میکند. انتہی

مسابحہ رب رب رب

ہوالا بہی

مسابحہ رب رب رب

ای پروردگار توانا این بندگان ناتوانت را از قیود ہستی آزادی بخش و از دام خود پرستی رہائی دہ جمیع ما را در پناہ عنایت منزل و مای دہ و کل ما را در کف حفظ و حراست و انقطاع و حریت از شئون نفس و ہوی نجات بخش تا جمیع متفق و متحد شدہ در ظل خمیر یگرنک تو آئیم و از صراط گذشتہ در جنت اہی وحدت اصلیم داخل کردیم - انک انت الکریم انک انت الرحیم لا الہ الا انت القی القدر.

ع.ع.

:o:

از اثر قلم میثاق بافتخار پروفیسر شیرازی

برسطہ حبیب اللہ مصطفیٰ
حبیب اللہ مصطفیٰ

ہوالہ

یا من انطق اللہ بالثناء علی الجمال الالہی ولا یحصی علیہ الثناء ابشر بفضل مولائیک ہما الہمک و ربکم و علمک و ایدک بشدید القوی - حتی ارتفع منک الشجیح فی

البشائر

این مجله ماهی یکبار
طبع و توزیع می شود
عنوان مراسلات

الفنستن استریت کراچی
خرج پست بر قیمت
سالیانه افزوده نمی شود

قیمت اشتراک سالیانه

در ایران ۵۰ و تومان

در هندوستان ۵۰ پنه روپیه

در امریکه ۵۰ و دالر

ای اهل عالم همه

باریک دارید

و برگ یکشاخسار

جلد ۲ | شعبان و رمضان ۱۳۲۱ هـ مطابق مارچ و اپریل ۱۹۲۳ ع | شماره ۱-۱۲

مقصد رساله البشارت وحدت و یگانگی عالم انسان است و
تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصل و اساس واحد است و وظیفه
آن نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و رتبه علیاست و
مقالات مختصر مفید در اینخصوص از هر کس و هر جا برسد در این
رساله درج خواهد شد.

الاستار ۵۵۵۵۵

از آثار قلم اعلی

پیشتر شماره ۱
مجموعه جلد مبارک ۳۰۴

مقصود از کتابهای آسمانی و آیات الهی آنکه مردمان براستی و دانائی تربیت
شوند که سبب راحت خود و بندگان شود هر امری که قلب را راحت نماید و بر بزرگی
انسان بیفزاید و ناس را راضی دارد مقبول خواهد بود بمقام انسان بلغذ است اگر دانسانیت
مزین والا پست تر از جمیع مخلوق مشاهده می شود بگو ای دوستان امروز را غنیمت
شمیرید و خود را از فیوضات بحر تعالی محروم ننمائید. از حق میطلبیم جمیع را بطراز
عمل پاک و خالص در این یوم مبارک مزین فرماید. انه هوالمختار